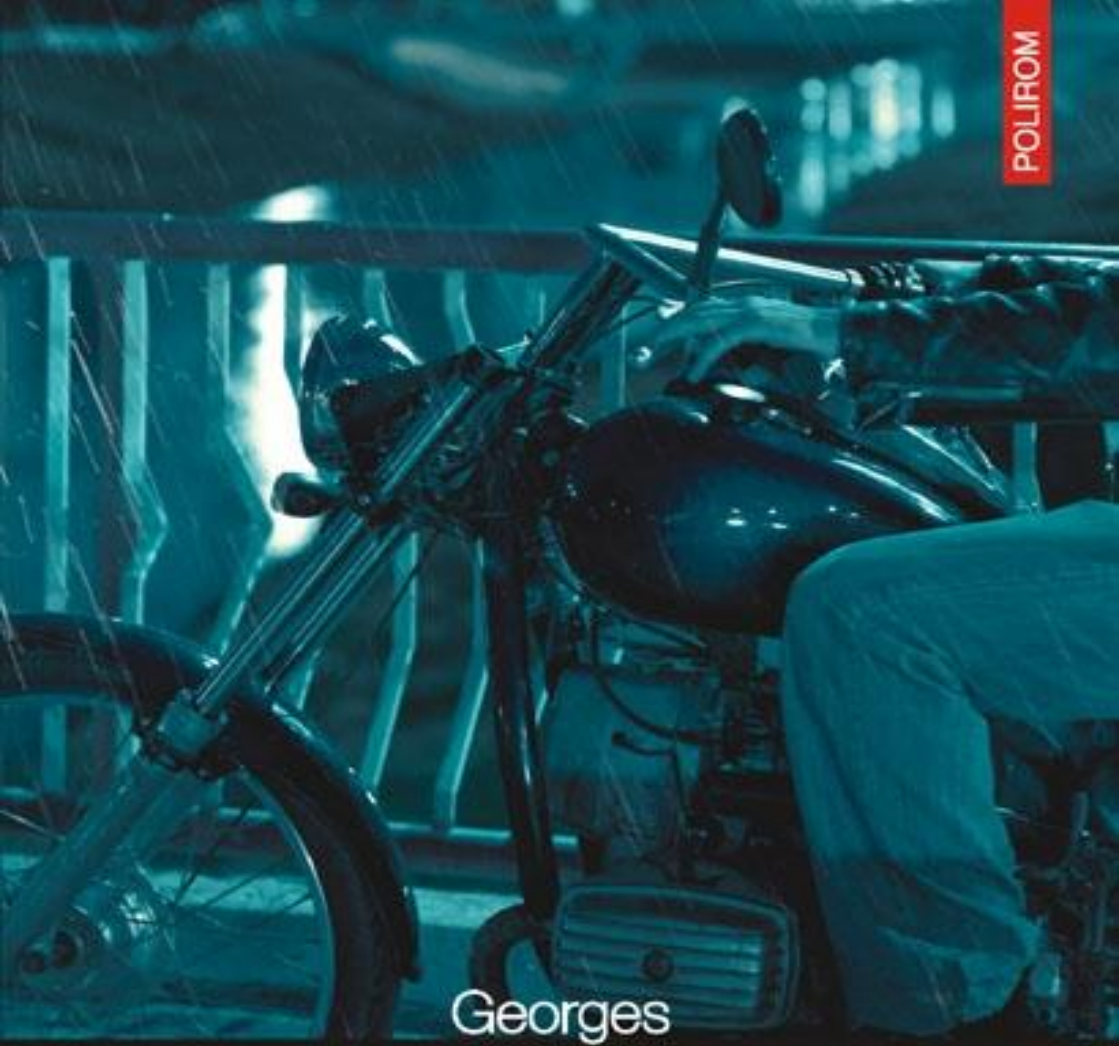

POLIROM

Georges
SIMENON

Maigret şi flamanzii

Maigret

Georges Simenon

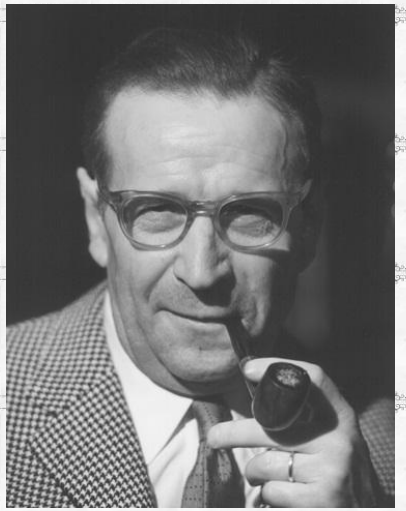

Maigret şi flamînzii

Seria MAIGRET

Georges Simenon, Chez les Flamands, 1932

Traducere de Nicolae Constantinescu

POLIROM
2008

Capitolul 1
Anna Peeters

Când a coborât în gara din Givet, prima persoană pe care a văzut-o Maigret, drept în faţa compartimentului său, a fost Anna Peeters.

Ai fi zis că prevăzuse oprirea vagonului său exact în acel loc al peronului! Nu părea nici mirată, nici mândră. Era aşa cum o văzuse la Paris şi cum probabil că era întotdeauna, îmbrăcată într-un taior gri fer şi cu pantofi negri în picioare, iar felul în care purta pălăria nu-ţi permitea să-ţi aminteşti mai târziu nici forma, nici culoarea ei.

Acolo, în bătaia vântului care mătura peronul traversat doar de câţiva călători, părea mai înaltă şi puţin mai solidă. Avea nasul roşu şi ţinea în mână o batistă făcută ghemotoc.

— Eram sigură că veţi veni, domnule comisar.

Era sigură de ea sau de el? Nu-l întâmpina zâmbind.

— Aveţi şi alte bagaje? îl întrebă ea.

Nu, Maigret avea doar geanta cu burduf, din piele groasă patinată, şi o ducea singur, deşi era destul de grea.

Trenul lăsase în gară doar călători de la clasa a III-a, care dispăruseră deja. Tânăra întinse biletul de peron controlorului, care o privi cu insistenţă.

După ce ieşiră din gară, ea îi spuse, fără stânjeneală:

— La început, m-am gândit să vă pregătesc o cameră la noi acasă. Apoi m-am răzgândit. Presupun că e mai bine să staţi la hotel. Aşa că am reţinut cea mai bună cameră de la Hotel de la Meuse.

Nu făcuseră nici o sută de metri pe străduțele din Givet, şi lumea începea să întoarcă deja capul după ei. Maigret mergea greoi, ducându-şi anevoie geanta mare. încerca să observe totul: oamenii, casele şi mai ales pe însoțitoarea lui.

— Ce e zgomotul ăsta? întrebă el, auzind o rumoare pe care nu reuşea să o identifice.

— Meusa s-a umflat şi loveşte în stâlpii podului. Navigația e oprită de trei săptămâni.

Ieşind de pe o străduță, descopereai brusc fluviul. Era lat, iar malurile nu se mai vedeau clar. Şuvoiul maroniu se revărsase din loc în loc pe pajişti. Mai încolo, un şopron ieşea din apă.

Cel puțin o sută de şlepuri, remorchere şi ambarcațiuni de dragare erau înghesuite unele în altele, formând un bloc uriaş.

— Ăsta e hotelul. Nu e prea confortabil... Vreți să vă opriți ca să faceți un duş?

Era pur şi simplu uluitor! Maigret nu era în stare să-şi definească impresia. Probabil că nici o femeie nu-i mai stârnise vreodată curiozitatea precum cea de lângă el, care nu-şi pierdea calmul, nu zâmbea, nu încerca să pară drăguță şi îşi ştergea uneori nasul cu batista.

Probabil că avea între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani. Mult mai înaltă decât media, avea de la natură o construcție solidă, o osatură care îi văduvea de grație trăsăturile feței.

Purta haine foarte sobre, de mic-burgheză. Iar atitudinea ei era calmă, aproape distinsă.

Ai fi zis că făcea pe gazda. Era la ea acasă, se gândea la toate.

— N-am nici un motiv să fac un duş.

— În acest caz, vreți să veniți imediat la noi acasă? Dați geanta băiatului care se ocupă de bagaje. Băiete!... Du valiza asta la numărul trei. Domnul va veni puțin mai târziu.

Iar Maigret o observa cu coada ochiului şi îşi spunea: „Probabil că par un idiot!".

Pentru că nu semăna totuşi deloc cu un copilaş ! Chiar dacă tânăra nu era plăpândă, el era de două ori mai voinic decât ea şi pardesiul gros îl făcea să pară tăiat în stâncă.

— Nu sunteți prea obosit?

— Nu sunt deloc obosit!

— În acest caz, în timp ce mergem, pot să vă ofer primele indicații.

Primele indicații i le dăduse la Paris într-o zi, când ajunsese la birou, o găsise pe această necunoscută care îl aştepta de două-trei ore, în pofida încercărilor aprodului de a o descuraja.

— E o problemă personală! îi răspunsese ea, când comisarul voise să afle ce dorea de față cu doi inspectori.

Şi, după ce rămăseseră singuri, îi întinsese o scrisoare. Maigret recunoscuse scrisul unui văr al soției sale, care locuia la Nancy.

Dragă Maigret,

Domnişoara Anna Peeters mi-a fost recomandată de cumnatul meu, care a cunoscut-o în urmă cu vreo zece ani. E o tânără foarte serioasă, care îți va povesti chiar ea ce necazuri are. Fă ce poți pentru ea...

— Locuieşti la Nancy?

— Nu, la Givet.

— Totuşi, scrisoarea...

— M-am dus special la Nancy, înainte de a veni la Paris. Ştiam că vărul meu cunoaşte pe cineva important din poliție...

Nu era o solicitantă oarecare. Nu lăsa ochii în jos. Atitudinea ei nu era deloc umilă. Vorbea clar şi privea drept în față, cum face cineva care îşi cere drepturile.

— Dacă nu acceptați să vă ocupați de noi, eu şi părinții mei suntem pierduți şi se va comite cea mai odioasă eroare judiciară.

Maigret îşi notase pe scurt spusele ei. O poveste de familie destul de încurcată.

Soţii Peeters erau proprietarii unei băcănii la frontiera belgiană şi aveau trei copii: Anna, care îi ajuta la prăvălie, Maria, care era institutoare, şi Joseph, care studia Dreptul la Nancy.

Joseph avusese un copil cu o tânără din ţinut. Copilul avea trei ani. Iar tânăra dispăruse brusc şi familia Peeters era acum acuzată că ar fi omorât-o sau sechestrat-o.

Nu era treaba lui Maigret. De caz se ocupa un coleg din Nancy. îi telegrafiase şi primise un răspuns categoric:

Familia Peeters mai mult decât vinovată. Stop. Arestarea iminentă.

Asta îl hotărâse. Venise la Givet fără nici o misiune, în calitate neoficială. Şi, încă de la gară, ajunsese sub tutela acestei Anna, pe care o observa neobosit.

* * *

Curentul era puternic. Apa forma cascade zgomotoase la fiecare stâlp al podului şi căra copaci întregi.

Vântul, care se prăvălea în valea fluviului, lua undele în răspăr, ridica apa la înălţimi neaşteptate şi crea adevărate valuri.

Era trei după-amiază şi se înserа.

Vântul se simţea şi pe străzile aproape pustii. Puţinii trecători mergeau repede şi unii dintre ei îşi ştergeau nasul la fel ca Anna.

— Priviţi străduţa aceea, în stânga... Tânăra se opri o clipă, indicând discret, cu un gest abia perceptibil, a doua casă de pe stradă. O casă sărăcăcioasă, cu un singur etaj. La o fereastră se vedea deja lumina unei lămpi cu gaz.

— Acolo locuieşte!

— Cine?

— Ea! Germaine Piedboeuf. Tânăra care...

— Cea căreia fratele tău i-a făcut un copil ?

— Dacă e al lui! Nu s-a dovedit... Priviți! Un cuplu în pragul unei uşi: o tânără cu capul gol, probabil o muncitoare, şi spatele unui bărbat care o strângea în braţe.

— Ea e?

— Nu, de vreme ce a dispărut. Dar e de aceeaşi teapă. înţelegeţi ? A reuşit să-lfacă pe fratele meu să creadă...

— Copilul nu seamănă cu el?

— Seamănă cu mama lui! replică ea tăios. Haideţi! Oamenii ăştia trag tot timpul cu ochiul de după perdea.

— Are familie?

— Tatăl, care e paznic de noapte la uzină, şi fratele ei, Gerard...

Casa mică şi mai ales fereastra luminată de lampa cu gaz se întipăriseră acum în mintea comisarului.

— Cunoaşteţi localitatea noastră ?

— Am trecut o dată prin Givet, dar fără să mă opresc.

Un chei interminabil, foarte lat, cu bolarzi la fiecare douăzeci de metri pentru ancorarea şlepurilor. Câteva depozite şi o clădire joasă cu un steag deasupra.

— Vama franceză. Casa noastră e mai departe, lângă vama belgiană.

Clipocitul apei era atât de furios, încât şalandele se ciocneau între ele. Cai în libertate păşteau iarba rară.

— Vedeţi lumina aceea? Acolo stăm noi. Un vameş se uită la ei cum trec fără să spună nimic. într-un grup de marinari începu să se vorbească în flamandă.

— Ce spun?

Ea ezită să răspundă şi, pentru prima dată, întoarse capul în altă parte.

— Că nu se va şti niciodată adevărul!

Şi grăbi pasul, contra vântului, aplecându-se uşor în faţă.

Acolo se termina oraşul şi începea domeniul fluviului, ambarcaţiunilor, vămii, navlositorilor. Ici şi colo, câte un

bec electric aprins, în bătaia vântului. Rufele puse la uscat pe un şlep fluturau violent. Câțiva copii se jucau în noroi.

— Colegul dumneavoastră a venit ieri din nou la noi şi ne-a anunțat, din partea judecătorului de instrucție, că trebuie să fim la • dispoziția justiției. E a patra oară când se percheziționează totul, chiar şi rezervorul.

Casa flamanzilor se vedea tot mai bine. Era o construcție destul de mare, pe malul fluviului, acolo unde ambarcațiunile erau cel mai numeroase. Nici o altă casă în apropiere. Singura clădire, situată la vreo sută de metri, era biroul vămii belgiene, flancat de un indicator tricolor.

— Vă rog să intrați.

Pe geamurile uşii puteau fi văzute reclame transparente la paste de lustruit tacâmurile. Se auzi sunetul unui clopoțel.

Şi, încă din prag, erai învăluit de căldură, de o atmosferă greu de definit, calmă, siropoasă, în care dominau mirosurile. Dar ce mirosuri? O aromă discretă de scorțişoară şi un parfum mai intens de cafea măcinată. Mirosea şi a gaz, dar stăruia şi un iz de rachiu de ienupăr.

Încăperea era luminată de un singur bec. În spatele tejghelei din lemn vopsit în maro-închis, o femeie cu părul alb şi corsaj negru vorbea în flamandă cu o nevastă de marinar, care avea un copil în brațe.

— Pe aici, domnule comisar...

Maigret avusese timp să vadă rafturile înțesate de marfă. Şi, la capătul tejghelei, observase mai ales o parte acoperită cu zinc, unde se aflau sticle cu muştiuc din cositor pline cu rachiu.

Nu avu timp să se oprească. încă o uşă cu geam, prevăzută cu o perdea. Traversară bucătăria, unde un bătrân stătea într-un fotoliu de răchită aşezat chiar lângă sobă.

— Pe aici...

Străbătură un culoar mai rece şi, deschizând o altă uşă, intrară într-o încăpere neaşteptată, jumătate salon, jumă-

tate sufragerie, cu un pian, o cutie de vioară, parchet ceruit cu grijă, mobilă confortabilă şi reproducerile unor tablouri pe pereţi.

— Daţi-mi pardesiul.

Masa era pusă: o faţă de masă cu carouri mari, tacâmuri din argint şi ceşti din porţelan fin.

— Gustaţi ceva?

Anna duse pardesiul lui Maigret în coridor şi se întoarse, iar bluza din mătase albă cu mâneci lungi o făcea şi mai puţin tânără.

Totuşi, avea forme frumoase. De unde, atunci, lipsa aceea de feminitate? Nu ţi-o puteai imagina îndrăgostită. Cu atât mai puţin îţi puteai închipui un bărbat îndrăgostit de ea!

Probabil că totul fusese pregătit dinainte. Veni cu o cafetieră aburindă şi umplu trei ceşti. Apoi aduse o tartă cu orez.

— Luaţi loc, domnule comisar. Mama vine imediat.

— Dumneata cânţi la pian?

— Şi eu, şi sora mea. Dar ea are mai puţin timp decât mine. Seara corectează temele elevilor.

— Şi la vioară?

— Fratele meu.

— Nu e la Givet?

— Va veni şi el peste puţin timp. L-am anunţat că sosiţi.

Tăie tarta şi îl servi pe musafir cu autoritate. Apoi intră şi doamna Peeters, ţinând mâinile împreunate în faţă, cu un zâmbet timid de bun venit pe buze, un zâmbet plin de melancolie şi de resemnare.

—Anna mi-a spus că aţi binevoit...

Era mai flamandă decât fiica ei şi păstrase un uşor accent. Totuşi, avea trăsături foarte fine şi părul de un alb surprinzător îi conferea o anumită noblețe. Se aşeză pe marginea scaunului, ca o femeie obişnuită să fie deranjată.

— Probabil că vă e foame, după cât aţi călătorit... Mie mi-a pierit pofta de mâncare de când...

Maigret se gândea la bătrânul rămas în bucătărie. De ce nu venea să mănânce şi el tartă? Exact în acel moment, doamna Peeters îi spuse fiicei sale:

— Du-i o bucată şi tatălui tău. Apoi, către Maigret:

— Aproape că nu se mai ridică din fotoliu. Abia dacă e conştient...

În acea atmosferă, totul era contrar unei drame. Aveai impresia că afară puteau să survină cele mai rele evenimente fără să tulbure liniştea casei flamanzilor, unde nu găseai un fir de praf, nu simţeai nici cel mai mic curent de aer şi nu auzeai decât duduitul sobei.

— În ce zi s-a întâmplat? întrebă Maigret, mâncându-şi bucata de tartă.

— Pe 3 ianuarie, într-o miercuri.

— Şi astăzi suntem în 20...

— Da, n-am fost acuzaţi imediat...

— Tânăra aceea... Cum o cheamă?

— Germaine Piedboeuf. A venit pe la opt seara. A intrat în magazin şi a primit-o mama mea.

— Ce voia?

Doamna Peeters se prefăcu că îşi şterge o lacrimă de pe pleoapă, apoi răspunse:

— Ca întotdeauna. Să se plângă că Joseph nu o vizita, nu-i dădea veşti despre el... Un băiat care munceşte atât de mult! Să ştiţi că e mare lucru că reuşeşte să-şi continue studiile.

— A stat mult timp aici?

— Poate cinci minute. A trebuit să-i cer să nu mai vorbească atât de tare. Ar fi putut s-o audă marinarii. Apoi a venit Anna şi i-a spus că ar face mai bine să plece.

— A plecat?

— Anna a condus-o afară. Eu am intrat în bucătărie şi am strâns masa.

— Şi, de atunci, n-aţi mai văzut-o?

— Niciodată!

— Nimeni din ţinut n-a întâlnit-o?

— Toţi spun că nu!

— N-a ameninţat că se va sinucide?

— Nu! Femeile de felul ei nu se sinucid... încă puţină cafea? O bucată de tartă? Anna a făcut-o.

O nouă trăsătură care se adăuga imaginii pe care şi-o făcea despre Anna. Tânăra stătea calmă pe scaun. îl observa pe comisar ca şi cum rolurile s-ar fi inversat, ca şi cum ea ar fi fost de la Poliţia Judiciară şi el din casa flamanzilor.

— Vă amintiţi ce aţi făcut în seara aceea? Răspunsul îl primi de la Anna, care spuse, zâmbind cu tristeţe:

— Ne-au pus întrebarea asta de atâtea ori, încât a trebuit să ne amintim şi cele mai mici amănunte. Când am venit acasă, am urcat în camera mea să iau lână de tricotat. Când am coborât, sora mea era la pian, în această încăpere, iar Marguerite tocmai sosise.

— Marguerite ?

— Verişoara noastră. Fiica doctorului Van de Weert. Locuiesc la Givet. Şi, pentru că tot veţi afla, mai bine vă spun de pe acum că e logodnica lui Joseph.

Doamna Peeters se ridică oftând, pentru că răsunase clopoţelul de la uşa magazinului. Maigret o auzi vorbind în flamandă, cu o voce aproape veselă, în timp ce cântărea fasole şi mazăre.

— Asta e marea durere a mamei mele. Era hotărât de o groază de vreme ca Joseph şi Marguerite să se căsătorească. La şaisprezece ani erau deja logodiţi. Dar Joseph trebuia să-şi termine studiile. Atunci a avut acest copil...

— Şi, cu toate astea, aveau de gând să se căsătorească ?

— Nu! Dar Marguerite nu voia să se mărite cu nimeni altcineva. Se iubeau în continuare.

— Germaine Piedboeuf ştia asta?

— Da! Dar voia s-o ia pe ea de nevastă! Aşa că fratele meu, ca să aibă linişte, i-a promis. Căsătoria trebuia să aibă loc după examene.

Clopoţelul magazinului răsună din nou şi în bucătărie se auziră paşii mărunţi ai doamnei Peeters.

— Vă întrebasem ce aţi făcut în seara zilei de 3...

— Da. Spuneam că, atunci când am coborât, sora mea şi Marguerite se aflau în această încăpere. Am cântat la pian până la zece şi jumătate. Tata se culcase de la nouă, ca de obicei. Eu şi sora mea am condus-o pe Marguerite până la pod.

— Şi n-aţi întâlnit pe nimeni?

— Pe nimeni. Era frig. Ne-am întors acasă. A doua zi, nimeni nu bănuia nimic. în cursul după-amiezii, s-a vorbit pentru prima dată despre dispariţia acestei Germaine Piedboeuf. După numai două zile, oamenii au început să ne acuze, pentru că cineva a văzut-o intrând aici. Am fost convocate de comisarul de poliţie, apoi de colegul dumneavoastră de la Nancy. Se pare că domnul Piedboeuf a făcut o plângere. Ne-au scotocit casa, pivniţa, remizele, totul. Ba au răscolit şi pământul din grădină...

— Fratele dumitale nu era la Givet în ziua de 3?

— Nu! Venea doar sâmbăta, cu motocicleta. Rareori în altă zi a săptămânii. Tot oraşul e contra noastră, pentru că suntem flamanzi şi avem bani.

În vocea ei se simţea un strop de mândrie sau, mai curând, un plus de siguranţă.

— Nu vă puteţi închipui tot ce-au putut inventa!

Clopoţelul răsună din nou, apoi se auzi o voce tânără:

— Eu sunt! Nu vă deranjaţi.

Paşi grăbiţi. O siluetă foarte feminină intră în sufragerie şi se opri brusc în faţa lui Maigret.

— O, pardon! Nu ştiam...

— Domnul comisar Maigret, care a venit să ne ajute... Verişoara mea Marguerite...

O mână mică înmănuşată se aşeză în palma mare a lui Maigret. Marguerite zâmbi intimidată.

-—Anna mi-a spus că aţi acceptat...

Era foarte fină, mai mult fină decât drăguţă. Faţa îi era încadrată de un păr blond, uşor ondulat.

— Se pare că ştiţi să cântaţi la pian...

— Da. Muzica e pasiunea mea... mai ales când sunt tristă.

Zâmbetul ei te ducea cu gândul la cel al tinerelor drăguţe din calendarele-reclamă. Zâmbet ştrengăresc, privire languroasă, faţa puţin aplecată...

— Maria n-a venit?

— Nu! Probabil că iar i-a întârziat trenul.

Scaunul, prea fragil, trosni când Maigret vru să pună picior peste picior.

— La ce oră aţi sosit în ziua de 3 ? o întrebă el pe Marguerite.

— La opt şi jumătate. Poate puţin mai înainte. Cinăm devreme. Tata aştepta nişte prieteni la o partidă de bridge.

— Vremea era la fel ca astăzi?

— Ploua. A plouat o săptămână întreagă.

— Meusa crescuse deja?

— Începea. Dar apa a trecut peste baraje abia pe 5 şi pe 6. încă mai circulau şiruri de ambarcaţiuni.

— O bucată de tartă, domnule comisar? Nu ? O ţigară de foi?

Anna îi întinse o cutie cu ţigări de foi belgiene şi murmură de parcă s-ar fi scuzat :

— Nu sunt de contrabandă. O parte a casei e în Belgia şi o parte în Franţa...

— În concluzie, cel puţin fratele tău e scos complet din cauză, deoarece se afla la Nancy.

— Ba nu! răspunse Anna, încruntându-se. Din cauza unui beţiv, care pretinde că i-a văzut motocicleta trecând pe chei... A spus asta după cincisprezece zile. Ca şi cum şi-

ar fi putut aminti ! E ceva pus la cale de Gérard, fratele lui Germaine Piedboeuf. Nu prea are altă treabă. Aşa că îşi petrece timpul umblând după mărturii. închipuiți-vă că vor să se constituie parte civilă şi să ceară trei sute de mii de franci!...

— Unde e copilul?

Se auzi cum doamna Peeters se repezea în magazin, unde sunase din nou clopoțelul. Anna puse tarta în bufet şi cafetiera pe sobă.

— La ei!

Şi, dincolo de perete, răsună vocea unui marinar care cerea rachiu de ienupăr.

Capitolul 2
Steaua Polară

Marguerite Van de Weert scotocea cu febrilitate în poşetă, nerăbdătoare să arate ceva.

— Încă n-ai primit Écho de Givet ?

Şi îi dădu Annei o tăietură dintr-un ziar, zâmbind cu modestie. Anna i-o întinse lui Maigret.

— Cine ți-a dat ideea?

— Mie mi-a trecut ieri prin cap, din întâmplare.

Era doar un anunț.

Motociclistul care a trecut pe 3 ianuarie seara pe drumul de lângă Meusa este rugat să-şi dezvăluie identitatea. Bună recompensă. A se adresa la băcănia Peeters.

— N-am îndrăznit să dau adresa mea, dar...

Maigret avu impresia că Anna se uită la verişoara ei cu o umbră de agasare în timp ce murmura:

— E o idee... Dar nu va veni nimeni.

Şi Marguerite care aştepta cu atâta emoție felicitări!

— De ce n-ar veni ? Dacă a trecut un motociclist, n-ar exista nici un motiv, de vreme ce nu e Joseph.

Uşile erau deschise. Ceainicul din bucătărie începea să fluiere. Doamna Peeters pregătea masa pentru cină. Din pragul magazinului se auziră deodată voci şi cele două tinere ascultară cu atenție.

— Intrați, vă rog. N-am nimic să vă spun, dar...

— Joseph! băigui Marguerite, ridicându-se.

Tonul ei vădea o fervoare care întrecea iubirea. Era transfigurată. Nu îndrăznea să se aşeze din nou pe scaun.

Aştepta, cu răsuflarea tăiată, încât ai fi putut crede că urma să apară un supraom.

Vocea se auzea acum în bucătărie.

— Bună ziua, mamă.

Apoi altă voce, necunoscută lui Maigret:

— îmi cer scuze, doamnă, dar trebuie să fac unele verificări şi am profitat de trecerea fiului dumneavoastră...

În sfârşit, cei doi bărbaţi intrară în sufragerie. Joseph Peeters se încruntă imperceptibil şi murmură cu o blândeţe jenantă:

— Bună ziua, Marguerite.

Ea îi prinse mâna cu ambele mâini.

— Nu eşti prea obosit, Joseph? Cu moralul stai bine?

Dar Anna, mai calmă, se adresă celuilalt, arătând spre Maigret.

— Comisarul Maigret, pe care probabil că îl cunoaşteţi.

— Inspector Machere, spuse celălalt, întinzând mâna. E adevărat că...

Dar nu se putea discuta aşa, stând toţi în picioare între uşă şi masa încă nestrânsă.

— Mă aflu aici neoficial, mormăi Maigret. Aşa că să nu ţii deloc cont de mine.

Anna îi atinse mâna.

— Fratele meu, Joseph. Comisarul Maigret... Joseph întinse o mână lungă, osoasă şi rece.

Era mai înalt cu o jumătate de cap decât Maigret, care avea totuşi un metru optzeci. Dar era atât de subţire, încât ai fi crezut că nu e îndeajuns de dezvoltat şi că, deşi avea douăzeci şi cinci de ani, mai trebuia să crească.

Un nas fin. Ochi obosiţi, cu cearcăne mari. Părul blond, tuns scurt. Probabil că avea vederea slabă, deoarece clipea întruna, ca şi cum s-ar fi ferit de lumina becului.

— Încântat, domnule comisar. Nu ştiu ce să spun...

Nici măcar nu era elegant. îşi scotea impermeabilul unsuros, sub care purta un costum de un gri tern, cu o croială banală.

— L-am întâlnit lângă pod! spuse inspectorul Machere. I-am cerut să mă ia şi pe mine cu motocicleta.

Apoi se întoarse spre Anna, adresându-se ei din acest moment, ca şi cum ea ar fi fost adevărata stăpână a casei. Doamna Peeters rămăsese în bucătărie, împreună cu soţul ei, ghemuit în fotoliul de răchită.

— Presupun că se ajunge uşor pe acoperiş. Se uitară toţi unii la alţii.

— Prin lucarna din pod! replică Anna. Vreţi să...?

— Da! Vreau să arunc o privire sus... Maigret profită de ocazie ca să viziteze casa.

Scara era lăcuită, acoperită cu un linoleum lustruit atât de bine, încât trebuia să fii foarte atent să nu aluneci.

La primul etaj, un palier cu trei camere. Joseph şi Marguerite rămăseseră jos. Anna mergea în faţă şi comisarul observă că îşi legăna uşor şoldurile.

— Trebuie să vă vorbesc! murmură inspectorul.

— Puţin mai târziu!

Ajunseră la etajul al doilea. într-o parte, o mansardă transformată în dormitor, dar neocupată. De cealaltă parte, un pod imens cu grinzi aparente, unde se îngrămădeau lăzi şi saci cu mărfuri. Ca să ajungă la lucarnă, inspectorul trebui să se urce pe două lăzi.

— Nu aveţi lumină?

— Am lanterna.

Era un bărbat tânăr, cu faţa rotundă, jovial, activ. Maigret nu urcă pe acoperiş, dar privi prin lucarnă. Vântul bătea în rafale. Se auzea vuietul fluviului şi îi puteai zări în noapte suprafaţa agitată, luminată ici şi colo de câteva felinare cu gaz.

În stânga, pe cornişă, se afla un rezervor din zinc, de cel puțin doi metri cubi, spre care polițistul se îndreptă fără ezitare. Probabil că acolo era adunată apa de ploaie.

Machère se aplecă, păru dezamăgit, se mai plimbă puțin pe acoperiş şi se aplecă să ia ceva de jos.

Anna aştepta fără să spună nimic, în întuneric, în spatele lui Maigret. în sfârşit, inspectorul reveni spre lucarnă.

— O ascunzătoare la care m-am gândit abia în după-masa asta, când am constatat că oamenii de la hotelul meu beau doar apă de ploaie. Dar cadavrul nu-i acolo...

— Ce-ai luat de jos ?

— O batistă. O batistă de femeie...

O desfăcu şi o lumină cu lanterna, căutând în zadar o inițială. Batista, murdară, stătuse mult timp în vânt şi ploaie.

— Vom vedea mai târziu! spuse inspectorul, oftând, în timp ce se îndrepta spre uşă.

Când intrară din nou în atmosfera caldă din sufragerie, Joseph Peeters stătea pe taburetul de la pian şi citea anunțul dat de Marguerite. Tânăra rămăsese în picioare în fața lui, iar pălăria cu boruri largi şi pardesiul cu mici volane accentuau şi mai mult ceea ce era vaporos la ea.

— Poți să-mi faci o vizită diseară la hotel ? îl întrebă Maigret pe tânăr.

— Care hotel?

— Hotel de la Meuse! interveni Anna. Gata, plecați, domnule comisar ? Aş fi vrut să vă rețin la masă, dar...

Maigret străbătu bucătăria. Doamna Peeters îl privi cu stupoare.

— Plecați?

Bătrânul privea în gol. Fuma o pipă din spumă de mare, fără să se gândească la nimic altceva. Nici măcar nu salută.

Afară bătea vântul, Meusa vuia şi ambarcaţiunile amarate se loveau una de alta. Inspectorul Machére se grăbi să schimbe locul, deoarece trecuse în dreapta lui Maigret.

— Credeţi că sunt nevinovaţi ?

— Habar n-am. Ai tutun?

— Doar ordinar... Să ştiţi că se vorbeşte mult despre dumneavoastră la Nancy. Asta mă şi îngrijorează. Pentru că aceşti Peeters...

Maigret se oprise în faţa ambarcaţiunilor şi le privea. Creşterea nivelului apei întrerupsese navigaţia şi Givet părea acum un mare port. Se aflau acolo câteva şalande de pe Rin, de vreo o mie de tone, din oţel negru. Lângă ele, şlepurile din nordul Franţei, din lemn, păreau nişte jucării lăcuite.

— Va trebui să-mi cumpăr o şapcă! mormăi comisarul, care era nevoit să-şi ţină pălăria cu mâna.

— Ce v-au spus? Că sunt nevinovaţi, bineînţeles !

Trebuia să vorbeşti foarte tare, din cauza vacarmului făcut de vânt. Givet, aflat la cinci sute de metri, se vedea doar ca un grup de lumini. Casa flamanzilor se profila pe cerul cenuşiu şi ferestrele ei apăreau îngălbenite de licăriri blânde.

— De unde vin?

— Din nordul Belgiei. Bătrânul Peeters s-a născut mai sus de Limbourg, la frontiera cu Olanda. E mai mare cu douăzeci de ani decât soţia lui, iar acum are vreo optzeci. Era împletitor de coşuri. In urmă cu câţiva ani, încă îşi mai exercita meseria, cu patru muncitori, în atelierul din spatele casei. Acum a ajuns complet senil.

— Sunt bogaţi ?

— Aşa se spune! Casa e a lor. Ba chiar au împrumutat cu bani nişte marinari săraci care voiau să-şi cumpere un vas. Vedeţi, domnule comisar, n-au aceeaşi mentalitate ca noi. Bătrâna Peeters are sute de mii de franci, ceea ce n-o împiedică să servească „un ţoi" clienţilor, cum spun ei. Fiul

lor va fi avocat, fata cea mare a învățat să cânte la pian... Cealaltă e institutoare la o mare mănăstire din Namur. E mai mult decât o învățătoare, cam ca o profesoară de liceu.

Machere arătă cu mâna spre şlepuri.

— Acolo, jumătate sunt flamanzi. Oameni cărora nu le place să-şi schimbe obiceiurile. Ceilalți merg în bistrourile franceze de lângă pod, beau vin şi aperitive. Flamanzii însă vor doar rachiul lor de ienupăr, cineva care să le înțeleagă limba, şi tot aşa... Fiecare vas cumpără provizii pentru o săptămână şi chiar mai mult. Fără să mai spun de contrabandă! Le este foarte la îndemână ...

Pardesiurile se lipeau de corp. Clipocitul era atât de puternic, încât apa sărea pe puntea şlepurilor încărcate.

— N-au aceleaşi idei ca noi. Pentru ei, nu-i un bistrou, ci o băcănie, chiar dacă la tejghea se serveşte băutură. Iar femeile, când fac cumpărături, beau şi ele un păhărel. Se pare că asta le aduce cele mai mari câştiguri.

— Şi alde Piedboeuf? întrebă Maigret.

— Oameni de condiție modestă. Un paznic de uzină... Fata era dactilografă tot acolo. Fiul încă mai lucrează la uzină.

— Un băiat serios?

— Nu se poate spune. Nu munceşte cine ştie ce. Preferă să joace biliard la Cafe de la Mairie. E chipeş şi ştie asta.

— Şi fata?

— Germaine ? Cu unul, cu altul... Ştiți, domnule comisar, una dintre acele tinere pe care le găseşti seara cu câte un bărbat, în colțurile întunecoase. Dar copilul e al lui Joseph Peeters. L-am văzut, seamănă cu el. Oricum, nu se poate nega că a intrat la ei în casă în ziua de 3 ianuarie, puțin după ora opt seara, şi de atunci n-a mai văzut-o nimeni.

Inspectorul Machere vorbea fără ascunzişuri.

— Am inspectat totul. Am făcut chiar şi un releveu detaliat al locului, cu ajutorul unui arhitect. Un singur lucru uitasem: acoperişul.

De obicei, nu te gândeşti că un cadavru poate să fie ascuns pe acoperiş. Am urcat adineauri acolo şi am găsit o batistă, nimic altceva.

— Şi Meusa?

— Exact! Tocmai asta voiam să vă spun. Ştiți, nu-i aşa, că înecații sunt aproape întotdeauna găsiți la baraje. Sunt opt de aici până la Namur. Numai că, la două zile după crimă, fluviul se umflase atât de tare, încât a trecut peste baraje, ceea ce se întâmplă în fiecare iarnă. Aşa că Germaine Piedboeuf poate foarte bine să fi ajuns în Olanda, dacă nu chiar în mare.

— Mi s-a spus că Joseph Peeters nu era aici în seara când...

— Ştiu! Aşa spune el. Dar un martor a văzut o motocicletă care semăna cu a lui. Tânărul jură că n-a fost el.

— N-are alibi?

— Are şi n-are. M-am dus special la Nancy. Locuieşte într-o cameră mobilată unde poate să intre fără să fie văzut de proprietăreasă. În plus, bate cafenelele şi barurile unde se întâlnesc în fiecare noapte studenții. Nimeni nu-şi aminteşte exact dacă pe 3, pe 4 sau pe 5 a petrecut noaptea în unul dintre aceste baruri.

— Germaine Piedboeuf ar fi putut să se sinucidă ?

— Nu era ea femeia care să facă asta. O mărunțică ce nu stătea prea bine cu sănătatea, nici cu morala, dar îşi adora fiul.

— E posibil să fi fost victima unui alt atentat.

De data asta, Machère nu răspunse* privind la şirul de ambarcațiuni care formau un fel de insuliță la câțiva metri de mal.

— M-am gândit şi la asta. Am cercetat fiecare marinar. Cei mai mulți sunt oameni serioşi, care trăiesc la bord cu

familia şi copiii. Suspiciuni mi-a trezit doar Steaua Polară, ultima ambarcațiune din amonte, cea mai murdară şi care pare gata-gata să se scufunde.

— Ce-i cu ea?

— E a unui belgian din Tilleur, lângă Liège. O brută bătrână care a ajuns de două ori pe mâna justiției pentru atentat la pudoare. Vasul nu-i întreținut şi companiile refuză să-l asigure. Au fost tot felul de poveşti cu femei şi fetițe. Dar de ce credeți că...?

Cei doi bărbați mergeau din nou în direcția podului. Pe măsură ce se apropiau, intrau în

lumina becurilor oraşului. în dreapta văzură nişte bistrouri, bistrouri franțuzeşti, de unde se auzea muzica unor piane mecanice.

— Am pus pe cineva să-l urmărească. Totuşi, mărturia despre motocicletă...

— La ce hotel stai?

— La Hotel de la Gare. Maigret întinse mâna.

— Ne mai vedem, bătrâne. Bineînțeles, tu continui ancheta. Eu mă aflu aici doar ca amator...

— Ce-ați vrea să fac ? Dacă nu găsesc cadavrul, nu există nici o probă. Iar dacă a fost aruncat în apă, nu-l vom găsi niciodată...

Maigret îi strânse distrat mâna şi, cum se aflau de acum în dreptul podului, intră în Hotel de la Meuse.

* * *

La masa de seară, Maigret îşi notase:

Păreri despre familia Peeters MACHERE : Nu se consideră patroni de bistrou. HOTELIERUL: Se cred mari burghezi. Ce, eu mă gândesc să-mi fac băiatul avocat ?

UN MARINAR: Toți flamanzii sunt aşa! ALTUL : Se susțin unul pe altul ca francmasonii !

Şi era interesant să priveşti din oraş, adică de la podul care constituia punctul central din Givet, spre flamanzi. Te aflai într-un oraş francez. Străzi înguste. Cafenele pline de amatori de biliard sau domino. Miros de rachiu de anason şi o familiaritate generală.

Apoi bucata aceea de fluviu. Clădirea vămii. Şi, chiar la capăt, la marginea câmpului, casa flamanzilor: băcănia înțesată cu marfă; mica tejghea pentru băutorii de rachiu de ienupăr; bucătăria şi soțul senil într-un fotoliu de răchită lipit de sobă; sufrageria şi pianul, vioara, fotoliile confortabile, tarta făcută în casă, Anna şi Marguerite, fața de masă în carouri, Joseph, înalt, slab şi maladiv, sosind cu motocicleta într-o atmosferă de admirație generală!

Hotel de la Meuse era frecventat mai ales de comis-voiajori. Patronul îi cunoştea bine. Fiecare avea şervetul lui.

Joseph Peeters intră acolo ca un străin, timid, pe la ora nouă, se îndreptă spre comisar şi bâigui:

— A apărut ceva nou!

Toată lumea se uita la ei şi Maigret preferă să-l ducă pe tânăr în camera lui.

— Ce s-a întâmplat ?

— Ştiți de anunț? A venit un motociclist, proprietarul unui garaj din Dinant. A trecut în seara aceea prin fața casei, pe la opt şi jumătate...

Maigret încă nu-şi deschisese geanta de voiaj. Comisarul stătea pe marginea patului, iar tânărul, în singurul fotoliu din încăpere.

— Chiar o iubeşti pe Marguerite?

— Da... Adică...

— Adică?

— E verişoara mea! Voiam să-mi devină soție. Lucru hotărât de mult timp.

— Totuşi, i-ai făcut un copil lui Germaine Piedboeuf!

Urmă un moment de tăcere. Apoi, tânărul şopti:

— Da...

— O iubeai?

— Nu ştiu!

— Te-ai fi căsătorit cu ea?

— Nu ştiu...

Maigret îl vedea în plină lumină: avea faţa slabă, ochii încercănaţi, trăsăturile obosite. Joseph Peeters nu îndrăznea să-l privească în faţă.

— Cum s-a întâmplat?

— Ne întâlneam şi noi...

— Şi Marguerite?

— Nu, era altceva!

— Şi?

— Mi-a spus că va avea un copil. Nu mai ştiam...

— Mama ta a...

— Mama şi surorile mele. Mi-au dovedit că nu eram primul, că Germaine avusese...

— Aventuri ?

Fereastra dădea spre fluviu, exact spre locul unde şuvoiul lovea stâlpii podului. Era un vacarm continuu, foarte puternic.

— O iubeşti pe Marguerite? Tânărul se ridică, îngrijorat, stânjenit.

— Ce vreţi să spuneţi?

— O iubeşti pe Marguerite sau pe Germaine ?

— Păi...

Avea broboane de transpiraţie pe frunte.

— De unde să ştiu? Mama a reţinut deja pentru mine un cabinet de avocat la Reims...

— Pentru tine şi Marguerite?

— Nu ştiu. Am cunoscut-o pe cealaltă la un bal...

— Germaine?

— La un bal unde mi s-a spus să nu mă duc. Am condus-o acasă... Pe drum...

— Şi Marguerite?

— Nu-i acelaşi lucru.

— N-ai părăsit Nancy în noaptea de 3 spre 4? Maigret ştia destule. Se îndreptă spre uşă. Îl cântărise: un băiat înalt şi osos, dar cu un caracter slab, al cărui orgoliu era întreţinut de admiraţia surorilor şi a verişoarei sale.

— Ce faci de atunci?

— Mă pregătesc pentru examen. E ultimul... Anna mi-a telegrafiat să vin ca să staţi de vorbă cu mine. Mai...

— Nu! Nu mai am nevoie de tine! Poţi să te întorci la Nancy.

O figură pe care Maigret nu avea să o uite niciodată: nişte ochi mari şi albaştri, cu cearcăne roşii de îngrijorare. Haina prea dreaptă. Pantalonii care făcuseră genunchi...

În acelaşi costum, doar adăugând un impermeabil, Joseph Peeters avea să se întoarcă la Nancy, cu motocicleta, fără să depăşească viteza legală.

Îl aştepta o cameră mică de student, la vreo bătrână strâmtorată... Apoi cursurile, de la care probabil că nu lipsea niciodată... Cafeneaua la prânz... Biliardul seara...

— Dacă voi avea nevoie de tine, te voi anunţa!

Şi, rămas singur, Maigret se sprijini cu coatele de pervazul ferestrei, în bătaia vântului din vale, privind apa fluviului care se năpustea spre câmpie şi zărind în depărtare o luminiţă estompată: casa flamanzilor.

În umbră, o îngrămădire de ambarcaţiuni, de catarge, de coşuri, de etrave rotunde de şlepuri.

În frunte cu Steaua Polară...

Ieşi în timp ce îşi umplea pipa şi îşi ridică gulerul de catifea al pardesiului, iar vântul era atât de puternic, încât, în ciuda masivităţii sale, trebui să se încordeze ca să reziste.

Capitolul 3
Moaşa

Ca de obicei, Maigret era în picioare de la opt dimineaţa. Cu mâinile în buzunarele pardesiului şi pipa între dinţi, rămase nemişcat un lung moment în faţa podului, privind când la fluviul furios, când la trecători.

Vântul bătea la fel de tare ca în ziua precedentă şi era mult mai frig decât la Paris.

Dar după ce anume se simţea frontiera ? După casele din cărămidă de un maroniu urât, care erau deja case belgiene, cu pragul din piatră şi ferestrele împodobite cu ghivece din aramă?

După trăsăturile mai aspre, mai adânc săpate ale valonilor? După uniformele kaki ale vameşilor belgieni? Sau după moneda celor două ţări care putea fi folosită în prăvălii?

În orice caz, caracteristicile erau foarte clare. Te aflai la frontieră. Două naţiuni se întâlneau acolo.

Maigret o simţi mai limpede ca niciodată intrând într-un bistrou de pe chei ca să bea un grog. Bistrou francez. Toată gama aperitivelor multicolore. Pereţi deschişi la culoare, acoperiţi cu oglinzi. Clienţi în picioare, bând paharul cu vin alb de dimineaţă.

În jurul a doi patroni de remorchere se adunaseră vreo zece marinari. Discutau despre posibilitatea de a coborî pe fluviu chiar şi în aceste condiţii.

— Nu se poate trece pe sub podul de la Dinant. Şi, chiar dacă s-ar putea, am fi obligaţi să luăm cu cincisprezece

franci francezi tona. E prea scump. La preţul ăsta, mai bine aşteptăm.

Îşi dădeau coate şi se uitau la Maigret. Îl descoperiseră.

— Un flamand spune că va pleca mâine, fără motor, lăsându-se dus de curent.

În cafenea nu era nici un flamand. Preferau prăvălia familiei Peeters, din lemn închis la culoare, unde stăruiau mirosuri de cafea, de cicoare, de scorţişoară şi de rachiu de ienupăr. Probabil că stăteau sprijiniţi cu coatele de tejghea ore în şir, discutând alene şi privind cu ochii lor albaştri reclamele transparente de pe uşă.

Maigret asculta ce se spunea în jurul lui. Află astfel că marinarii flamanzi nu erau simpatizaţi, nu atât din cauza caracterului, cât pentru că, având ambarcaţiuni înzestrate cu motoare puternice, întreţinute cu cea mai mare grijă, le făceau concurenţă francezilor, acceptând să le închirieze la preţuri derizorii.

— Şi mai şi omoară fete!

Vorbeau ca să-i audă Maigret, urmărindu-l cu coada ochiului.

— Te întrebi ce mai aşteaptă poliţia, de ce nu-i arestează pe alde Peeters! Poate că ezită fiindcă au prea mulţi bani.

Maigret ieşi şi mai hoinări câteva minute pe chei, privind apa maronie care căra crengi de copaci. Pe străduţa din stânga, zări casa pe care i-o arătase Anna.

În dimineaţa aceea, lumina era tristă şi cerul de un cenuşiu uniform. Oamenii, alungaţi de frig, nu zăboveau prea mult pe străzi.

Comisarul se apropie de uşă şi trase de cordonul soneriei. Era puţin trecut de opt şi un sfert. Femeia care îi deschise era ocupată probabil cu curăţenia, deoarece îşi ştergea mâinile de şorţul umed.

— Pe cine căutaţi?

La capătul celălalt al coridorului, puteai zări o bucătărie şi, în mijloc, o găleată şi o perie.

— Pe domnul Piedboeuf.

Ea îl privi din cap până în picioare, bănuitoare.

— Tatăl sau fiul?

— Tatăl.

— Sunteți de la poliție, nu? Atunci ar trebui să ştiți că la ora asta doarme, având în vedere că e paznic de noapte şi nu vine acasă niciodată înainte de şapte dimineața. Acum, dacă vreți să urcați...

— Nu-i nevoie. Şi fiul?

— Acum zece minute a plecat la birou.

Din bucătărie se auzi zgomotul unei linguriţe care căzuse. Maigret zări o parte din capul unui copil...

— Nu cumva e..., începu el.

— Da, e fiul bietei domnişoare Germaine! Intrați sau ieşiți! Răciți toată casa.

Comisarul intră. Zugrăveala pereților coridorului imita marmura. în bucătărie era dezordine şi femeia bombăni ceva de neînțeles în timp ce-şi lua găleata şi peria.

Pe masă se aflau ceşti şi farfurii murdare. Un copil de doi ani şi jumătate stătea acolo singur

şi mânca un ou fiert, cu stângăcie, mânjindu-se cu gălbenuşul.

Femeia să fi avut vreo patruzeci de ani. Era slabă, cu o față ascetică.

— Dumneavoastră îl creşteți ?

— Da, de când i-au ucis mama, cu mine stă aproape tot timpul. Bunicul e nevoit să doarmă jumătate de zi. În casă nu mai e nimeni altcineva. Iar când am cliente la care trebuie să mă duc, trebuie să-l las la o vecină.

— Cliente?

— Am făcut şcoala de moaşe.

Îşi scosese şorțul în carouri, ca şi cum i-ar fi ştirbit din demnitate.

— Nu-ți fie frică, micul meu Jojo! îi spuse ea copilului, care se uita la vizitator şi se oprise din mâncat.

Semăna cu Joseph Peeters? Greu de spus. în orice caz, era un copil plăpând. Avea trăsături neregulate, capul prea mare, gâtul slab şi mai ales o gură subțire şi lungă care părea a fi gura unui copil de cel puțin zece ani.

Se uita țintă la Maigret, dar privirea lui nu exprima nimic. Şi rămase la fel de inexpresivă şi când moaşa simți nevoia să-l sărute, într-un mod poate cam teatral, exclamând:

— Bietul puiuț! Mănîncă-ți oul, scumpule! Femeia nu-l invitase pe Maigret să ia loc. Pe

jos era ud şi pe foc fierbea o supă.

— Pesemne că sunteți cel adus de la Paris, nu?

Vocea nu era încă agresivă, dar nici amabilă.

— Ce vreți să spuneți?

— Aici n-are rost să umbli cu ascunzişuri! Totul se află!

— Adică?

— Ştiți la fel de bine ca mine! Frumoasă sarcină ați mai acceptat! Dar nu e poliția întotdeauna de partea celor bogați?

Maigret se încruntase, nu din pricina acestei acuzații neîndreptățite, ci pentru ceea ce dezvăluiau cuvintele moaşei.

— Flamanzii au spus cu gura lor la toată lumea că deocamdată pot fi hărțuiți, dar că asta nu va dura prea mult şi că lucrurile se vor schimba când nu ştiu ce comisar va veni de la Paris!

Femeia zâmbi răutăcios.

— Chiar aşa! Li s-a lăsat destul timp ca să-şi pregătească minciunile! Ştiu foarte bine că nu va fi găsit niciodată cadavrul domnişoarei Germaine! Mănâncă liniştit, puiule!

Şi avea pleoapele umede privind copilaşul care ținea lingurița în aer, fără să-şi ia ochii de la Maigret.

— Nu aveți nimic deosebit să-mi spuneți? întrebă comisarul.

— Absolut nimic ! Probabil că cei din familia Peeters v-au dat toate informațiile pe care le doreați şi presupun că v-au spus şi că micuțul nu-i copilul lui Joseph al lor!

Mai avea vreun rost să insiste ? Maigret era văzut ca un duşman. în casa aceea sărăcăcioasă simțeai un fel de atmosferă încărcată de ură.

— Acum, dacă vreți să staţi de vorbă cu domnul Piedboeuf, n-aveți decât să veniți iar pe la amiază. Atunci se scoală dânsul şi vine de la birou şi domnul Gérard.

Îl conduse pe culoar şi închise uşa în urma lui. La etaj, storurile erau lăsate.

* * *

Maigret îl găsi pe inspectorul Machère în apropierea casei flamanzilor, discutând cu doi marinari, pe care îi părăsi când îl zări pe comisar.

— Ce spun?

— Le-am vorbit despre Steaua Polară. Parcă şi-ar aminti că, pe 3 ianuarie, patronul a ieşit de la Cafe des Mariniers pe la opt şi, ca în fiecare seară, era beat. La ora asta, încă doarme. Am urcat pe vasul lui şi nici măcar nu m-a auzit.

Dincolo de geamurile băcăniei, puteai zări chipul alb al doamnei Peeters, care îi urmărea pe polițişti cu privirea.

Discuția era dezlânată. Cei doi se uitau în jur fără să examineze nimic în mod special.

De o parte, fluviul care trecuse peste baraje şi căra tot felul de resturi cu o viteză de nouă kilometri la oră. De cealaltă, casa.

— Există două intrări! spuse Machere. Cea pe care o vedem şi încă una, în spatele clădirii, în curte au un puț.

Şi se grăbi să adauge:

— L-am cercetat. Cred că am scotocit peste tot. Totuşi, nu ştiu de ce, am impresia că n-a fost aruncată în Meusa. Ce căuta batista aceea de femeie pe acoperiş?

— Ştii că a fost găsit motociclistul ?

— Am fost anunțat, dar asta nu dovedeşte că Joseph nu se afla aici în seara aceea.

Evident! Nu exista nici o dovadă, nici pro, nici contra! Nu exista nici măcar o mărturie serioasă!

Germaine Piedboeuf intrase în prăvălie pe la opt. Flamanzii pretindeau că ieşise după câteva minute, dar nimeni altcineva nu o văzuse.

Asta era tot!

Familia Piedboeuf acuza şi cerea trei sute de mii de franci despăgubire.

Două femei de luntraşi intrară în băcănie şi se auzi sunetul clopoțelului.

— Tot mai credeți, domnule comisar...

— Nu cred nimic, bătrâne! Ne vedem mai târziu...

După care intră şi el în prăvălie. Cele două cliente se înghesuiră ca să-i facă loc. Doamna Peeters strigă:

— Anna!

Şi se grăbi să deschidă uşa cu geam de la bucătărie.

— Intrați, domnule comisar. Anna vine imediat. Face ordine în camere.

Apoi se ocupă iar de clientele ei şi comisarul, traversând bucătăria, intră pe culoar şi urcă încet scara.

Probabil că Anna nu auzise. Se auzea zgomot dintr-o cameră cu uşa deschisă şi Maigret o zări deodată pe tânără, cu o basma legată în jurul capului, periind o pereche de pantaloni bărbăteşti.

Îl văzu pe comisar în oglindă, se întoarse brusc şi lăsă să-i scape peria din mână.

— Erați aici?

Era aceeaşi şi în ținuta mai lejeră de dimineață, îşi păstra aerul de fată bine crescută, puțin distantă.

— îmi cer scuze. Mi s-a spus că eşti sus. E camera fratelui tău?

— Da. A plecat azi-dimineață la prima oră. Examenul e foarte greu. Vrea să-l ia cu cel mai mare calificativ, ca şi pe celelalte.

Pe un dulap scund se afla un portret mare al verişoarei Marguerite Van de Weert, în rochie albă, pe cap cu o pălărie de pai din Italia.

Iar tânăra, cu un scris lung şi ascuțit, reprodusese cuvintele cu care începea Cîntecul lui Solveig:

Poate să fugă iarna

Şi primăvara preaiubită

Poate să treacă...

Maigret luă în mână portretul. Anna îl privea insistent, chiar cu un strop de neîncredere, ca şi cum s-ar fi temut că îl va vedea zâmbind.

— Sunt versurile lui Ibsen, spuse ea.

— Ştiu.

Şi Maigret recită sfârşitul poemului:

Eu te aştept aici, Frumosul meu ursit, Până în cea din urmă zi.

Totuşi, abia se abținu să nu zâmbească, deoarece se uita la pantalonii pe care Anna încă îi ținea în mână.

Acele versuri eroice erau ceva neaşteptat, ciudat sau înduioşător în decorul sumbru al unei camere de student.

Joseph Peeters, înalt şi slab, prost îmbrăcat, cu părul blond pe care nu reuşea să-l netezească cu cosmetice, cu nasul disproporționat şi ochii miopi...

Frumosul meu ursit...

Şi acel portret de mică provincială de o drăgălăşenie vaporoasă!

Nici vorbă de cadrul extraordinar al dramei lui Ibsen! Nu-şi striga iubirea stelelor! Ci, burghez, copia câteva versuri în partea de jos a portretului.

Eu te aştept aici...

Şi chiar aşteptase! Fără să țină cont de Germaine Piedboeuf, de copil, de trecerea anilor!

Maigret simți o stânjeneală vagă. Privea masa pe care se găseau o sugativă verde, o călimară din aramă probabil primită cadou şi câteva tocuri din galalit.

Deschise instinctiv unul dintre sertarele dulapului şi văzu, într-o cutie de carton fără capac, nişte fotografii de amator.

— Fratele meu are un aparat.

Tineri cu şepci de student... Joseph pe motocicletă, cu mâna pe accelerație, gata să pornească vijelios... Anna la pian... Altă tânără, mai mărunțică, mai tristă...

— E sora mea, Maria.

Apoi, o poză mică de paşaport, sinistră ca toate pozele de acest fel, din cauza contrastului brutal între alb şi negru.

O tânără, dar atât de gingaşă şi mărunțică, încât părea o fetişcană. Ochii mari dominau întreg chipul. Purta o pălărie ridicolă şi părea că se uită la aparat cu teamă.

— Germaine, nu? Băiețelul îi semăna.

— Era bolnavă?

— A făcut tuberculoză. Nu era prea sănătoasă.

În schimb, Anna era! înaltă şi bine făcută, se bucura îndeosebi de un echilibru fizic şi psihic derutant. Aşezase în cele din urmă pantalonii pe patul acoperit cu o cuvertură.

— Am fost la ea acasă.

— Ce-au spus? Probabil că...

— Am dat ochii doar cu o moaşă şi... cu micuțul.

Anna nu puse nici o întrebare, parcă din pudoare. Atitudinea ei avea o anumită discreție.

— Camera ta e alături ?

— Da. Camera mea, care e şi a surorii mele.

Comisarul deschise uşa care făcea să comunice între ele cele două camere. Cealaltă era mai luminoasă, deoarece ferestrele dădeau spre chei. Patul era deja făcut. Ordine perfectă, nici o haină pe mobile.

Doar două cămăşi de noapte, frumos împăturite şi aşezate pe perne.

— Ai douăzeci şi cinci de ani?

— Douăzeci şi şase.

Maigret ar fi vrut să pună o întrebare, dar nu ştia cum să facă.

— N-ai fost niciodată logodită?

— Niciodată.

Dar nu exact asta voia să afle de la ea. îl impresiona, mai ales acum, când îi vedea camera, îl impresiona ca o statuie enigmatică. Se întreba dacă trupul acela lipsit de seducție vibrase vreodată, dacă era şi altceva decât o soră devotată, o fată model, o gospodină, o Peeters, în fine, dacă, în spatele acelei aparențe, se afla cu adevărat o femeie!

Iar ea nu-şi ferea privirea. Nu se eschiva. Probabil îşi dădea seama că îi observa lenjeria la fel de insistent ca trăsăturile, dar nu avu nici cea mai mică tresărire.

— Nu ne vedem cu nimeni, în afara verilor noştri din familia Van de Weert.

Maigret ezită şi vocea lui sună mai puțin natural când spuse:

— îți voi cere să participi la o experiență. Să cobori în sufragerie şi să cânți la pian până când te chem eu. Dacă se poate, aceeaşi melodie ca pe 3 ianuarie. Cine cânta?

— Marguerite. Cântă acompaniindu-se. A luat lecții de canto.

— îți aminteşti melodia?

— E mereu aceeaşi. Cântecul lui Solveig. Dar... nu... nu înțeleg.

— O simplă experiență.

Ea ieşi mergând cu spatele şi vru să închidă uşa.

— Nu! Las-o deschisă.

După câteva clipe, degetele alergau neglijent pe clape, stârnind acorduri vag înlănțuite. Iar Maigret, fără să piardă timpul, deschise şifonierele din camera fetelor.

Primul era şifonierul cu lenjerie. Teancuri de cămăşi, pantalonaşi, jupoane frumos călcate...

Acordurile începeau să se lege. Puteai recunoaşte melodia. Iar degetele groase ale lui Maigret alergau şi ele prin lenjeria de pânză albă.

Un martor la acea scenă l-ar fi crezut probabil un îndrăgostit sau, mai curând, un bărbat care îşi satisfăcea vreo pasiune ascunsă.

Lenjerie groasă, solidă, inuzabilă, lipsită de cochetărie. Probabil că desuurile celor două surori erau amestecate.

Apoi, un sertar: ciorapi, jartiere, cutii cu ace de păr... Fără pudră, fără parfum, doar o sticluţă de colonie rusească, folosită probabil doar la marile ocazii.

Sunetul devenea tot mai puternic. Casa răsuna de muzică. Şi, treptat, o voce acompania pianul, trecând în primplan.

Eu te aştept aici, Frumosul meu ursit...

Nu cânta Marguerite! Ci Anna Peeters! Pronunţa silabele fără să le lege între ele. Insista cu nostalgie pe unele propoziţii.

Degetele lui Maigret se mişcau întruna. Pipăiau pânzeturile.

Într-un teanc de lenjerie, detectă un foşnet care nu era de pânză, ci de hârtie.

Altă fotografie. Una de amator, în sepia. Un tânăr cu părul buclat, cu trăsături fine, zâmbind încrezător, puţintel ironic.

Maigret nu-şi dădea seama de cine îi amintea. Totuşi, îi amintea ceva.

Până în cea din urmă zi..

O voce gravă, aproape masculină, se stinse uşor. Apoi:

— Să continuu, domnule comisar? Maigret închise dulapurile, puse fotografia în buzunarul hainei şi intră repede în camera lui Joseph Peeters.

— Nu mai e nevoie.

Remarcă faptul că Anna era mai palidă la întoarcere. Oare cântase cu prea mult suflet? Privirea ei examina încăperea fără să găsească nimic anormal.

— Nu înțeleg... Aş vrea să vă întreb ceva, domnule comisar. Ieri-seară v-ați întâlnit cu Joseph. Ce părere aveți despre el? Credeți că ar fi în stare...

Îşi scosese, probabil în sufragerie, basmaua de pe cap. Maigret avu impresia că se spălase şi pe mâini.

— Trebuie, înțelegeți, trebuie ca toată lumea să-i recunoască nevinovăția! continuă ea. Trebuie să fie fericit!

— Cu Marguerite Van de Weert ? Ea nu răspunse. Oftă.

— Ce vârstă are sora ta Maria ?

— Douăzeci şi opt de ani. Toți spun că va deveni directoarea şcolii din Namur.

Maigret pipăi fotografia din buzunar.

— Nici un iubit?

— Maria ? replică prompt Anna.

Ceea ce însemna: „Maria, iubit? N-o cunoaşteți !".

— îmi voi continua ancheta, spuse Maigret, îndreptându-se spre palier.

— Ați obținut deja rezultate?

— Nu ştiu.

Ea îl urmă pe scară. Trecând prin bucătărie, îl zări pe bătrânul Peeters care îşi ocupase locul în fotoliu şi probabil că nici nu-lvăzuse.

— Nu-şi mai dă seama de nimic, spuse Anna, oftând.

În băcănie se aflau trei-patru persoane. Doamna Peeters turna în pahare rachiu de ienupăr. Salută înclinând bustul, fără să lase din mână sticla, apoi continuă să vorbească în flamandă.

Probabil le explica celorlalți că vizitatorul era comisarul venit de la Paris, deoarece marinarii întorseseră capul cu respect spre Maigret.

Afară, inspectorul Machere era ocupat cu examinarea unei porțiuni de teren unde solul nu era la fel de tare ca în alte părți.

— Ceva nou? întrebă comisarul.

— Nu ştiu! Caut mai departe cadavrul! Până nu dăm de el, va fi imposibil să-i dovedim pe oamenii ăştia.

Şi întoarse capul spre fluviu, părând a spune că nu pe acolo dispăruse cadavrul.

Capitolul 4
Fotografia

Era puțin trecut de amiază. Maigret, poate pentru a patra oară în ziua aceea, mergea pe malul apei. De cealaltă parte a fluviului, se vedeau zidul mare dat cu var al unei uzine, o uşă de mici dimensiuni şi zeci de muncitori şi muncitoare care ieşeau, pe jos sau pe bicicletă.

Întâlnirea avu loc la o sută de metri înainte de pod. Comisarul trecu pe lângă un om, privindu-l bine în față, şi, când întoarse capul după dânsul, văzu că şi celălalt făcuse la fel.

Era bărbatul din fotografia găsită printre obiectele de lenjerie ale Annei.

O uşoară ezitare, apoi tânărul se hotărî să facă primul un pas spre Maigret.

— Sunteți polițistul de la Paris?

— Presupun că stau de vorbă cu Gérard Piedboeuf?

„Polițistul de la Paris." Era a cincea sau a şasea oară pe ziua aceea când era numit astfel. Şi înțelegea foarte bine nuanța. Colegul său Machère, din Nancy, se afla acolo ca să facă ancheta, nimic mai mult. îl vedeau agitându-se de colo-colo şi, când cineva avea impresia că ştie ceva, dădea fuga la el să-i spună.

El însă, Maigret, era „polițistul de la Paris", adus de flamanzi, venit anume ca să-i spele de toate bănuielile. Iar pe stradă, cei care îl cunoşteau deja îl urmăreau cu privirea fără pic de simpatie.

— Ați fost la mine acasă?

— Am fost, dar dimineață, devreme, şi am dat ochii doar cu nepotul dumitale.

Gérard nu mai avea chiar vârsta din fotografie. Deşi îşi păstrase silueta tinerească şi se îmbrăca şi se pieptăna tot ca un tânăr, de aproape îți dădeai seama că trecuse de douăzeci şi cinci de ani.

— Vreți să-mi vorbiți?

În orice caz, defectul lui nu era timiditatea. Nu-şi feri nici un moment privirea. Avea ochii căprui, foarte strălucitori, nişte ochi care probabil că plăceau femeilor, mai ales că avea tenul mat şi buzele frumos conturate.

— Abia mi-am început ancheta...

— Ştiu, pentru familia Peeters ! Toți de aici ştiu asta. Se ştia încă dinainte să veniți. Sunteți un prieten al familiei şi v-ați angajat să...

— Să nimic ! A, s-a trezit tatăl dumitale ! Se zărea casa familiei Piedboeuf. La etaj, storul fusese ridicat şi puteai ghici silueta unui bărbat cu mustăți mari şi cărunte care se uita pe geam.

— Ne-a văzut! spuse Gérard. Acum se va îmbrăca.

— Îi cunoşti personal pe cei din familia Peeters ?

Mergeau pe chei, făcând cale-ntoarsă de fiecare dată când ajungeau la un bolard situat la o sută de metri de băcănie. Aerul era tare. Gérard purta un pardesiu prea subțire, dar a cărui croială foarte îndrăzneață probabil că îi plăcea foarte mult.

— Ce vreți să spuneți?

— Sunt trei ani de când sora dumitale e amanta lui Joseph Peeters. Se ducea la el acasă?

Celălalt dădu din umeri.

— Dacă iar o luăm de la început !... Mai întâi, cu puțin înainte de naşterea copilului, Joseph jura că se va căsători cu ea. Apoi a venit doctorul Van de Weert, din partea familiei Peeters, să ofere zece mii de franci pentru ca sora mea să părăsească ținutul şi să nu se mai întoarcă. Când a ieşit

prima dată din casă, după ce a născut, Germaine s-a dus să le arate copilul celor din familia Peeters. O scenă teribilă, pentru că nu voiau s-o lase să intre şi bătrâna o făcea destrăbălată, în fine, până la urmă, lucrurile s-au calmat. Joseph promitea în continuare că se va căsători cu ea. Dar voia să-şi termine mai întâi studiile.

— Şi dumneata?

— Eu?

Se prefăcu mai întâi că nu înţelegea. Dar se răzgândi aproape imediat şi schiţă un zâmbet plin de vanitate şi de ironie.

— Vi s-a spus ceva?

Maigret, mergând mai departe pe chei, scoase din buzunar fotografia şi i-o arătă însoţitorului său.

— Măi să fie! N-aş fi crezut că mai există!

Vru s-o ia, dar comisarul o puse la loc în buzunar.

— Ea v-a...? Nu! Nu e cu putinţă. E prea mândră ca să facă asta. Cel puţin acum!

În tot acest timp, Maigret îl observa cu atenţie pe tânăr. Era şi el tuberculos ca sora lui şi, probabil, ca fiul lui Joseph? Nu era sigur! Dar avea farmecul unora dintre ftizici: trăsături fine, o piele transparentă, o gură senzuală şi ironică totodată.

Era îmbrăcat cu eleganţa unui mic funcţionar şi crezuse de cuviinţă să-şi pună o brasardă neagră la pardesiul bej.

— I-ai făcut curte?

— E o poveste veche. De pe vremea când sora mea încă nu avea copilul. Sunt cel puţin patru ani de atunci.

— Continuă...

— Iată-l pe tatăl meu care vine să arunce o privire la colţul străzii.

— Nu-i nimic, continuă.

— Era într-o duminică. Germaine trebuia să se ducă să vadă grotele din Rochefort împreună cu Joseph Peeters. În ultimul moment, mi s-a cerut să merg şi eu, pentru că una

dintre surorile lui îi însoțea. Grotele se află la douăzeci şi cinci de kilometri de aici. Am luat masa la iarbă verde. Eram foarte vesel. Apoi, ne-am despărțit ca să ne plimbăm prin pădure. Eu eram cu Anna.

Maigret îl cerceta în continuare cu privirea, fără să exprime în vreun fel ce gândea.

— Pe urmă?

— Ei bine, da!

Şi Gérard zâmbi cu îngâmfare şi maliție.

— Nici măcar n-aş mai putea să spun cum s-a întâmplat. N-am obiceiul să las lucrurile să treneze. Ea nu se aştepta şi...

Maigret îşi aşează mâna pe umărul lui şi întrebă lent:

— Adevărat?

Şi înțelese că era adevărat! La momentul acela, Anna avea douăzeci şi unu de ani.

— Şi după aceea?

— Nimic ! E prea nasoală. La întoarcere, în tren, mă privea fix în ochi şi am înțeles că cel mai bine era să pun punct.

— Şi n-a încercat...?

— Nimic! Am făcut în aşa fel ca s-o evit. A simțit că nu era cazul să insiste. Doar că, atunci când ne intersectăm pe stradă, am impresia că, dacă ochii ei ar fi nişte revolvere...

Se apropiau de taica Piedboeuf care, fără guler, cu papuci de postav în picioare, îi aştepta.

— Mi s-a spus că ați fost la noi dimineață. Intrați, vă rog. I-ai povestit domnului comisar, Gérard?

Maigret urcă scara îngustă, ale cărei trepte din lemn alb nu păreau prea solide. Aceeaşi încăpere servea drept bucătărie, sufragerie şi salon. Era sărăcăcios şi urât. Masa era acoperită cu o muşama cu desene albastre.

— Cine s-o fi omorât ? începu brutal Piedboeuf, pe care îl simțeai că era de o inteligență mediocră. A plecat în seara

aia spunându-mi că iar nu primise banii şi nici măcar veşti de la Joseph.

— Primea bani?

— Da. Îi dădea o sută de franci pe lună pentru întreținerea copilului. E foarte puțin şi...

Gérard, care prevedea că tatăl lui va începe iar cu veşnicele-i tânguiri, îl întrerupse :

— Asta nu-l interesează pe domnul comisar ! Are nevoie de fapte, de probe. Ei bine, eu am cel puțin dovada că Joseph Peeters, care pretinde că n-a venit la Givet în seara aceea, era de fapt în oraş. A venit cu motocicleta şi...

— Te referi la acea mărturie? Nu mai are nici o valoare. S-a prezentat un alt motociclist şi a spus că el a trecut pe chei puțin după ora opt.

— Ah!

Apoi, agresiv:

— Sunteți contra noastră?

— Nu sunt cu nimeni ! Nu sunt contra nimănui ! Vreau să aflu adevărul.

Dar Gérard rânji şi îi spuse tatălui său cu glas tare :

— Domnul comisar a venit aici doar ca să încerce să ne prindă pe picior greşit. îmi cer scuze, domnule comisar, dar trebuie să iau masa. Eu trebuie să-mi câştig existența şi biroul meu se deschide la ora două!

La ce bun să mai discute ? Maigret aruncă o ultimă privire în jur, zări pătuțul cu zăbrele al copilului în camera vecină şi se îndreptă spre uşă.

* * *

Machère îl aştepta la Hôtel de la Meuse. Comis-voiajorii stăteau la masă într-o sală mică, separată de cafenea printr-o uşă cu geam.

Dar se putea lua o gustare şi în cafenea, fără față de masă, şi câteva persoane chiar mâncau aşa.

Machère nu era singur. Un bărbat mic de statură, cu umeri monstruos de lați, cu brațe lungi de cocoşat, îşi bea aperitivul la masa lui şi se ridică de pe scaun când îl zări pe comisar.

— Proprietarul vasului Steaua Polară, îi spuse inspectorul, care era foarte însufleţit. Gustave Cassin.

Maigret se aşează pe scaun. Aruncă o privire la farfurioarele de pe masă şi înţelese că erau deja la al treilea aperitiv.

— Cassin vrea să vă povestească ceva.

Ba chiar era nerăbdător! Pentru că începu imediat ce Machere termină de vorbit, aplecându-se cu importanță spre umărul comisarului.

— Trebuie să spui ce ai de spus, nu? Doar că nu e nevoie să spui dacă nu ți se cere să spui. Cum zicea răposatul meu tată: fără zel!

— O bere! comandă Maigret chelnerului care se apropia.

Îşi împinse pălăria pe ceafă şi se descheie la pardesiu. Apoi, în timp ce marinarul îşi căuta cuvintele, mormăi:

— Dacă nu mă înşel, în seara de 3 ianuarie, erai beat criță.

— Nici chiar aşa! Băusem câteva pahare, dar mergeam drept. Şi am văzut foarte bine ce-am văzut.

— Ai văzut o motocicletă oprindu-se în fața casei flamanzilor?

— Eu? Niciodată!

Machere îi făcu semn lui Maigret să nu-l întrerupă pe marinar, pe care îl încurajă cu un gest.

— Am văzut o femeie pe chei. Şi am să vă spun şi cine era. Aceea dintre cele două surori care nu stă niciodată în prăvălie şi face naveta cu trenul în fiecare zi.

— Maria?

— Poate că aşa o cheamă... Una slabă, cu părul blond. Ei bine, nu era normal să fie afară, având în vedere că bătea un vânt de trosneau parâmele vaselor!

— La ce oră?

— Când m-am dus la culcare. Poate pe la opt, poate puțin mai târziu...

— Ea te-a zărit?

— Nu! în loc să-mi văd mai departe de drum, m-am ascuns după remiza vămii, fiindcă credeam că îşi aşteaptă iubitul şi speram să mă distrez.

— Într-adevăr! Ai fost condamnat de două ori pentru atentat la pudoare.

Cassin zâmbi, dând la iveală un rând întreg de dinți stricați. Era un om fără vârstă, cu părul încă negru, cu fruntea îngustă, dar cu fața foarte ridată.

Era foarte preocupat de efectul produs şi, de fiecare dată când rostea o frază, se uita mai întâi la Maigret, apoi la inspectorul Machère, iar după aceea la un client din spatele lui, care asculta discuția.

— Continuă !

— Dar nu aştepta nici un iubit.

Ezită, goli paharul pe nerăsuflate şi îi strigă chelnerului :

— Încă unul! Apoi:

— Se uita în toate părțile, să fie sigură că nu vine nimeni. în timpul ăsta, nişte persoane ieşeau din băcănie, nu prin față, ci pe uşa din spate. Duceau ceva lung şi l-au aruncat în Meusa, exact între vasul meu şi Les Deux Frères, care e ancorat în spate.

— Cât face, chelner? întrebă Maigret, ridicându-se.

Nu părea mirat. Machère era foarte descumpănit. Iar marinarul nu mai ştia ce să creadă.

— Haide cu mine.

— Unde?

— N-are importanță. Haide!

— Să-mi aducă băutura comandată... Maigret aşteptă calm. îl anunță pe patron că va veni să ia masa peste câteva minute şi îl scoase pe beţiv pe chei.

La ora aceea era pustiu, deoarece toată lumea se afla la masă. începeau să cadă picături mari de ploaie.

— În ce loc te aflai? întrebă comisarul. Cunoştea clădirea vămii. Îl văzu pe Cassin ascunzându-se într-un colț.

— Nu te-ai mişcat de acolo?

— Sigur că nu! Nu doream să fiu amestecat în toată povestea!

— Dă-mi voie să vin în locul dumitale! După câteva secunde spuse, privindu-l pe

bărbat în ochi:

— Va trebui să găseşti altceva, prietene!

— Cum adică altceva?

— Vreau să spun că povestea dumitale nu stă în picioare. Din locul ăsta, nu poți vedea nici băcănia, nici porțiunea de fluviu delimitată de cele două ambarcațiuni.

— Când am spus că aici, voiam să zic...

— Ba nu! Destul! După cum ai auzit, trebuie să găseşti altceva! Şi să vii la mine când ai găsit. Iar dacă nici atunci nu e ceva satisfăcător, poate că va fi necesar, zău aşa, să fii băgat din nou la răcoare!

Machère era uluit. Jenat de eşec, se lipise şi el de zid şi verifică spusele comisarului.

— Evident! bombăni el.

Marinarul nici măcar nu încerca să răspundă. Lăsase capul în jos, fixând picioarele lui Maigret cu o privire pe care o intuiai ironică şi răutăcioasă.

— Nu uita ce ți-am spus: altă poveste, mai plauzibilă. Altfel, puşcăria! Să mergem, Machère !

Maigret îi întoarse spatele marinarului şi se îndreptă spre pod, umplându-şi pipa.

— Credeți că acest marinar...?

— Cred că diseară sau mâine va veni cu o altă dovadă a vinovăției familiei Peeters.

Inspectorul Machère era descumpănit.

— Nu mai înțeleg. Dacă are o dovadă...

— Va avea.

— Dar cum?

— De unde să ştiu? Va găsi ceva.
— Ca să se dezvinovăţească?
Dar comisarul renunţă la discuţie, murmurând :
— Ai un foc? Am prăpădit douăzeci de chibrituri şi tot...
— Nu fumez!
Şi Machere avu impresia că aude:
— Ar fi trebuit să bănuiesc!

Capitolul 5
Seara lui Maigret

Începuse să plouă pe la prânz. Spre seară ploua de-a binelea, iar pe la opt se dezlănțuise un adevărat potop.

Străzile din Givet erau pustii. Şlepurile luceau de-a lungul cheiului. Maigret, cu gulerul pardesiului ridicat, se grăbea să ajungă la casa flamanzilor. Deschise uşa, făcu să răsune clopoțelul, care îi devenea familiar, şi trase în piept parfumul cald al băcăniei.

Era ora la care Germaine Piedboeuf intrase în prăvălie, în ziua de 3 ianuarie, şi de atunci nimeni nu o mai văzuse.

Comisarul remarcă pentru prima dată că bucătăria era despărțită de magazin doar printr-o uşă cu geam, iar prin perdeaua din tul se distingea vag conturul persoanelor.

Cineva se ridică.

— Nu vă deranjați! strigă Maigret.

Şi intră în bucătărie, surprinzându-i astfel viața cotidiană. Doamna Peeters se ridicase ca să intre în magazin. Soțul ei stătea în fotoliul de răchită, atât de aproape de sobă, încât te-ai fi putut teme să nu ia foc. Ținea în mână o pipă lungă din spumă de mare cu coadă din lemn de cireş. Dar nu fuma. Avea ochii închişi şi printre buzele sale întredeschise ieşea o răsuflare cadențată.

Anna stătea la masa de lemn alb frecată cu nisip şi lustruită de trecerea anilor. Făcea calcule într-un carnețel.

— Anna, condu-l pe domnul comisar în sufragerie.

— Ba nu! replică Maigret. Doar am intrat şi ies imediat.

— Daţi-mi pardesiul...

Maigret observă că doamna Peeters avea o voce plăcută, gravă, profundă, cordială, pe care un uşor accent flamand o făcea şi mai agreabilă.

— Beţi o cafea!

Maigret vru să ştie ce făcea înainte de sosirea lui. Şi văzu acolo unde stătea o pereche de ochelari cu ramă de metal şi ziarul.

Respiraţia bătrânului părea că ritma viaţa casei. Anna închise carneţelul, puse apărătoarea care proteja vârful creionului, se ridică şi luă o ceaşcă de pe etajeră.

— Mă scuzaţi..., murmură ea.

— Speram s-o cunosc pe Maria. Doamna Peeters dădu din cap cu mare tristeţe. Anna îi explică:

— Abia peste câteva zile o veţi putea vedea, în afară de cazul în care vă duceţi la ea la Namur. Una dintre colegele ei, care locuieşte tot la Givet, a fost aici mai adineauri şi ne-a spus că Maria şi-a luxat glezna când a coborât azi-dimineaţă din tren.

— Unde e acum?

— La şcoală. Are dreptul la o cameră acolo. Doamna Peeters oftă, dând în continuare din cap.

— Nu ştiu cu ce i-am greşit Domnului!

— Şi Joseph?

— Nu mai vine până sâmbătă. Adică mâine...

— Verişoara Marguerite n-a mai venit în vizită?

— Nu! Ne-am văzut la vecernie.

Anna turnă cafeaua fierbinte în ceaşcă.

Doamna Peeters ieşi şi se întoarse cu un păhărel şi o sticlă de rachiu de ienupăr.

— E rachiu vechi.

Maigret se aşeză pe scaun. Nu spera să afle nimic nou. Poate că prezenţa lui nici nu avea mare legătură cu cazul.

Casa îi amintea de o anchetă făcută de el în Olanda, cu nişte diferenţe pe care nu putea să le precizeze. Era acelaşi

calm, acelaşi aer apăsător, aceeaşi senzaţie că atmosfera nu era fluidă, ci forma un corp solid pe care îl spărgeai dacă te-ai fi mişcat.

Din când în când, fotoliul de răchită trosnea, fără ca bătrânul să fi făcut vreo mişcare. Iar răsuflarea lui ritma în continuare viaţa, conversaţia.

Anna spuse ceva în flamandă şi Maigret, care învăţase câteva cuvinte la Delfzijl, înţelese cu aproximaţie:

— Ar fi trebuit să aduci un pahar mai mare... Uneori, câte un bărbat în saboţi trecea pe chei. Ploaia răpăia pe geamul vitrinei.

— Mi-aţi spus că ploua, nu? La fel de tare ca astăzi?

— Da... Aşa cred...

Iar cele două femei, aşezate pe scaunele lor, îl priveau cum lua paharul şi îl ducea la buze.

Anna nu avea trăsăturile feţei la fel de fine ca ale mamei sale, nici zâmbetul ei binevoitor, plin de indulgenţă. După cum îi era obiceiul, nu-şi lua ochii de la Maigret. Remarcase oare absenţa fotografiei din camera ei? Probabil că nu! Altfel ar fi fost tulburată.

— Suntem în oraşul ăsta de treizeci şi cinci de ani, domnule comisar, spuse doamna Peeters. Soţul meu s-a stabilit aici mai întâi ca împletitor de coşuri, în aceeaşi casă, căreia i-am adăugat mai târziu un etaj.

Maigret se gândea la altceva, la Anna, cu cinci ani mai tânără, însoţindu-l pe Gérard Piedboeuf la grotele din Rochefort.

Ce o împinsese în braţele tânărului ? De ce îi cedase? Ce gândise după?

Avea impresia că era şi va rămâne singura aventură din viaţa ei.

Ritmul vieţii în acea casă avea un fel de vrajă. Rachiul de ienupăr îl făcea să simtă o căldură plăcută sub ţeastă. Percepea cele mai mici zgomote, trosniturile fotoliului, sforăitul bătrânului, picăturile de ploaie pe pervazul ferestrei...

— Ar trebui să-mi cânți din nou melodia de azi-dimineață, îi spuse el Annei.

Şi, văzând-o că ezită, mama ei insistă :

— Cum să nu! Cântă bine, nu-i aşa ? A luat lecții timp de şase ani, de trei ori pe săptămână, cu cel mai bun profesor din Givet.

Tânăra ieşi din bucătărie. Cele două uşi rămăseseră deschise între ea şi restul familiei. Ridicase capacul pianului.

Răsunară câteva note leneşe, clape atinse uşor cu mâna dreaptă.

— Ar trebui să cânte, murmură doamna Peeters. Marguerite cântă mai bine. Chiar a fost vorba să urmeze cursurile Conservatorului.

Notele se răzlețeau în întreaga casă. Bătrânul nu se trezi, iar soția lui, de teamă să nu scape pipa, i-o luă uşurel din mână şi o agăță într-un cui din perete.

Ce mai căuta Maigret acolo ? Nu mai avea ce să afle. Doamna Peeters asculta, uitându-se la ziar, fără să îndrăznească să-l ia în mână. Anna folosea treptat şi mâna stângă. Intuiai că, de obicei, Maria corecta temele elevilor la aceeaşi masă.

Şi asta era tot!

Numai că întreg oraşul acuza familia Peeters că o omorâse pe Germaine Piedboeuf, într-o seară ca asta!

Maigret tresări auzind clopoțelul de la uşa prăvăliei. O clipă, i se păru că se întorsese cu trei săptămâni în urmă, că pe uşă va intra amanta lui Joseph şi va cere pensia alimentară, cei o sută de franci pe care îi primea în fiecare lună pentru întreținerea copilului.

Era un marinar în manta de ploaie, care îi întinse o sticluță doamnei Peeters, iar aceasta o umplu cu rachiu de ienupăr.

— Opt franci!

— Belgieni ?

— Francezi! Zece franci belgieni... Maigret se ridică şi traversă prăvălia.

— Plecaţi?

— Vin mâine.

Afară, îl văzu pe marinar îndreptându-se spre vasul lui. întoarse capul spre casă. Cu vitrina ei luminoasă, semăna cu un decor de teatru, mai ales datorită muzicii care continua să se audă, molcomă, sentimentală.

Nu se auzea şi vocea Annei?

...Dar tu vei reveni, Frumosul meu ursit...

Maigret mergea prin noroi, iar ploaia era atât de deasă, încât îi stinse pipa.

Acum întreg oraşul părea un decor de teatru. După ce marinarul urcă la bord, afară nu mai zăreai nici ţipenie de om.

Doar lumini slabe la câteva ferestre. Şi zgomotul fluviului umflat care acoperea treptat muzica pianului.

După ce străbătu două sute de metri, putu să vadă, în acelaşi timp, casa flamanzilor în fundalul decorului şi pe cea a familiei Piedboeuf în prim-plan.

La etaj nu era lumină. Dar coridorul era luminat. Probabil că moaşa era singură cu băieţelul.

Maigret era posac. Rareori i se întâmplase să simtă atât de acut inutilitatea eforturilor sale.

De fapt, de ce venise acolo ? Nu era în misiune! Nişte oameni îi acuzau pe flamanzi că omorâseră o tânără femeie. Dar nici măcar nu exista siguranţa că aceasta murise!

Oare, sătulă de viaţa amărâtă pe care o ducea la Givet, nu plecase la Bruxelles, la Reims, la Nancy sau la Paris, bând acum în vreo braserie cu prieteni de o zi?

Şi, chiar dacă era moartă, oare fusese ucisă ? După ce ieşise din băcănie, descurajată, oare nu fusese atrasă de fluviul mocirlos?

Nici o dovadă ! Nici un indiciu ! Machère se străduia din răsputeri, însă fără să găsească nimic, astfel că, foarte curând, Parchetul avea să decidă probabil clasarea cazului.

Atunci, de ce se lăsa Maigret udat de ploaie în acel decor ciudat?

Chiar în fața lui, de cealaltă parte a fluviului, vedea uzina, a cărei curte era luminată doar de un bec electric. Lângă poarta de fier se vedea ghereta paznicului luminată.

Taica Piedboeuf era la post. Ce făcea acolo toată noaptea?

Şi, fără să ştie exact de ce, cu mâinile în buzunare, comisarul se îndreptă spre pod. În cafeneaua unde băuse dimineață un grog, vreo doisprezece marinari şi patroni de remorchere vorbeau atât de tare, încât se auzeau de pe chei. Dar nu se opri.

Vântul făcea să vibreze lonjeroanele metalice ale podului care îl înlocuia pe cel din piatră distrus în timpul războiului.

Iar pe celălalt mal, cheiul nici măcar nu era pietruit, aşa încât erai obligat să mergi prin noroi. Un câine vagabond se lipi de zidul văruit.

În poarta mare de fier fusese amenajată o portiță. Şi Maigret îl văzu imediat pe Piedboeuf lipindu-şi fața de geamul gheretei.

— Bună seara!

Bărbatul purta o scurtă militară veche pe care o vopsise în negru. Şi el fuma pipă. în mijlocul încăperii se afla o sobă mică, al cărei coş, după două coturi, dispărea în perete.

— Ştiți că nu aveți dreptul...

— Să intru noaptea aici! Nici o problemă! Se uită în jur: o bancă de lemn, un scaun cu

fund de pai. Pardesiul lui Maigret începea deja să aburească.

— Staţi toată noaptea aici înăuntru ?

— Nu! Trebuie să fac trei ronduri în curți şi în ateliere.

De departe, mustața lui groasă şi cenuşie putea să te înşele. De aproape, era un unchiaş timid, gata să se închidă în sine, cât se poate de conştient de modesta lui condiție.

Maigret îl impresiona. Nu ştia ce să-i spună.

— În concluzie, trăiți tot timpul singur. Noaptea, aici. Dimineața, în pat. Şi după-amiaza?

— Mă ocup de grădină!

— Grădina moaşei?

— Da. împărțim legumele.

Maigret remarcă nişte forme bombate în cenuşă. Scotoci cu vătraiul şi descoperi câțiva cartofi necurățați. înțelese. Şi-l imagina pe bărbat singur, pe la mijlocul nopții, mâncându-şi cartofii şi privind în gol.

— Fiul nu vine niciodată să vă viziteze la uzină ?

— Niciodată !

Picăturile de ploaie cădeau şi aici una câte una în fața uşii, dând o cadență neregulată vieții.

— Chiar credeți că fata dumneavoastră a fost asasinată?

Omul nu răspunse imediat. Nu ştia unde să-şi fixeze privirea.

— Din moment ce Gérard...

Apoi, brusc, înăbuşindu-şi un suspin:

— Nu s-ar fi sinucis... N-ar fi plecat...

Un moment de un tragism neaşteptat. Bărbatul îşi umplea maşinal pipa.

— Dacă n-aş crede că oamenii ăia...

— îl cunoaşteți bine pe Joseph Peeters?

Piedboeuf întoarse capul în altă parte.

— Ştiam că nu se va căsători cu ea. Ei sunt bogați, pe când noi...

Pe perete stătea agățat un frumos ceas electric, singurul lux al acelei gherete. în față se afla o tablă neagră, pe care fusese scris cu creta : Nu facem angajări.

în sfârşit, lângă uşă, se afla un aparat complicat menit să înregistreze, cu ajutorul unei roți mari, ora de intrare şi de ieşire a personalului.

— E ora rondului.

Maigret fu cât pe ce să-i propună să-l însoțească, vrând să pătrundă mai adânc în viața acelui om. Piedboeuf îmbrăcă o pelerină de ploaie largă care îi ajungea până la călcâie, luă dintr-un colț un felinar închis, gata aprins, căruia trebui doar să-i ridice fitilul.

— Nu înțeleg de ce sunteți contra noastră. La urma urmelor, poate că e normal! Gérard spune că...

Dar ploaia îi întrerupse, deoarece ieşiseră în curte. Piedboeuf îşi conduse oaspetele până la poarta de fier, pe care urma s-o închidă înainte de a pleca să-şi facă rondul.

Un motiv în plus de uimire pentru comisar. De acolo, zărea un peisaj tăiat în părți egale de barele de fier: şlepurile ancorate de cealaltă parte a fluviului, casa flamanzilor şi vitrina ei luminată, cheiul cu lămpi electrice care desenau cercuri de lumină la fiecare cincizeci de metri.

Se vedeau foarte bine clădirea vămii, Café des Mariniers...

Se vedea mai ales colțul străduței unde a doua casă pe stânga era cea a familiei Piedboeuf.

3 ianuarie...

— Soția a murit de mult timp?

— Se împlinesc doisprezece ani luna viitoare. S-a prăpădit de piept.

— Unde e Gérard la ora asta? Felinarul se legăna în mâna paznicului. Vârâse deja o cheie mare în broască. Un tren şuieră în depărtare.

— Probabil că e în oraş.

— Nu ştiți unde?

— Tinerii se adună mai ales la Café de la Mairie !

Şi Maigret se pierdu din nou în ploaie şi întuneric. Asta nu era o anchetă. Nu exista nici un punct de plecare, nici o bază.

Doar o mână de oameni care îşi duceau fiecare mai departe propria viaţă în orăşelul bătut de vanta.

Poate că toţi erau sinceri ! Dar se putea şi ca unul să ascundă un suflet chinuit, speriat la culme la gândul prezenţei sale pe străzi în noaptea aceea.

Maigret trecu prin faţa hotelului său fără să intre. Îl zări prin geam pe inspectorul Machère, care perora în mijlocul unui grup de oameni din care făcea parte şi patronul. Se ghicea că erau la al patrulea sau al cincilea rând de băuturi. Tocmai făcuse cinste şi patronul.

Machère, foarte însufleţit, gesticula şi probabil spunea:

— Comisarii ăştia care vin de la Paris îşi închipuie...

Şi vorbeau despre flamanzi ! îi făceau praf!

La capătul unei străzi înguste, se afla o piaţă destul de spaţioasă. într-un colţ se zărea o cafenea cu faţada albă şi trei vitrine bine luminate : Café de la Mairie.

Deschise uşa spre rumoarea din sală : o tejghea din zinc, mese, oameni care jucau cărţi la mesele acoperite cu pânză roşie, fum de pipă şi de ţigări şi un miros acru de bere călduţă.

— Două beri, acum !

Zgomotul jetoanelor pe marmura casei, şorţul alb al chelnerului...

— Pe aici!

Maigret se aşează la prima masă care îi ieşi în cale şi îl zări pe Gérard Piedboeuf în una dintre oglinzile aburite ale sălii. Era foarte însufleţit, ca şi Machère. Tăcu însă brusc când îl zări pe comisar şi probabil că le făcu semn cu piciorul celor cu care era.

Stătea la masă cu un bărbat şi două femei. Tinerii aveau aceeaşi vârstă. Femeile erau probabil muncitoare la uzină.

Toți tăceau. Chiar şi jucătorii de cărți, de la celelalte mese, îşi anunțau punctele cu glas scăzut, iar privirile erau îndreptate spre Maigret.

— O bere!

Comisarul îşi aprinse pipa şi îşi aşează pălăria şiroind de apă pe bancheta de muşama maronie.

— O bere, vine!

Gérard Piedboeuf schiță un zâmbet ironic şi disprețuitor, mormăind cu glas scăzut :

— Prietenul flamanzilor...

Şi el băuse. Ochii îi străluceau. Buzele purpurii îi scoteau în evidență paloarea tenului.

Se simțea că era surescitat. Se uita în jur. Dorea să spună ceva ca să le impresioneze pe cele două femei.

— Înțelegi, Ninie, când vei fi bogată, nu vei mai avea de ce să te temi de poliție...

Prietenul îi făcu semn cu cotul să tacă, dar asta îl enervă şi mai mult.

— Ei, ce ? Nu mai are omul dreptul să spună ce gândeşte? Repet că poliția e la dispoziția celor bogați şi că, dacă eşti sărac...

Era foarte palid la față. în fond, era speriat de propriile cuvinte, dar voia să-şi păstreze aureola pe care i-o conferea atitudinea sa.

Maigret dădu la o parte spuma care acoperea paharul şi luă o gură mare de bere. Se auzeau jucători care murmurau, ca să rupă tăcerea:

— Terță mare...

— Careu de juveți...

— Joacă!

— Tai!

Iar cele două tinere muncitoare, care nu îndrăzneau să se întoarcă spre comisar, făceau astfel încât să-l poată zări în oglindă.

— Ai zice că e o crimă în Franța să fii francez! Mai ales dacă eşti şi sărac!

La casă, patronul se încruntă şi întoarse capul spre Maigret, care nu se uita la el, vrând să-i dea de înțeles că tânărul era beat.

— Pică ! Şi iar pică ! Ce ziceți ?... Nu vă aşteptați la asta!

— Nişte oameni care şi-au câştigat averea făcând contrabandă ! continuă Gérard, având grijă să fie auzit de toți. Tot oraşul ştie asta. înainte de război, cu țigări de foi şi dantelă... Acum, alcoolul fiind interzis în Belgia, servesc rachiu de ienupăr marinarilor flamanzi. Şi asta îi permite fiului lor să se facă avocat. Ha ! Ha ! Chiar va avea nevoie, ca să se apere la tribunal!

Maigret rămânea singur la masa lui, ținta tuturor privirilor. Nu-şi scosese pardesiul. Umerii îi luceau de apă.

Patronul se agita, prevăzând o dramă. Se apropie de comisar şi îi spuse :

— Vă implor să nu-i dați atenție. A băut... Şi durerea...

— Să plecăm, Gérard ! murmură, speriată, femeiuşca de lângă tânăr.

— Ca să creadă că mi-e frică de el ? Gérard stătea în continuare cu spatele la

Maigret. Se vedeau unul pe altul doar în oglindă.

Ceilalți clienți jucau mai departe doar de formă şi uitau să mai scrie punctele pe tăblițe.

— Chelner, un coniac! Degustare! Patronul vru să-l refuze, dar nu îndrăzni, dat fiind că Maigret se prefăcea în continuare că nu-l observă.

— Porcăria porcăriilor! Da, asta e! Ăştia ne iau fetele, le ucid când se satură de ele... Iar poliția...

Comisarul şi-l imagina pe bătrânul Piedboeuf, cu uniforma lui vopsită, făcând turul atelierelor cu felinarul în mână, apoi întorcându-se în colțişorul lui bine încălzit ca să-şi mănânce cartofii.

În față, casa familiei Piedboeuf: moaşa adormise probabil copilul şi aştepta ora să meargă la culcare citind ziarul sau tricotând...

Apoi, ceva mai departe, băcănia flamanzilor, taica Peeters trezit din somn şi condus în camera lui, doamna Peeters lăsând jaluzelele, Anna, singură, dezbrăcându-se în camera ei...

Şi şlepurile adormite în curentul care întindea parâmele, făcea să scârțâie cârmele şi bărcile să se ciocnească între ele...

— Încă o bere!

Vocea lui Maigret era calmă. Fuma molcom, suflând fumul spre tavan.

— Vedeți cum mă sfidează! Fiindcă mă sfidează...

Patronului îi părea tare rău, nu mai ştia ce să facă. Izbucnea scandalul.

Pentru că, rostind ultimele cuvinte, Gérard se ridicase şi se întorsese în fine cu fața spre Maigret. Era tras la față şi avea gura schimonosită de furie.

— Vă spun că a venit aici doar ca să ne sfideze ! Uitați-vă la el ! îşi bate joc de noi, pentru că am băut şi eu un pahar... Sau, mai bine zis, pentru că n-avem bani.

Maigret nu făcea nici o mişcare. De-a dreptul halucinant ! Era la fel de nemişcat ca marmura mesei. Ținea mâna pe pahar şi fuma în continuare.

— Atu de caro ! spuse un binevoitor, cu speranța că va crea o diversiune.

Atunci, Gérard luă cărțile de pe masa jucătorului şi le aruncă în sală.

Drept urmare, jumătate dintre clienți se ridicară în picioare, fără să îndrăznească să înainteze, dar gata să intervină.

Maigret, care rămăsese aşezat, fuma.

— Dar uitați-vă la el ! Ne sfidează ! Ştie foarte bine că sora mea a fost asasinată...

Patronul nu mai ştia ce să facă. Cele două femeiuşti de la masa lui Gérard se priveau speriate şi măsuraseră deja din ochi distanţa care le despărţea de uşă.

— Nu îndrăzneşte să spună nimic ! Vedeţi că nu îndrăzneşte să deschidă gura ! îi e teamă ! Da, îi e teamă că adevărul va ieşi la lumină !

— Vă jur că a băut ! exclamă patronul, văzându-l pe Maigret că se ridică.

Prea târziu ! Dintre toţi, probabil că cel mai speriat era Gérard.

Bărbatul acela masiv şi ud de ploaie se apropia de el !

Făcu o mişcare scurtă cu mâna dreaptă spre buzunar şi, simultan, răsună ţipătul unei femei.

Tânărul scoase din buzunar un revolver. Dar mâna comisarului îl prinsese din zbor. în acelaşi timp, întinse piciorul şi îi puse piedică lui Gérard.

Cel mult un client din trei îşi dădu seama ce se petrecea. Totuşi, acum toţi se ridicaseră în picioare. Revolverul se afla în mâna lui Maigret. Gérard se sculă de jos, furios, umilit de eşec.

Şi, în timp ce comisarul punea arma în buzunar cu un gest pe cât de calm, pe atât de natural, tânărul izbucni, gâfâind:

— O să mă arestaţi, nu?

încă nu reuşise să se ridice. Se ajuta de mâini. Era jalnic.

— Du-te la culcare ! spuse calm Maigret. Şi, cum celălalt nu părea să fi înţeles, adăugă :

— Deschideţi uşa!

În atmosfera aceea sufocantă năvăli un val de aer proaspăt. Maigret îl prinse de umăr pe Gérard şi îl împinse spre trotuar.

— Du-te la culcare!

Apoi uşa se închise. în cafenea era acum un om în minus : Gérard Piedboeuf.

— E mort de beat ! mormăi Maigret, aşezându-se iar la masă, unde îl aştepta berea începută.

Clienții încă nu ştiau ce să facă. Unii se aşezaseră la loc, alții ezitau.

Maigret bău o gură de bere, oftă şi spuse:

— N-are nici o importanță!

Apoi adăugă, adresându-se vecinului său, care rămase perplex:

— Parcă ați anunțat atu de caro!

Capitolul 6
Ciocanul

Maigret hotărâse să doarmă până târziu, nu atât din lene, cât pentru că nu avea ce face. Pe la zece, se pomeni trezit într-un mod dezagreabil.

Mai întâi, cineva bătea tare în uşă, ceea ce nu-i plăcea deloc. Apoi, simțurile sale încă amorțite percepeau deja răpăiala ploii pe balcon.

— Cine-i ?

— Machère.

Inspectorul îşi trâmbițase numele triumfal.

— Intră! Trage perdelele...

Şi Maigret, rămas în pat, văzu revărsându-se în cameră lumina tristă a unei zile urâte. Jos, o negustorească de peşte îşi lăuda marfa în fața patronului hotelului.

— Ceva nou! A sosit dimineață cu prima poştă.

— O clipă! Strigă, te rog, pe scară să-mi aducă micul dejun, pentru că nu au sonerie de serviciu.

Şi, fără să se dea jos din pat, Maigret aprinse pipa care îi stătea la îndemână, gata umplută.

— Ceva nou despre cine?

— Despre Germaine Piedboeuf.

— E moartă?

— Cum nu se poate mai moartă! Machère rostise aceste cuvinte cu încântare, scoțând din buzunar o scrisoare care avea patru pagini format mare şi era împodobită pe deasupra cu etichete imprimate cu texte administrative.

— Parchetul din Huy către Ministerul de Interne, Bruxelles.

Ministerul de Interne către Siguranța Generală, Paris.

Siguranța Generală către Brigada Mobilă din Nancy.

Inspectorului Machère, Givet...

— Mai scurt, te rog!

— Ei bine, în două cuvinte, a fost scoasă din Meusa la Huy, adică la vreo o sută de kilometri de aici. Asta s-a întâmplat acum cinci zile. Nu s-au gândit imediat la cererea înaintată poliției

belgiene, în care solicitasem informații. Dar să vă citesc...

— Pot intra?

Era camerista care aducea cafeaua şi cornurile. După plecarea ei, Machère continuă:

— În ziua de 26 ianuarie anul curent...

— Nu, bătrâne! Spune-mi concluzia!

— Ei bine, e aproape sigur că a fost asasinată ! Nu mai e doar o certitudine morală, ci şi una materială. Ascultați : Cadavrul, după câte se poate vedea, trebuie să fi stat în apă între trei săptămâni şi o lună. Starea lui de...

— Pe scurt! bombăni Maigret, mâncând.

— ...descompunere...

— Ştiu! Concluziile! Şi fără descrieri!

— E o pagină întreagă...

— Cu ce?

— Cu descrieri. În fine, dacă nu vreți... Nu e ceva categoric. Totuşi, un lucru e sigur : Germaine Piedboeuf murise cu mult înainte de a fi aruncată în apă. Doctorul spune : cu două-trei zile înainte.

Maigret înmuia cornul în cafea, muşca din el şi se uita la cadrul ferestrei, astfel încât Machère crezu că nu-l asculta.

— Nu vă interesează?

— Continuă.

— Avem raportul complet al autopsiei. Vreți să... ? Nu? Ei bine, mi-a mai rămas să vă spun lucrul cel mai interesant ! Capul cadavrului era complet spart şi medicii spun că moartea s-a datorat acestei fracturi, provocată de un instrument contondent, cum ar fi un ciocan sau alt obiect din fier.

Maigret coborî un picior din pat, apoi pe celălalt şi se uită un moment în oglindă, după care începu să-şi săpunească obrajii cu pămătuful. în timp ce se bărbierea, inspectorul Machère recitea raportul dactilografiat pe care îl avea în mână.

— Nu vi se pare extraordinar ? Nu mă refer la ciocan, ci la faptul că abia după două-trei zile de la moarte a fost aruncat cadavrul în apă. Va trebui să fac încă o vizită acasă la flamanzi.

— Ai lista cu hainele pe care le purta Germaine Piedboeuf?

— Da. O clipă... Pantofi negri cu baretă, destul de uzați, ciorapi negri, lenjerie roz de proastă calitate, rochie de serj negru, fără marcă...

— Atât? Nu avea pardesiu?

— Aşa e ! Aveți dreptate...

— Pe 3 ianuarie ploua, era frig...

Machère se posomorî la față. Bombăni, fără să dea o explicație :

— Evident !

— Evident ce?

— Nu se înțelegea îndeajuns de bine cu cei din familia Peeters ca s-o invite să-şi scoată pardesiul. Pe de altă parte, nu văd de ce asasinul i-ar fi scos pardesiul. Altfel, ar fi dezbrăcat-o complet, ca să facă mai dificilă identificarea.

Maigret se spăla zgomotos, reuşind aproape să-l stropească pe inspector, care se afla totuşi în mijlocul camerei.

— Familia Piedboeuf a fost anunțată?

— Încă nu. Mi-am zis că poate vreți dumneavoastră să...

— Nu! Nu sunt în misiune oficială! Procedează ca şi când ai fi singur, bătrâne!

Îşi căută butonul de la guler şi, sfîrşind cu îmbrăcatul, îl împinse pe Machère spre uşă.

— Trebuie să plec. Pe curând...

* * *

Nu ştia unde merge. Ieşea ca să nu stea în hotel sau, mai curând, ca să pătrundă din nou în atmosfera oraşului. Se opri din întâmplare în faţa unei plăci din cupru pe care scria:

Doctor Van de Weert Consultaţii între orele 10 şi 12.

După câteva minute, era poftit înaintea celor trei clienţi din anticameră şi ajunse astfel în faţa unui bărbat mic de statură, cu pielea roz ca de copil şi părul la fel de alb ca al doamnei Peeters.

— Sper că n-aţi păţit nimic?

îşi freca mâinile în timp ce vorbea şi întreaga lui siluetă emana un puternic optimism.

— Fiica mea mi-a spus că aţi acceptat să...

— Mai întâi, aş vrea să vă pun o întrebare. De câtă forţă e nevoie ca să spargi capul unei femei cu ciocanul?

Omuleţul, pe burta căruia se lăfăia un lanţ gros de ceas şi care purta o redingotă demodată, manifestă o spaimă de-a dreptul amuzantă.

— Capul? De unde să ştiu? N-am avut niciodată ocazia la Givet...

— Credeţi, de exemplu, că o femeie ar putea... Era cuprins de panică, gesticula.

— O femeie? Dar e o adevărată nebunie! Unei femei nu i-ar trece niciodată prin minte să...

— Sunteţi văduv, domnule Van de Weert?

— De douăzeci de ani. Noroc că fiica mea...

— Ce părere aveţi despre Joseph Peeters?

— Păi... o părere foarte bună! Mi-ar fi plăcut să aleagă medicina, pentru că ar fi preluat cabinetul meu. Dar, dacă e înzestrat pentru drept... E un student remarcabil.

— Şi din punct de vedere al sănătății?

— Foarte bună! Foarte bună! Puțin obosit din cauza muncii îndârjite şi a creşterii...

— Familia Peeters nu are nici o tară?

— O tară?

Ai fi zis că în viața lui nu auzise despre aşa ceva, atât era de uluit!

— Sunteți nemaipomenit, domnule comisar! Nu înțeleg. Ați văzut-o pe verişoara mea. Ar putea să trăiască o sută de ani.

— Şi fiica dumneavoastră?

— Ea e mai delicată. O moşteneşte pe mama ei. Dar dați-mi voie să vă ofer o țigară de foi...

Un adevărat flamand, aşa cum vezi în cromolitografii, lăudând o marcă de rachiu de ienupăr, un flamand cu buze roşii şi ochi albaştri care exprimau simplitatea sufletului.

— Aşadar, domnişoara Marguerite trebuia să se mărite cu vărul ei.

Subiectul nu-l posomorî cine ştie ce.

— Mai devreme sau mai târziu, evident! Dacă n-ar fi fost aventura asta supărătoare...

Pentru el era doar ceva supărător!

— Nişte oameni care n-au înțeles că cel mai

bine era să accepte o mică pensie pentru copil şi, pe cât posibil, să plece în alt oraş. Cred că fratele e capul răutăților.

Nu! Nu puteai să-i porți pică! Era sincer! Naiv din prea multă sinceritate!

— Unde mai pui că nimic nu dovedeşte că acel copil e al lui Joseph! I-ar fi fost mult mai bine într-un sanatoriu, cu mama lui.

— Pe scurt, fiica dumneavoastră aştepta... Van de Weert zâmbi.

— Îl iubeşte de la paisprezece-cincisprezece ani... Nu e frumos? Aş fi putut să mă opun? Aveți un foc?... Dacă vreți părerea mea, nici măcar nu e vorba de o dramă. Tânăra cu pricina, care întotdeauna a alergat după bărbați, a plecat undeva cu un nou iubit. Iar fratele ei a profitat ca să încerce să câştige bani.

Nu voia să ştie părerea lui Maigret. Era sigur că opinia lui era cea corectă. Trase cu urechea la zgomotele vagi din anticameră, unde pacienții probabil că îşi pierdeau răbdarea.

Atunci comisarul, calm, cu aceeaşi privire nevinovată ca şi interlocutorul său, puse o ultimă întrebare:

— Credeți că domnişoara Marguerite e amanta vărului ei?

Van de Weert lăsă impresia unui om gata să se indigneze. Fruntea îi deveni toată roşie. Dar, în cele din urmă, mai tare se dovedi tristețea în fața incapacității comisarului de a înțelege.

— Marguerite? V-ați pierdut mințile! Cine a putut să inventeze aşa ceva? Marguerite să fie... să fie...

Şi Maigret, care era deja cu mâna pe clanță, plecă fără măcar să schițeze un zâmbet. Casa mirosea a farmacie şi a bucătărie. Servitoarea care le deschidea uşa pacienților era proaspătă de parcă atunci ar fi ieşit din baie.

Afară era tot ploaie şi noroi, iar camioanele treceau stropind trotuarele. Era sîmbătă. Joseph Peeters trebuia să sosească după-amiază şi să-şi petreacă ziua de duminică la Givet. La Cafe des Mariniers se discuta cu aprindere, deoarece Ministerul Transporturilor tocmai anunțase că navigația fusese restabilită de la frontieră şi până la Maastricht.

Numai că, din cauza forței curentului, remorcherele cereau cincisprezece franci kilometrul pe tonă, în loc de zece. În plus, se aflase că o arcadă a podului de la Namur era

blocată de un şlep încărcat cu piatră, care rupsese parîmele şi se aşezase de-a latul pilonului.

— Au fost morți? întrebă Maigret.

— Soția şi fiul. Marinarul era la bistrou şi a ajuns pe malul apei când vasul lui o luase deja la vale !

Gerard Piedboeuf trecu cu bicicleta, venind de la birourile uzinei. Iar câteva clipe mai târziu, Machère, întorcându-se de la casa flamanzilor unde fusese să anunțe vestea, sună la uşa familiei Piedboeuf şi se pomeni față în față cu moaşa, care îl întâmpină cu răceală.

* * *

— Cum a fost cu atentatul tău la pudoare ? La bordul celor mai multe şlepuri, spațiul de

locuit este de o curățenie rareori egalată de cea din case. Lucru care nu era valabil şi în cazul Stelei Polare.

Marinarul nu era căsătorit. Era ajutat de un tânăr de vreo douăzeci de ani, slab de minte şi care făcea din când în când câte o criză de epilepsie.

Cabina mirosea a cazarmă. Bărbatul mânca pâine cu salam şi bea dintr-o sticlă de un litru cu vin roşu.

Era mai treaz ca de obicei. Se uită la Maigret bănuitor şi se hotărî destul de greu să vorbească.

— Nici măcar n-a fost un atentat. Mă mai culcasem de două-trei ori cu ea. Într-o seară, am întâlnit-o pe drum şi m-a refuzat, sub pretext că băusem. Atunci, am pus mâna pe ea... A răcnit în gura mare... Nişte jandarmi tocmai atunci s-au găsit să treacă pe acolo şi i-am dat unuia un pumn de l-am pus la pământ.

— Cinci ani?

— A fost cât p-aci să-i încasez. Ea tăgăduia că am avut relații înainte. Câțiva colegi au venit să dea mărturie la tribunal, dar au fost crezuți doar pe jumătate. Dacă nu era

jandarmul, care a stat cincisprezece zile în spital, aş fi scăpat cu un an, poate chiar cu suspendare...

Şi îşi tăie o bucată de pâine cu briceagul.

— Nu vă e sete ? Poate mâine plecăm. Aşteptăm să aflăm dacă podul de la Namur a fost degajat.

— Spune-mi acum de ce ai inventat povestea cu femeia pe care ai văzut-o pe chei.

— Eu?

Îşi acordă timp de gândire, prefăcându-se că mănâncă cu poftă.

— Recunoaşte că n-ai văzut nimic! Maigret surprinse o sclipire veselă în ochii interlocutorului său.

— Aşa credeți? Ei bine, probabil că aveți dreptate !

— Cine ți-a cerut să declari asta?

— Mie?

Se amuza în continuare. Scuipă drept în față o coajă de salam.

— Unde l-ai întâlnit pe Gérard Piedboeuf?

— Aha!

Dar se afla în fața unui om la fel de calm ca el.

— Ți-a dat ceva?

— A dat de băut.

Apoi, brusc, râzând pe înfundate :

— Numai că nu-i adevărat ! Am spus aşa ca să vă fac pe plac. Dacă vreți să declar contrariul la tribunal, n-aveți decât să-mi spuneți.

— De fapt, ce-ai văzut?

— Dacă v-aş spune, nu m-ați crede.

— Hai să vedem !

— Ei bine, am văzut o femeie aşteptând. Apoi a venit un bărbat şi ea s-a aruncat în brațele lui.

— Cine erau?

— Cum să-i recunosc în întuneric?

— Unde erai?

— Mă întorceam de la bistrou.

— Şi unde s-au dus cei doi? La flamanzi?

— Nu! Au luat-o prin spate.

— Prin spatele cui?

— Spatele casei... Şi apoi... Dacă vreţi să nu fie adevărat... nici o problemă, sunt obişnuit, înţelegeţi ! S-au spus atâtea la procesul meu... Chiar şi avocatul meu, care a fost cel mai mincinos dintre toţi...

— Te duci din când în când să bei un păhărel la flamanzi?

— Eu? Nu vor să mă servească, sub pretext că o dată am rupt balanţa lovind-o cu pumnul. Le trebuie clienţi care să se îmbete, dar să fie muţi şi încremeniţi !

— Gérard Piedboeuf a vorbit cu tine?

— Păi, ce v-am zis adineauri?

— Că ţi-a cerut să spui...

— Ei bine, atunci înseamnă că e adevărat! Dar Dumnezeu mi-e martor că n-am să vă spun niciodată ce ştiu, pentru că urăsc poliţaii, indiferent care ar fi ei! Puteţi să mă pîrîţi judecătorului ! Eu o să jur că m-aţi bătut şi o să arăt urmele loviturilor. Ceea ce nu mă împiedică să vă ofer un pahar de vin, dacă vă dă inima ghes.

Exact în acel moment, Maigret îl privi drept în ochi. Apoi, se ridică brusc.

— Arată-mi vasul! îi ceru el tăios. Surprindere? Teamă? Simplă iritare? Fapt e că marinarul, cu gura plină, schiţă o grimasă.

— Ce vreţi să vedeţi?

— O clipă...

Maigret ieşi şi se întoarse cu un vameş, a cărui manta de ploaie lucea. Marinarul rânji şi spuse:

— A mai fost controlul... Comisarul vorbi cu vameşul.

— Sunteţi obişnuit. Presupun că toate vasele fac mai mult sau mai puţin contrabandă.

— Mai mult, nu mai puţin!

— Şi unde obişnuiesc să ascundă marfa?

— Depinde. înainte, o închideau în lăzi etanşe pe care le legau sub vas. Acum însă, trecem un lanț pe sub cocă, aşa că nu mai pot

face asta. Uneori şi sub podea, adică între podea şi fund. Dar obişnuim să facem câteva găuri cu un sfredel foarte mare pe care l-ați putut vedea pe chei.

— Şi atunci?

— Numai puțin! Ce încărcătură ai?

— Feronerie...

— Ar dura prea mult, mormăi vameşul. Trebuie căutat în altă parte.

Maigret se uita tot timpul la ochii marinarului. Spera o ocheadă spre ascunzătoare. Bărbatul mânca acum într-o doară, ca să facă şi el ceva. Nu era speriat şi stătea cu încăpățânare pe scaun.

— Ridică-te!

De data asta, omul se supuse fără tragere de inimă.

— Nu mai am nici măcar dreptul să stau jos pe vasul meu?

Pe scaun se afla o pernă jegoasă, iar Maigret puse mâna pe ea. Trei laturi ale pernei erau cusute normal. A patra însă avea o cusătură grosolană, care nu fusese făcută de o croitoreasă.

— Mulțumesc! Nu mai am nevoie de dumneavoastră! îi spuse comisarul vameşului.

— Credeți că face contrabandă?

— Nici vorbă... Mulțumesc.

Şi aşteptă ca funcționarul să plece, cu toată părerea lui de rău.

— Ce-ai pățit?

— Nimic!

— Ai obiceiul să pui obiecte atât de tari în perne?

Cusătura cedă şi lăsă să se vadă ceva negru. Şi Maigret scoase la iveală un mic pardesiu de serj mototolit şi boțit tot.

Era acelaşi serj ca acela descris în raportul Parchetului belgian. Pardesiul nu avea marcă. Fusese făcut chiar de Germaine Piedboeuf.

Dar nu pardesiul era piesa cea mai interesantă, în mijlocul pachetului se afla un ciocan cu mânerul lustruit de atâta întrebuinţare.

— Partea cea mai hazlie, mormăi marinarul, e că o să daţi cu oiştea în gard. Sunt nevinovat! Chestiile astea le-am scos din Meusa pe 4 ianuarie, la prima oră.

— Şi ai avut buna idee să le pui în siguranţă!

— Încep să am chiar obiceiul! replică marinarul, cu un aer satisfăcut. Mă arestaţi?

— E tot ce ai de spus?

— ...că daţi cu oiştea în gard!

— Pleci mâine?

— Probabil că da, dacă nu mă arestaţi. Trebuie că marinarul a avut cea mai mare

surpriză din viaţa lui când l-a văzut pe Maigret refăcând pachetul cu grijă, punându-l sub pardesiul său şi plecând fără să mai spună nimic.

Se uită după el cum se îndepărta prin ploaie, pe chei, trecând prin faţa vameşului care îl salută. Apoi coborî în cabină, scărpinându-se în cap, şi îşi umplu paharul.

Capitolul 7
Un gol de trei ore

Maigret se întoarse la hotel să ia masa. Patronul îl anunță că poştaşul venise să-i aducă o scrisoare recomandată, dar că nu voise s-o lase.

A fost parcă semnalul unei avalanşe de mici sâcâieli. Comisarul se aşeză la masă şi întrebă unde era colegul lui. Nimeni nu-l văzuse. Ceru să fie sunat la hotel şi astfel află că plecase de o jumătate de oră.

Nu era nimic grav. Maigret nici nu avea căderea să-i dea instrucțiuni lui Machère. Dar ar fi vrut să-i sugereze să nu-l scape din ochi pe marinar.

La ora două ajunse la poştă şi i se înmână scrisoarea recomandată. O poveste stupidă. Nişte mobilă pe care o cumpărase şi refuzase s-o achite deoarece nu era conformă cu comanda. Furnizorul îl soma să plătească.

Trebui să scrie răspunsul, ceea ce îi luă o jumătate de oră, apoi câteva rânduri soției sale, dându-i instrucțiuni în această privință.

Încă nu terminase, şi deja era căutat la telefon. Era directorul Poliției Judiciare, care îl întreba când avea de gând să se întoarcă la Paris şi îl ruga să trimită câteva detalii despre două-trei anchete aflate în curs.

Afară ploua în continuare. Podeaua cafenelei era acoperită cu rumeguş. La ora aceea nu era nimeni, iar chelnerul profită şi se ocupă şi el de propria corespondență.

Un mic detaliu ridicol: Maigret nu suporta să scrie pe o masă de marmură şi alta nu era.

— Telefonează, te rog, la Hotel de la Gare şi întreabă dacă s-a întors inspectorul.

Maigret era stăpânit de o vagă proastă dispoziție, cu atât mai agasantă cu cât nu avea nici un motiv serios. De două-trei ori se duse să-şi lipească fruntea de geamul aburit. Cerul se mai lumină, ploaia se rărea. Dar pe cheiul plin de noroi nu era nici țipenie de om.

Pe la patru, comisarul auzi un şuierat. Alergă la uşă şi văzu un remorcher care, pentru prima dată de la creşterea nivelului apei, scotea un fum gros.

Curentul era încă puternic. Iar remorcherul, mic, uşor, părând un căluț nărăvaş în comparație cu şlepurile, se desprinse de mal şi pur şi simplu se cabra, făcându-te să crezi un moment că va fi luat de apă.

Alt şuierat, mai strident. şi remorcherul rezistă. în spatele lui se întindea un cablu. O şalandă se desprinse din blocul de ambarcațiuni care aşteptau şi ajunse de-a curmezişul apei, în timp ce doi bărbați apăsau cu toată greutatea pe cârmă.

Clienții ieşiseră în pragul cafenelelor să asiste la manevră, care dură cel mult şase minute. Alte două-trei şlepuri intrară în luptă, descriseră un semicerc şi, brusc, cu un şuierat vibrând de mândrie, remorcherul se avântă spre Belgia, în timp ce şalandele din spatele lui încercau de bine, de rău să țină linia dreaptă.

Steaua Polară nu făcea parte dintre ele.

...şi, în consecință, vă rog să binevoiți să luați înapoi de la domiciliul meu, din bulevardul Richard Lenoir, mobila care...

Maigret scria cu o încetineală anormală, ca şi cum degetele lui ar fi fost prea groase pentru penița pe care o apăsau pe hârtie. În schimb, scrisul era mic de tot, dar gros, semănând de la depărtare cu un şir de pete.

— Domnul Peeters trece cu motocicleta..., spuse chelnerul, care aprindea becurile şi trăgea perdelele vitrinei.

Era patru şi jumătate.

— îți trebuie curaj să faci două sute de kilometri pe o vreme ca asta! E plin de noroi din cap până în picioare!

— Albert! Telefonul! strigă patroana. Maigret semnă scrisoarea şi o puse în plic.

— Pe dumneavoastră vă caută, domnule comisar. De la Paris...

— Alo!... Alo!... Da, eu sunt.

Maigret încercă să-şi țină în frîu proasta dispoziție. La telefon era soția lui, care îl întrebă când se va întoarce.

— Alo... Au venit pentru mobilă...

— Ştiu! Mă ocup.

— A sosit şi o scrisoare de la colegul tău englez care...

— Da, draga mea! N-are importanță.

— E frig acolo ? îmbracă-te bine. Încă nu ți-a trecut guturaiul şi...

De ce era chinuit de o nerăbdare aproape dureroasă? O impresie vagă. I se părea că ratează ceva pierzându-şi timpul în cabina telefonică.

— Vin peste trei-patru zile.

— Aşa repede?

— Da. Te sărut. La revedere.

Întrebă chelnerul unde găsea o cutie de scrisori.

— Chiar la colțul străzii, la debit.

Se lăsase întunericul. Meusa sclipea în lumina felinarelor. Lângă trunchiul unui copac, comisarul zări o siluetă care îi atrase atenția. Cine ieşea aşa din casă pe ploaie şi vânt?

Puse scrisoarea la cutie, întoarse capul şi văzu că silueta se desprindea de copac. Plecă mai departe şi necunoscutul veni în urma lui.

Totul se întâmplă foarte repede. Câțiva paşi iuți înapoi şi Maigret îl apucă pe bărbat de guler.

— Ce cauți aici?

Strânsese cam tare şi necunoscutul se congestionase la față. Maigret slăbi strânsoarea.

— Vorbeşte!

Ceva îl şocă, dar nu ştia ce. Privirea aceea care se ferea era jenantă, iar zâmbetul pe care omul îl schița era şi mai jenant.

— Eşti ajutorul patronului Stelei Polarei Celălalt dădu din cap că da, cu încântare.

— Mă pândeai?

Pe fața prelungă a individului se putea citi un amestec de teamă şi de veselie. Nu-i spusese oare marinarul că ajutorul lui era slab de minte şi făcea crize de epilepsie?

— Nu râde! Spune-mi ce cauți aici.

— Vă privesc.

— Patronul tău ți-a spus să mă supraveghezi ?

Nu putea fi brutal cu amărâtul acela, cu atât mai jalnic cu cât era în floarea vârstei. Avea douăzeci de ani. Nu se bărbierea, dar barba lui rară, formată din fire blonde foarte fine, nu atingea un centimetru. Avea gura de două ori mai mare ca una normală.

— Să nu mă bateți...

— Vino cu mine!

Câteva şlepuri îşi schimbaseră locul. Pentru prima dată de săptămâni întregi, la bordul lor era activitate, căci se pregăteau de plecare.

Femeile plecau după provizii. Vameşii circulau, urcând la bordul vaselor.

Steaua Polară, după plecarea mai multor şlepuri, rămăsese izolată şi prova i se depărtase puțin de mal. în cabină era lumină.

— Ia-o înainte!

Trebuia să treci o pasarelă, de fapt o singură scândură prea flexibilă, instabilă.

La bord nu era nimeni, deşi lampa cu gaz era aprinsă.

— Unde-şi pune patronul tău hainele de duminică?

Maigret intuia că în jur domnea o dezordine anormală.

Tânărul deschise un dulap şi rămase mirat. Pe jos zăceau hainele pe care marinarul încă le purta dimineaţă.

— Şi banii ?

Semne de tăgăduire energice. Idiotul nu ştia! Banii erau ascunşi!

— Bine. Poţi să rămâi aici.

Maigret ieşi, lăsând capul în jos, şi se lovi de un vameş.

— Nu l-ai văzut pe marinarul de pe Steaua Polară ?

— Nu! Nu e la bord ? Parcă trebuia să plece mâine la prima oră.

— Vasul e al lui?

— Nici vorbă! E al unuia dintre verii lui, care locuieşte la Flamalle. Un original ca şi el.

— Cât poate să câştige navigând?

— Şase sute de franci pe lună? Poate ceva peste, cu contrabanda. Dar nu mult.

La flamanzi era lumină, şi nu numai în prăvălie, ci şi la etaj.

După câteva momente, clopoţelul de la uşa băcăniei sună şi Maigret îşi ştergea picioarele pe preşul de la intrare, strigând către doamna Peeters, care venea în grabă de la bucătărie:

— Nu vă deranjaţi!

* * *

Când intră în sufragerie, prima persoană pe care o zări fu Marguerite Van de Weert, care răsfoia o partitură muzicală.

Era mai diafană ca oricând în rochia ei de satin bleu şi îl întâmpină pe comisar cu un zâmbet cordial.

— Aţi venit să vorbiţi cu Joseph?

— Nu-i aici?

— A urcat să se schimbe. E o adevărată nebunie să mergi cu motocicleta pe o vreme ca asta! Mai ales pentru el, care are o sănătate fragilă şi e surmenat de atâta învățătură.

Nu era iubire! Era adorare! Simțeai că ar fi fost în stare să stea ore în şir fără să se mişte, doar să-l contemple pe tânăr!

Cum de acesta inspira astfel de sentimente? Oare sora lui nu vorbea despre dânsul aproape în acelaşi fel?

— Anna e cu el?

— Îi pregăteşte hainele.

— Şi dumneata? Ai sosit de mult?

— De o oră.

— Ştiai că Joseph Peeters urma să vină ? O uşoară tulburare. Dar ținu doar o secundă şi ea răspunse:

— Vine în fiecare sâmbătă, la aceeaşi oră.

— E telefon în casă?

— Aici, nu! La noi, da! Tata are nevoie de el tot timpul.

Nu ştia de ce, dar parcă Marguerite începea să-i displacă. Sau, mai exact, să-l enerveze. Nu-i plăceau aerele ei de fetiță, felul voit copilăresc de a vorbi, privirea pe care o dorea candidă.

— Uitați! Coboară...

Într-adevăr, se auzeau paşi pe scară. Joseph Peeters intră în sufragerie îmbrăcat în haine curate, fercheş, cu părul păstrând încă urma pieptenelui ud.

— Erați aici, domnule comisar....

Nu îndrăzni să întindă mâna. Se întoarse spre Marguerite.

— Şi încă nu i-ai oferit nimic?

În prăvălie, câteva persoane vorbeau în flamandă. Anna coborî şi ea, calmă, înclinându-se aşa cum probabil fusese învățată la mănăstire.

— E adevărat, domnule comisar, că ieri-seară a fost scandal într-o cafenea din oraş? Ştiu că oamenii au obiceiul să exagereze. Dar... luați loc! Joseph, adu ceva de băut!

În vatră ardea un foc de cărbuni. Pianul era deschis.

Maigret încerca să-şi precizeze impresia pe care o avusese de cum sosise, dar, de fiecare dată când credea că e pe punctul de a reuşi, înțelesul i se sustrăgea.

Ceva se schimbase, dar nu ştia ce anume.

Era morocănos şi încruntat ca în zilele lui rele. Ar fi vrut să facă ceva nepotrivit ca să rupă toată armonia din jurul lui.

Anna îi inspira cel mai mult acest sentiment confuz. Purta aceeaşi rochie cenuşie care conferea formelor sale un aspect imuabil de statuie.

Oare evenimentele aveau vreo influență asupra ei ? Se mişca şi gesturile pe care le făcea nu deplasau nici măcar o cută a hainelor. Fața îi era permanent senină.

Te ducea cu gândul la un personaj de tragedie antică, rătăcit în viața cotidiană şi meschină a unui orăşel de frontieră.

— Ți se întâmplă să serveşti în magazin? Nu îndrăznise să spună „în prăvălie".

— Deseori. Îi țin locul mamei.

— Şi serveşti şi băutură ?

Ea nu zâmbi. Se limită să-şi manifeste mirarea.

— De ce nu?

— Se întâmplă ca marinarii să fie beți, nu ? Probabil că se poartă foarte familiar, poate chiar îndrăzneț ?

— Nu aici!

Şi din nou atitudinea de statuie! Era sigură pe ea.

— Beți porto sau preferați...?

— Mai curând un pahar din rachiul de ieri.

— Joseph, du-te şi cere-i mamei sticla de rachiu vechi.

Şi Joseph Peeters se supuse.

Poate că Maigret trebuia să schimbe ordinea ierarhică imaginată de el: mai întâi Joseph, adevărat zeu al familiei. Apoi Anna. Apoi Maria. Apoi doamna Peeters, care se ocupa de băcănie. Şi, la urmă, tatăl adormit în fotoliu.

Anna părea acum să ocupe, fără nici o supărare, primul loc.

— N-aţi descoperit nimic nou, domnule comisar? Aţi văzut că vasele încep să plece? Navigaţia a fost restabilită până la Liège, poate până la Maastricht. în două zile, n-au să mai fie decât trei-patru şlepuri în acelaşi timp.

De ce spunea asta?

— Nu, Marguerite ! Paharele cu picior ! Marguerite scotea pahare din bufet. Maigret era în continuare obsedat de nevoia

de a rupe echilibrul şi profită de faptul că Joseph se afla în prăvălie, iar verişoara lui era ocupată cu alegerea paharelor ca să-i arate Annei fotografia lui Gérard Piedboeuf.

— Trebuie să vorbim despre asta! spuse el cu glas scăzut.

Şi o privi foarte atent. Poate spera s-o tulbure, dar calmul ei îl dezamăgi. Tânăra se mulţumi să-i facă un semn ca între complici. Un semn care spunea: „Da, mai târziu".

Apoi îl întrebă pe fratele ei, care intra:

— Mai e multă lume?

— Cinci persoane.

Anna avea să dovedească imediat că nu era lipsită de simţul nuanţelor. Sticla adusă de Joseph avea deasupra gâtului un tub subţire din cositor, care permitea turnarea lichidului fără să se piardă nici o picătură. Înainte de a servi, Anna scoase acest accesoriu, arătând astfel că aşa ceva nu se potrivea într-un salon, cu invitaţi.

Maigret îşi încălzi un moment paharul în căuşul mâinii.

— Sănătate! spuse el.

— Sănătate! repetă Joseph Peeters, singurul care bea.

— Avem în acest moment dovada că Germaine Piedboeuf a fost asasinată.

Doar Marguerite se manifestă printr-un mic țipăt înspăimântat, cum fac tinerele la teatru.

— E îngrozitor!

— Mi s-a spus, dar n-am vrut să cred! răspunse Anna. Asta va face ca situația noastră să fie şi mai grea, nu-i aşa?

— Sau mai uşoară! Mai ales dacă reuşesc să dovedesc că fratele dumitale nu se afla la Givet în ziua de 3 ianuarie.

— De ce?

— Pentru că Germaine Piedboeuf a fost ucisă prin lovire cu ciocanul.

— Dumnezeule! Nu mai spuneți! Marguerite se ridicase, foarte palidă, la un

pas de leşin.

— Am ciocanul în buzunar.

— Nu! Vă implor... Nu-l arătați!

Anna îşi păstră însă calmul şi se adresă fratelui ei.

— S-a întors colegul tău? întrebă ea.

— Ieri.

Apoi îi explică lui Maigret:

— Este vorba despre colegul cu care Joseph şi-a petrecut seara de 3 într-o cafenea din Nancy. Acum vreo zece zile, plecase la Marsilia, pentru că îi murise mama. Dar s-a întors.

— Sănătate! răspunse comisarul, golind paharul.

Şi, luând sticla, se servi singur. Din când în când, se auzea sunetul clopoțelului sau zgomotul unei lopățele care vărsa zahăr într-o pungă de hârtie, apoi cel al balanței.

— Sora voastră e mai bine ?

— Luni sau marți se va putea da jos din pat. Dar cu siguranță că va mai trece ceva timp până să vină aici.

— Se căsătoreşte?

— Nu ! Vrea să se călugărească. E o dorință veche.

După ce şi-a dat seama Maigret că în prăvălie se întâmplă ceva? Zgomotele erau aceleaşi, poate mai înăbuşite. Totuşi, în clipa următoare, doamna Peeters vorbi în franceză :

— Îi veți găsi în salon.

Urmă zgomotul unor uşi deschise şi închise. Inspectorul Machère îşi făcu apariția în prag, foarte însufleţit, făcând un adevărat efort ca să rămână calm, şi se uită la comisar care stătea la masă cu paharul de rachiu de ienupăr în față.

— Ce s-a întâmplat, Machère?

— Păi... Aş vrea să vă spun două vorbe între patru ochi.

— Legat de ce?

— De...

Ezita să vorbească şi schița semne complice pe care toți le înțelegeau.

— Nu te jena.

— E vorba de marinar...

— S-a întors?

— Nu... A...

— A făcut mărturisiri?

Machère trecea prin toate chinurile. Venise să comunice un lucru pe care îl considera de cea mai mare importanță, dorea să rămână secret, şi era obligat să vorbească în fața a trei persoane !

— A... I-au fost găsite şapca şi haina.

— Cea veche sau cea nouă?

— Nu înțeleg.

— I-a fost găsită haina de duminică, din postav albastru?

— Da, din postav albastru... Pe mal... Nimeni nu vorbea. Anna, în picioare, se uita la inspector fără să-i tresară nici un muşchi al feței. Joseph Peeters îşi mângâia mâinile cu enervare.

— Mai departe!

— Probabil că s-a aruncat în Meusa. Şapca a fost scoasă din apă în apropierea şlepului care se afla exact în spatele lui. Şlepul a oprit-o. înțelegeți?

— Şi?

— Haina era pe mal. Şi de ea era prinsă cu un ac o hârtie.

O scoase din portofel cu mare grijă. Era o bucată de hârtie informă, udă de ploaie. Abia dacă se mai putea citi:

Sunt o secătură. Prefer fluviul...

Maigret citise cu glas scăzut. Joseph Peeters spuse cu o voce tulburată:

— Nu înțeleg nimic. Ce vrea să spună? Machère rămăse-se în picioare, derutat, stânjenit. Marguerite se uita pe rând la fiecare cu ochii ei mari şi inexpresivi.

— Cred că dumneavoastră ați..., începu inspectorul.

Maigret se ridică, bine dispus, cu un zâmbet afabil. Se adresă îndeosebi Annei :

— Vedeți ! Vă spuneam mai adineauri de un ciocan...

— Vă rog! imploră Marguerite.

— Ce faceți mâine după-amiază?

— Ca în fiecare duminică... O petrecem în familie. Va lipsi doar Maria.

— Îmi permiteți să vin să vă prezint omagiile mele? Poate şi să savurez o bucată din acea delicioasă tartă cu orez?

Şi Maigret se îndreptă spre coridor, unde îşi îmbrăcă pardesiul, pe care ploaia îl făcea de două ori mai greu.

— Îmi cer scuze, bâigui Machère. Domnul comisar a vrut...

— Haide !

În prăvălie, doamna Peeters se urcase pe o scăriță ca să ia din raftul cel mai de sus un pachet de amidon. O soție de marinar aştepta posacă, ținând în mână o plasă.

Capitolul 8
Vizita la Ursuline

Câțiva oameni se adunaseră lângă locul unde fusese scoasă şapca din apă, dar comisarul, împreună cu Machère, se îndreptă spre pod.

— Nu mi-ați spus nimic despre ciocan. Altfel, evident că...

— Ce-ai făcut toată ziua ?

Şi expresia care apăru pe fața inspectorului semăna cu cea a unui şcolar prins cu mâța în sac.

— Am fost la Namur. Voiam să mă conving că entorsa Mariei Peeters...

— Şi?

— Nu m-au lăsat să intru. Am dat peste o mănăstire de călugărițe care se uitau la mine ca la un bărzăun căzut în lapte.

— Ai insistat?

— Chiar am amenințat.

Maigret îşi reținu un zâmbet amuzat. Lângă pod, intră într-un garaj care închiria maşini şi ceru una cu şofer ca să-l ducă la Namur.

în total o sută de kilometri, dus şi întors, pe lângă Meusa.

— Vii cu mine?

— Vreți? Dacă vă spun că n-o să vă primească! Iar acum, după ce s-a găsit ciocanul...

— Bine. Fă altceva. Ia altă maşină. Mergi la toate gările mici care se află pe o rază de douăzeci de kilometri. Asigură-te că marinarul n-a plecat cu trenul.

Şi maşina lui Maigret demară. Aşezat confortabil pe banchetă, comisarul îşi fumă mulţumit pipa, nevăzând din peisaj decât câteva lumini care străluceau de o parte şi de alta a maşinii.

Ştia că Maria Peeters era institutoare la o şcoală a călugăriţelor ursuline. Şi mai ştia că acestea sunt, în ierarhia religioasă, echivalentul iezuiţilor, adică formează într-un fel aristocraţia didactică. Şcoala de la Namur era probabil frecventată de elita provinciei.

Şi era amuzant să ţi-l imaginezi pe inspectorul Machere discutând cu călugăriţele, insistând să intre şi mai ales folosind ameninţarea!

„Am uitat să-l întreb cum li s-a adresat", îşi spuse Maigret. „Probabil: doamnelor... Sau: dragă soră..."

Maigret era înalt, greoi, lat în umeri, cu o faţă mare. Totuşi, când sună la poarta mănăstirii, situată pe o străduţă provincială cu iarbă care creştea printre pietrele pavajului, sora conversă care îi deschise nu se sperie câtuşi de puţin.

— Aş vrea să vorbesc cu maica stareţă! Spuse el.

— E la capelă. Dar, cum se sfârşeşte slujba...

Şi îl pofti într-un vorbitor care, prin comparaţie, făcea ca sufrageria familiei Peeters să pară murdară şi în dezordine. Aici, te vedeai în parchet ca într-o oglindă. Ba chiar simţeai că până şi cele mai mici obiecte erau imuabile, că scaunele ocupau fiecare acelaşi loc de ani de zile, că pendula de deasupra căminului nu se oprise niciodată, nu o luase înainte şi nici nu rămăsese vreodată în urmă.

Pe culoarele cu dale mari se auzeau paşi ca nişte alunecări uşoare şi, uneori, şoapte. În sfârşit, foarte slab, în depărtare, percepeai sunetul unei orgi.

Cei de la Poliţia Judiciară ar fi fost miraţi văzându-l pe Maigret foarte în largul lui. Când intră stareţa, o salută

discret, adresându-i-se aşa cum se cuvine în cazul ursulinelor, adică:

„Măicuță...".

Ea aştepta, cu mâinile ascunse în mâneci.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, dar aş vrea să vă cer îngăduința de a o vizita pe una dintre institutoare. Ştiu că regula nu permite... Totuşi, fiind vorba de viața sau, cel puțin, de libertatea cuiva...

— Sunteți tot de la poliție?

— Ați primit vizita unui inspector, cred.

— Un domn care spunea că e de la poliție, care a făcut zarvă şi a plecat strigând că vom mai auzi de el.

Maigret îl scuză, rămase calm, amabil, respectuos. Rosti câteva fraze abile şi, puțin mai târziu, o soră conversă primea sarcina să o anunțe pe Maria Peeters că cineva voia să-i vorbească.

— Cred că e o tânără foarte merituoasă, aşa e, măicuță ?

— Nu am decât cuvinte de laudă pentru ea. La început, am ezitat s-o acceptăm, eu şi părintele duhovnic, din pricina îndeletnicirii părinților. Nu e vorba de băcănie, ci de faptul că acolo se serveşte băutură. Dar am trecut peste asta şi nu putem decât să ne felicităm că am făcut-o.

Ieri, coborând o scară, şi-a sucit glezna şi de atunci stă la pat, foarte întristată, deoarece ştie că asta ne stânjeneşte.

Sora conversă se întoarse şi Maigret o urmă de-a lungul unor culoare interminabile. întâlni câteva grupuri de eleve îmbrăcate toate în acelaşi fel: rochie neagră cu pliuri mici şi panglică de mătase albastră la gât.

În sfârşit, la etajul doi, sora deschise o uşă şi întrebă dacă trebuia să plece sau să rămână.

— Lasă-ne singuri, soră.

O cameră mică şi simplă. Pereți dați cu vopsea în ulei, împodobiți cu litografii religioase în rame negre şi un crucifix mare.

Un pat de fier. Un corp slab, abia perceptibil sub cuvertură.

Maigret nu-i vedea fața. Nimeni nu i se adresă. După ce sora închise uşa, rămase ceva timp nemişcat, stânjenit de pălăria udă şi de pardesiul gros.

În sfârşit, auzi un suspin înăbuşit. Dar Maria Peeters îşi ascundea în continuare capul în cuvertură şi stătea cu fața la perete.

— Liniştește-te, murmură el. Sora dumitale Anna ți-a spus probabil că vă sunt într-un fel prieten.

Dar asta nu o liniştea pe tânăra institutoare. Dimpotrivă! Corpul ei era acum agitat de adevărate spasme nervoase.

— Ce-a spus doctorul ? Va trebui să stai mult timp la pat?

Era jenant să vorbească astfel unei persoane pe care nu o vedea. Mai ales că Maigret nici nu o cunoştea!

Suspinele deveneau mai rare. Probabil că se liniştea. îşi trase nasul şi căută cu mâna o batistă sub pernă.

— De ce eşti atât de nervoasă? Maica stareță mi-a spus adineauri cât de mult te prețuieşte!

— Dați-mi pace! imploră ea.

Şi, chiar atunci, se auziră bătăi în uşă şi maica stareță intră, ca şi cum ar fi aşteptat momentul prielnic ca să intervină.

— Îmi cer scuze! O ştiu pe biata Maria foarte sensibilă şi...

— Aşa a fost întotdeauna?

— E o fire delicată. Când a aflat că entorsa o va imobiliza la pat şi cel puțin o săptămână nu le va putea preda elevelor, a făcut o criză de disperare. Arată-ți fața, Maria.

Dar tânăra refuză scuturând energic din cap.

— Cunoaştem, bineînțeles, continuă stareța, acuzațiile pe care unii i le aduc familiei sale. Am ținut trei slujbe pentru ca adevărul să iasă cât mai repede la lumină. Şi chiar

mai adineauri m-am rugat pentru tine, la slujba de binecuvântare a sfintei euharistii, Maria.

În sfârşit, tânăra îşi arătă faţa. O faţă mică şi slabă, foarte palidă, cu pete roşii din cauza febrei şi a lacrimilor.

Nu semăna deloc cu Anna, ci mai curând cu mama ei, de la care moştenise trăsăturile fine, dar, din păcate, atât de neregulate, încât nu putea fi considerată drăguţă. Avea nasul prea lung, ascuţit, gura mare şi buzele subţiri.

— Îmi cer iertare! spuse ea, ştergându-şi ochii cu batista. Sunt prea nervoasă. Şi gândul că stau aici în pat în timp ce... Sunteţi comisarul Maigret? Aţi stat de vorbă cu fratele meu?

— N-a trecut nici o oră de când ne-am despărţit. Era acasă, cu Anna şi verişoara voastră Marguerite.

— Cum e?

— Foarte calm, încrezător...

Avea să reînceapă oare să plângă? Maica stareţă îl încuraja pe Maigret din priviri. îi părea bine că îl vedea vorbind astfel, cu un calm şi o autoritate care nu puteau decât să impresioneze favorabil o bolnavă.

— Anna mi-a spus că eşti hotărâtă să te călugăreşti.

Maria plângea din nou. Nici măcar nu încerca să-şi ascundă lacrimile. Era lipsită de orice cochetărie şi îşi arăta faţa umedă, tumefiată.

— Este o hotărâre pe care o aşteptam de mult timp, murmură stareţa. E făcută să îmbrăţişeze religia, nu să trăiască în lume.

Criza reîncepea, suspinele răsunau dureros în gâtul acela slab. Corpul se agita, mâinile se agăţau de cuvertură.

— Vedeţi că am făcut bine că nu l-am lăsat să urce pe domnul dinainte! spuse cu glas scăzut călugăriţa.

Maigret stătea tot în picioare, în pardesiul care îl făcea şi mai masiv. Se uita la patul mic, la tânără agitată.

— A văzut-o medicul ?

— Da. Spune că entorsa e un fleac. Mai gravă e criza nervoasă care s-a declanşat după. Haideți s-o lăsăm singură. Linişteşte-te, Maria. O trimit pe maica Julienne să stea cu tine.

Ultima imagine reținută de Maigret a fost albul patului, părul răsfirat pe pernă şi un ochi care îl privea fix, în timp ce el se retrăgea cu spatele spre uşă.

Pe culoar, starețа vorbi încet, păşind uşor pe parchetul lustruit.

— Nu a stat niciodată prea bine cu sănătatea. Scandalul ăsta i-a zdruncinat nervii şi cu siguranță că din cauza stării ei de agitație a şi căzut pe scară. îi e ruşine pentru fratele ei, pentru părinții ei. Mi-a spus de câteva ori că, după cele întâmplate, ordinul nostru nu o va mai primi în rândurile lui... Stă nemişcată ore în şir, privind țintă în tavan, refuzând mâncarea. Apoi, fără vreun motiv aparent, face o criză. I s-au făcut injecții pentru întărire. Ajunseseră la parter.

— Pot să vă întreb ce credeți despre acest caz, domnule comisar?

— Puteți, dar mi-ar fi foarte greu să vă răspund. Sincer vă spun că nu ştiu nimic. Abia mâine...

— Credeți că mâine...?

— Nu-mi mai rămâne, măicuță, decât să vă mulțumesc şi să-mi cer scuze pentru deranj. Dacă îmi permiteți, voi telefona după veşti...

În sfârşit, ieşise. Respiră aerul proaspăt, saturat de ploaie. Se întoarse la taxiul oprit lângă trotuar.

— La Givet!

Şi îşi umplu cu voluptate pipa, aproape tolănindu-se pe bancheta din spate. La o cotitură, lângă Dinant, zări un stâlp indicator:

Grotele de la Rochefort

Nu avu timp să citească numărul de kilometri, dar îşi cufundă privirea în negura unui drum transversal. Şi văzu

în minte o zi frumoasă de duminică, un tren înțesat de turişti, două perechi: Joseph Peeters şi Germaine Piedboeuf... Apoi Anna şi Gérard...

Trebuie să fi fost cald... La întoarcere, călătorii probabil că aveau brațele pline cu flori de câmp...

Anna, pe banchetă, rănită, emoționată, derutată, pândind poate privirea bărbatului care îi schimbase întreaga ființă...

Şi Gérard, foarte vesel, făcând glume, incapabil să înțeleagă ceea ce era grav, aproape iremediabil în evenimentul petrecut după-amiază... încercase s-o reîntâlnească ? Aventura avusese vreo continuare?

„Nu !", îşi răspunse singur Maigret. „Arma a înțeles. Nu şi-a făcut nici o iluzie în privința lui Gérard. Probabil că l-a evitat chiar de a doua zi."

Şi şi-o imagina păstrând secretul, temându-se poate luni în şir de urmările acelei aventuri, nutrind față de bărbați, față de toți bărbații, o ură înverşunată.

— Vă duc la hotel?

Ajunsese deja la Givet : frontiera belgiană şi vameşul de serviciu în uniformă kaki, frontiera franceză, şlepurile, casa flamanzilor, cheiul plin de noroi.

Maigret simți cu mirare un obiect greu în buzunar. Băgă mâna şi găsi ciocanul la care nu se mai gândea.

Inspectorul Machère, care auzise maşina oprind, se afla în pragul cafenelei şi se uita la comisar care-i plătea şoferului.

— V-au lăsat să intrați?

— Păi, cum!

— Mă mir ! Pentru că, dacă vreți să ştiți ce cred, am să vă spun că eram convins că nu se află acolo.

— Şi unde să fi fost?

— Nu ştiu. Nu mai înțeleg. Mai ales de la povestea cu ciocanul. Ştiți cine a venit la mine ?

— Marinarul ?

Şi Maigret, care intrase în cafenea, comandă o bere şi se aşează în colţul de lângă fereastră.

— Nu chiar ! în fine, e aproape acelaşi lucru. E vorba de Gérard Piedboeuf. Trecusem pe la toate gările cu maşina. Nu găsisem nimic.

— Şi a dezvăluit ascunzătoarea individului ?

— În orice caz, mi-a spus că a fost văzut luând trenul de 4:15 la gara din Givet. E trenul care merge la Bruxelles.

— Cine l-a văzut?

— Un prieten de-al lui Gérard. Mi-a propus să vină cu el la mine.

— Pun două tacâmuri? întrebă patronul.

— Da... Nu... N-are importanţă. Maigret îşi sorbea berea cu sete.

— Asta e tot?

— Vi se pare că nu-i de ajuns ? Dacă într-adevăr a fost văzut la gară înseamnă că n-a murit. Şi, mai ales, că fuge. Iar dacă fuge...

— Evident !

— Sunteţi de aceeaşi părere cu mine !

— N-am absolut nici o părere, Machère ! Când mi-e cald, când mi-e frig. Cred că am făcut un guturai zdravăn! Şi chiar mă gândesc să mă duc la culcare fără să mănânc... Chelner, încă o bere! Sau mai bine nu! Un grog! Cu mult rom!

— Chiar are o entorsă?

Maigret nu răspunse. Părea abătut, ba chiar îngrijorat.

— Pe scurt, judecătorul de instrucţie ţi-a dat un mandat de arestare în alb?

— Da. Dar m-a sfătuit să fiu foarte prudent, din pricina mentalităţii celor din oraşele mici. Ar vrea să-i telefonez înainte să fac ceva definitiv.

— Şi ce-o să faci ?

— Am telegrafiat deja Siguranței din Bruxelles, pentru ca marinarul să fie arestat când coboară din tren. Trebuie să vă cer să-mi dați ciocanul.

Spre marea uimire a celor câțiva clienți, comisarul scoase obiectul din buzunar şi îl aşează pe marmura mesei.

— Asta e tot?

— Va trebui să dați şi o declarație, deoarece dumneavoastră l-ați găsit.

— Nu ! Nu ! Toată lumea trebuie să ştie că tu ai descoperit ciocanul!

Ochii lui Machère străluciră de bucurie.

— Mulțumesc. Face mult la avansare.

— Am pus două tacâmuri la o masă de lângă sobă! îi anunță patronul.

— Mulțumesc! Mă duc la culcare! Nu mi-e foame.

Şi, după ce strânse mâna colegului său, Maigret urcă în cameră.

Poate că răcise pentru că nu-şi luase costum de schimb şi mergea de două zile cu hainele umede pe el.

Se trânti pe pat ca un om frânt de oboseală. Timp de o jumătate de oră, luptă contra imaginilor vagi care îi treceau prin minte cu o cadență obositoare.

Este adevărat că, a doua zi dimineață, duminică, se trezi primul. în cafenea îl găsi doar pe chelner care pornea filtrul şi umplea partea de sus a acestuia cu cafea măcinată.

Oraşul încă dormea. Zorii abia se iviseră şi luminile mai erau aprinse.

În schimb, pe fluviu, oamenii se strigau de la un şlep la altul, îşi aruncau parâme şi un remorcher urma să-şi ocupe locul în fruntea convoiului.

Un nou şir de vase pleca spre Belgia şi Olanda. Ploaia aproape că se oprise, dar încă mai burnița uşor.

De undeva se auzeau clopotele unei biserici. O lumină apăru la una dintre ferestrele casei flamanzilor. Apoi doamna Peeters deschise uşa, o închise cu grijă în urma ei

şi se îndepărtă cu paşi grăbiţi, ţinând în mână o carte de rugăciuni îmbrăcată în pânză.

Maigret îşi petrecu toată dimineaţa afară, intrând din când în când într-o cafenea doar ca să bea un pahar de alcool şi să se încălzească. Oamenii cunoscători pretindeau că va da îngheţul şi că va fi o adevărată catastrofă pentru regiunile inundate de creşterea apelor.

La şapte şi jumătate, doamna Peeters întoarsă de la slujbă, deschise obloanele prăvăliei şi aprinse focul în bucătărie.

Abia pe la nouă se arătă şi Joseph un moment în prag, fără guler, fără să se fi spălat pe ochi, nebărbierit şi cu părul răvăşit.

La zece, plecă la biserică împreună cu Anna, care purta un pardesiu nou, din postav bej.

La Cafe de la Mairie, încă nu se ştia dacă un remorcher care era aşteptat să sosească va accepta să plece în aceeaşi zi cu un convoi de vase, astfel încât marinarii stăteau tot timpul acolo şi ieşeau uneori să se uite în aval.

Aproape de ora prânzului, Gérard Piedboeuf ieşi din casă, în costum de duminică, cu pantofi galbeni, pălărie albă şi mănuşi. Trecu foarte aproape de Maigret. Prima lui intenţie fusese probabil să nu-i adreseze nici un cuvânt, nici măcar să-l salute.

Dar nu rezistă dorinţei de a face pe grozavul sau de a spune ce crede.

— Vă deranjez, nu-i aşa? Ce necaz trebuie să aveţi pe mine!

Avea cearcăne la ochi. De la altercaţia produsă la Café de la Mairie trăia cu îngrijorarea în suflet.

Maigret dădu din umeri şi îi întoarse spatele. Apoi o văzu pe moaşă punând copilaşul într-un cărucior şi pornind spre centrul oraşului.

Machère nu se arăta. Maigret îl întâlni abia pe la unu, tot la Café de la Mairie. Gérard se afla la altă masă, cu tinerele şi prietenul cu care fusese şi cu două seri în urmă.

Inspectorul era în compania a trei bărbaţi, pe care comisarul avea impresia că îi mai văzuse.

—Adjunctul primarului, comisarul de poliţie, secretarul lui, făcu prezentările Machère.

Toţi erau în costum de duminică şi beau rachiu de anason. Pe masă se aflau trei farfurioare pentru fiecare. Machere manifesta o siguranţă de sine anormală.

— Le spuneam domnilor că ancheta este aproape încheiată. Totul depinde acum mai ales de poliţia belgiană. Mă mir că încă n-am primit o telegramă de la Bruxelles care să-mi anunţe arestarea marinarului.

— Telegramele nu se mai distribuie duminica după unsprezece dimineaţa! spuse adjunctul primarului. Trebuie să te duci la poştă după ele. Ce beţi, domnule comisar ? Ştiţi ce mult s-a vorbit despre dumneavoastră aici la noi?

— Sunt încântat!

— Vreau să spun că s-a vorbit de rău. Atitudinea dumneavoastră a fost interpretată ca...

— Chelner, o bere! Să fie rece!

— Beţi bere la ora asta?

Marguerite trecea pe stradă şi puteai intui după ţinuta ei că era eleganta oraşului şi ştia că atrăgea toate privirile.

— Partea supărătoare este că aceste cazuri de moravuri... Uitaţi! De zece ani n-am mai avut aşa ceva la Givet! Ultima dată, un muncitor polonez a...

— Mă scuzaţi, domnilor...

Maigret se repezi afară şi îi prinse din urmă, pe strada principală, pe Anna Peeters şi pe fratele ei, care mergeau cu capul sus, vrând parcă să sfideze suspiciunea.

— Îmi voi permite să vă vizitez după-amiază, cum v-am spus ieri.

— Pe la ce oră?

— Trei şi jumătate. E bine?

Se întoarse singur, morocănos, la hotel şi mâncă la o masă retrasă.

— Făceți-mi legătura telefonică cu Parisul.

— Telefonul nu funcționează duminica după ora unsprezece.

— Asta e!

În timp ce lua masa, citi un ziar local şi găsi un titlu care îl amuză:

Misterul de la Givet se adânceşte

Pentru el, nu mai exista nici un mister.

— Mai adu-mi fasole! îi strigă el chelnerului.

Capitolul 9
În jurul unui fotoliu de răchită

Dintre toate micile ritualuri familiale de duminică, cel mai mult l-a frapat pe Maigret transportarea din bucătărie în salon a fotoliului de răchită al bătrânului Peeters.

În cursul săptămânii, locul fotoliului — şi, în consecinţă, al bătrânului era lângă sobă. Chiar dacă primeau musafiri în sufragerie, Peeters nu-şi făcea apariţia.

În schimb, duminica avea un loc rezervat lângă fereastra care dădea spre curte. Pipa din spumă de mare cu coadă lungă din lemn de cireş se afla pe pervaz, lângă o cutie cu tutun.

Instalat într-un fotoliu mai mic, tapiţat cu piele, doctorul Van de Weert, cu faţa la focul de cărbuni, stătea picior peste picior.

În timp ce citea raportul medicului legist belgian, dădea întruna din cap, încuviinţând, mirându-se sau făcând mici gesturi doar pentru sine.

În sfârşit, îi întinse raportul lui Maigret. Marguerite, aflată între ei, încercă să-l citească şi ea.

— Nu, tu nu! interveni Van de Weert.

— Pe dumneata cred că te interesează mai mult! spuse Maigret, trecându-i foile lui Joseph Peeters.

Se aflau toţi la masă: Joseph şi Marguerite, Anna şi mama ei, care se ridica din când în când ca să supravegheze cafeaua.

După moda belgiană, doctorul bea vin de Bourgogne şi fuma o ţigară de foi, plimbându-i încontinuu vârful aprins pe sub bărbie.

Pe masa din bucătărie, Maigret văzuse, în trecere, vreo şase tarte preparate.

— Evident, un raport bun. Dar nu spune dacă.... dacă...

Se uită la fiica lui cu un aer stânjenit.

— Înţelegeţi ce vreau să spun. Nu spune dacă...

— Dacă a fost violată! spuse Maigret direct. Şi abia se abţinu să râdă văzând expresia

scandalizată de pe faţa doctorului, care nu-şi imagina că astfel de cuvinte ar putea fi rostite.

— Ar fi fost interesant de ştiut, pentru că în astfel de cazuri... Uitaţi! în 1911...

Continuă să vorbească, povestind, cu perifraze decente, un caz banal. Dar comisarul nu-l asculta. Se uita la Joseph Peeters care citea documentul.

Or, acesta făcea, fără menajamente, o descriere minuţioasă a cadavrului tinerei Germaine Piedboeuf, aşa cum fusese scos din Meusa.

Joseph pălise. Strângea din nări ca şi sora sa Maria.

Ai fi zis că avea să se oprească din citit şi să-i înapoieze hârtiile lui Maigret. Dar nu se întâmplă aşa. Citi până la capăt. Când să întoarcă pagina, Anna, aplecată peste umărul lui, îl opri:

— Stai puţin.

Mai avea trei rânduri de citit. Apoi continuara amândoi cu pagina următoare care începea astfel:

...spărtura din cutia craniană era atât de mare, încât a fost imposibil să găsim un fragment oricât de mic de creier...

— Vreţi să vă luaţi paharul, domnule comisar? Vreau să pun masa...

Şi doamna Peeters aşează scrumiera, ţigările de foi şi carafa cu rachiu de ienupăr pe cămin, după care întinse o faţă de masă brodată de mână.

Copiii ei citeau în continuare. Marguerite îi privea cu invidie. Doctorul observase că nu-l asculta nimeni şi acum fuma în tăcere.

La sfârşitul celei de-a doua pagini, Joseph Peeters avea faţa şi mai palidă, nasul şi mai încordat şi era asudat la tâmple. Uită să întoarcă pagina şi Anna o făcu în locul lui, fiind singura care continuă să citească până la capăt.

Marguerite profită ca să se ridice şi să atingă umărul tânărului.

— Bietul meu Joseph! N-ar fi trebuit... Crede-mă: du-te să iei puţin aer!

Maigret nu scăpă ocazia.

— E o idee bună! Simt si eu nevoia să-mi dezmorţesc picioarele.

Puţin mai târziu, se aflau amândoi pe chei, cu capetele descoperite. Nu mai ploua. Câţiva pescari cu undiţa profitau de cele mai mici spaţii libere dintre şlepuri. De cealaltă parte a podului se auzea soneria neîntreruptă a unui cinematograf.

Peeters îşi aprinse cu nervozitate o ţigară, cu privirea rătăcind pe faţa mişcătoare a apei.

— Te-a tulburat, nu-i aşa? Scuză-mi întrebarea... Acum ai de gând să te căsătoreşti cu Marguerite ?

Tăcerea dură mult timp. Joseph evita să întoarcă faţa spre Maigret, care îl vedea doar din profil. În sfârşit, privi spre uşa prăvăliei, decorată cu reclame transparente, apoi spre pod şi spre Meusa.

— Nu ştiu.

— Totuşi, o iubeşti.

— De ce mi-aţi dat să citesc acel raport? Şi îşi trecu mâna peste frunte, pomenindu-se

cu ea umedă, deşi afară era frig.

— Germaine era mult mai puțin drăguță?

— Tăceți! Nu ştiu... Am auzit de atâtea ori că Marguerite e frumoasă, fină, inteligentă, bine crescută...

— Iar acum?

— Nu ştiu...

Nu voia să vorbească. Rostea cuvintele fără tragere de inimă, pentru că nu putea să tacă de tot. îşi rupsese hârtia țigării.

— Vrea să se mărite cu tine, chiar dacă ai un copil ?

— Vrea să-l adopte.

Avea trăsăturile încremenite. Dar simțeai că e bolnav de scârbă sau de lehamite. Se uita la Maigret cu coada ochiului, temându-se că-i va pune şi alte întrebări.

— Toți cei din familia ta par să creadă că această căsătorie va avea loc în curând. Marguerite e amanta ta?

Tânărul mormăi, foarte încet:

— Nu.

— N-a vrut?

— Nu ea, eu... Nici nu m-am gândit vreodată la asta. Nu puteți înțelege...

Apoi, brusc, furios:

— Va trebui neapărat să mă căsătoresc cu ea! E necesar! Asta e!

Cei doi nu se priveau nici acum. Maigret, care ieşise fără pardesiu, începea să simtă frigul.

în acel moment se deschise uşa prăvăliei. Se auzi clopoțelul, deja familiar comisarului. Apoi vocea tinerei Marguerite, prea blândă, prea seducătoare :

— Joseph!... Ce faci?...

Privirea lui Peeters o întâlni pe cea a lui Maigret. Ai fi zis că repeta: „Asta e!". în timp ce Marguerite continua:

— O să răceşti. Toată lumea e la masă. Ce ai? Eşti palid...

Se opri o fracțiune de secundă, ca să privească spre colțul străduței unde se înălța, imposibil de zărit de la băcănie, casa familiei Piedboeuf.

Anna tăia tartele.

* * *

Doamna Peeters vorbea puțin, ca şi cum şi-ar fi dat seama de inferioritatea ei. În schimb, imediat ce unul dintre copiii ei începea să vorbească, încuviința totul zâmbind sau dând din cap.

— Scuzați-mi indiscreția, domnule comisar. Poate că o să spun o prostie...

Şi puse în farfuria lui Maigret o felie mare de tartă cu orez.

— Am auzit că au fost găsite unele obiecte la bordul Stelei Polare şi că marinarul a fugit... A venit pe aici de câteva ori. A trebuit să-l dau afară, mai întâi pentru că voia totul pe datorie, apoi pentru că era beat de dimineața până seara. Dar nu asta voiam să spun... Dacă a fugit înseamnă că e vinovat. Şi, în acest caz, ancheta s-a încheiat, nu-i aşa?

Anna mânca indiferentă, fără să se uite la Maigret. Marguerite îi spuse lui Joseph:

— O bucățică mică! Te rog! Fă asta pentru mine.

Iar Maigret, cu gura plină, i se adresă doamnei Peeters:

— Aş putea să vă răspund dacă eu aş conduce ancheta, ceea ce nu e cazul. Nu uitați că fiica dumneavoastră m-a rugat să vin aici ca să încerc să vă dovedesc nevinovăția.

Van de Weert se foia pe scaun, ca un om care vrea să vorbească şi nu e lăsat.

— Bine, dar...

— Inspectorul Machere rămîne cel care răspunde de toate şi...

— Bine, domnule comisar, dar există totuşi o ierarhie! El e doar un inspector, iar dumneavoastră sunteți...

— Aici, nu sunt nimic. Uitați! în momentul ăsta, dacă aş vrea să interoghez pe unul dintre cei de față, ar avea dreptul să nu răspundă. Am fost la bordul şlepului pentru că marinarul a fost de acord. întâmplarea a făcut să descopăr

arma crimei, precum şi pardesiul purtat de victimă.

— Atunci...

— Atunci, nimic! Se va încerca arestarea individului. Poate că la ora asta a şi fost prins. Numai că are posibilitatea să se apere! De exemplu, poate să spună că a găsit haina şi ciocanul şi le-a păstrat fără să ştie ce reprezentau. Şi mai poate să spună că a fugit de teamă. A mai avut necazuri cu justiția. Ştie că va fi crezut mai greu decât altul...

— Asta nu stă deloc în picioare !

— O acuzație nu stă aproape niciodată în picioare, la fel ca şi apărarea. E posibil să fie acuzați şi alții. Ştiți ce am aflat azi la prânz? Că, de o lună de zile, Gérard, fratele victimei, nu ştie cum va ieşi din situația în care se află. Are datorii peste tot. Mai mult ! A fost dovedit că a luat bani de la uzină şi, până la acoperirea sumei, i se opreşte lunar jumătate din salariu.

— Adevărat?

— De aici şi până la a spune că şi-a făcut sora să dispară ca să obțină despăgubiri...

—Ar fi groaznic! spuse, oftând, doamna Peeters, pe care conversația o împiedica să mănânce.

— L-ai cunoscut destul de bine ! spuse Maigret, întorcându-se spre Joseph.

— Am fost puțin prieteni, cu mult timp în urmă.

— Înainte de naşterea copilului, nu-i aşa? Ați făcut mai multe excursii împreună. Dacă nu mă înşel, Anna chiar v-a însoțit la grotele din...

— Adevărat ? întrebă mirată doamna Peeters întorcând capul spre fiica ei. Asta nu ştiam.

— Nu-mi amintesc ! răspunse Anna, care continua să mănânce, uitându-se fix la comisar.

— De altfel, nu are importanță. Dar ce spuneam? îmi mai dati o bucată de tartă, domnişoară Anna? Nu, nu cu fructe. Rămân fidel minunatei tarte cu orez. Dumneata ai făcut-o ?

— Ea! se grăbi să răspundă mama ei.

Şi deodată se aşternu tăcerea, pentru că Maigret nu mai vorbea şi nimeni nu îndrăznea să ia cuvântul. Se auzea zgomotul maxilarelor. Comisarul scăpă furculița din mână şi se aplecă s-o ia. Şi astfel văzu că piciorul încălțat cu pantof fin al tinerei Marguerite era aşezat peste piciorul lui Joseph.

— Inspectorul Machère e un băiat descurcăreț!

— Nu pare foarte inteligent ! rosti lent Anna.

Iar Maigret îi adresă un zâmbet complice.

— Foarte puțini oameni par inteligenți! Eu, de exemplu, când mă aflu în prezența unui posibil vinovat, am grijă să fac pe prostul...

Era prima dată când Maigret făcea ceea ce s-ar fi putut numi confidențe.

— Fruntea nu vi se poate schimba! se grăbi să spună, amabil, doctorul Van de Weert. Şi, pentru cine a făcut puțină frenologie... Sunt sigur că vă înfuriați teribil...

Gustarea era pe sfârşite. Comisarul se ridică primul de pe scaun, îşi luă pipa şi începu s-o umple.

— Ştiți ce-ar trebui să faceți, domnişoară

Marguerite ? Să vă aşezați la pian şi să ne cîntați Cântecul lui Solveig.

Ea ezită şi se uită la Joseph ca să-i ceară sfatul, în timp ce doamna Peeters murmura:

— Cîntă atât de bine la pian. Şi cântă şi din gură!

— Regret un singur lucru: că entorsa domnişoarei Maria o împiedică să fie printre noi. în ultima mea zi...

Anna întoarse imediat capul spre el.

— Plecați curând?

— Diseară. Nu sunt rentier. în plus, sunt căsătorit şi soţia mea îşi pierde răbdarea.

— Şi inspectorul Machère ?

— Nu ştiu ce va hotărî. Presupun... Răsună clopoţelul de la uşa prăvăliei. Se auzi paşi grăbiţi şi bătăi în uşă.

Era chiar Machère, foarte agitat.

— Domnul comisar e aici?

Nu-l văzuse imediat, uimit că nimerise în plină reuniune de familie.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să vă vorbesc.

— Mă scuzaţi.

Şi îl însoţi pe inspector până în prăvălie, unde se sprijini cu coatele de tejghea.

* * *

— Ce oroare pot să am de oamenii ăştia! Machère, crispat, arătă cu bărbia spre uşa

sufrageriei.

— Numai mirosul cafelei şi tartei lor e de ajuns să...

— Asta voiai să-mi spui?

— Nu! Am veşti de la Bruxelles. Trenul a sosit la ora prevăzută...

— Dar marinarul nu mai era în tren!

— Aţi aflat deja?

— Bănuiam ! Chiar l-ai considerat idiot ? Eu, nu! Probabil că a coborât într-o gară mică, a luat alt tren, apoi altul... în seara asta poate că va fi în Germania, sau la Amsterdam, sau poate chiar la Paris.

Dar Machère se uita la el rânjind.

— Dacă ar avea bani !

— Ce vrei să spui ?

— Că am făcut cercetări. Omul se numeşte Cassin. Ieri-dimineaţă, nu a fost în stare să-şi achite datoria la bistrou

şi n-a mai primit nimic de băut. Mai mult ! Era dator la toată lumea. Comercianţii luaseră hotărârea să împiedice plecarea vasului său.

Maigret se uita la inspector perfect indiferent.

— Şi?

— Am mers mai departe. Şi n-a fost uşor, pentru că e duminică şi cei mai mulţi nu sunt acasă. Am fost şi la cinema ca să interoghez unele persoane.

Maigret, în timp ce-şi fuma pipa, se distra punând greutăţi pe talerele balanţei, încercând să le echilibreze.

— Am descoperit că Gérard Piedboeuf a împrumutat ieri două mii de franci, dând drept garanţie semnătura tatălui său, pentru că pe a lui nu o acceptă nimeni.

— S-au întâlnit?

— Exact! Un vameş i-a văzut pe Gérard Piedboeuf şi pe Cassin mergând pe mal împreună, în partea vămii belgiene.

— La ce oră?

— Aproape două.

— Perfect !

— Ce e perfect ? Dacă Piedboeuf i-a dat bani marinarului...

— Atenţie la concluzii, Machère! E foarte periculos să vrei să conchizi.

— Totuşi, omul, care nu avea nici o leţcaie dimineaţa, a plecat cu trenul de după-amiază şi avea bani în buzunar. Am fost la gară. A plătit biletul cu o bancnotă de o mie de franci. Se pare că mai avea şi altele.

— Sau alta?

— Poate altele, poate alta. Ce-aţi face în locul meu?

— Eu?

— Da.

Maigret oftă, bătu pipa de tocul pantofului ca s-o golească şi arătă spre uşa de la sufragerie :

— Aş intra să beau un pahar de rachiu de ienupăr. Mai ales că vom asculta o melodie cântată la pian!

— Asta e tot ce...

— Haide, vino ! Şi aşa nu mai ai ce face în oraş la ora asta. Unde e Gérard Piedboeuf?

— La cinematograful Scala, cu o muncitoare de la uzină.

— Pun prinsoare că au luat o lojă! Maigret râse încetişor şi îl împinse pe colegul lui spre sufragerie, unde penumbra începea să estompeze contururile. Un firişor de fum urca lent spre tavan din fotoliul lui Van de Weert. Doamna Peeters se afla în bucătărie, aranjând vesela. Marguerite, la pian, îşi lăsa degetele să alunece pe clape cu nonşalanţă.

— Vreţi neapărat să cânt?

— Vreau. Stai aici, Machère.

Joseph stătea în picioare, cu cotul drept pe cămin, privind fix fereastra verzuie.

Poate să fugă iarna

Şi primăvara preaiubită

Poate să treacă...

Frunzele toamnei Şi fructele verii Pot să treacă toate,..

Vocea era lipsită de fermitate. Marguerite făcea un efort să cînte până la capăt. Şi greşi de două ori acordurile.

Dar te vei întoarce la mine, Frumosul meu ursit, Şi nu vei mai pleca...

Anna nu se mai afla acolo. Nu era nici în bucătărie, unde doamna Peeters putea fi auzită cum trebăluia făcând cât mai puţin zgomot posibil, din respect faţă de muzică.

...Ţi-am dăruit inima...

Marguerite nu putea să vadă silueta lugubră a lui Joseph, care îşi lăsase ţigara să se stingă.

Acum, când se însera, focul de cărbuni stârnea reflexe purpurii pe obiecte, mai ales pe picioarele lăcuite ale mesei.

Spre marea mirare a lui Machère, care nu îndrăzni să se mişte, Maigret ieşi încetişor, neobservat de ceilalţi. Urcă scara fără să facă să trosnească nici o treaptă şi ajunse în faţa a două uşi închise.

Palierul era cufundat deja într-un întuneric aproape complet. Doar clanțele uşilor formau două pete lăptoase, deoarece erau din porțelan.

Comisarul îşi puse pipa aprinsă în buzunar, apăsă pe una dintre clanțe, intră şi închise uşa în urma lui.

Anna se afla acolo. Din pricina perdelelor, încăperea era mai întunecoasă decât sufrageria, în aer plutea un fel de praf cenuşiu, mai opac pe alocuri, mai ales în colțuri.

Anna nu se mişcă. Nu-l auzise?

Stătea în fața ferestrei, cu spatele spre uşă, privind peisajul crepuscular al fluviului. Pe celălalt mal, se aprinseseră becuri care îşi aruncau razele ascuțite în decorul clarobscur.

Din spate, ai fi putut crede că Anna plângea. Era voinică. Părea mai viguroasă, mai „statuie" ca niciodată.

Iar rochia ei cenuşie se confunda pur şi simplu cu ambianța.

O scândurică din parchet trosni în momentul în care Maigret ajunsese la numai un pas de ea, dar asta n-o făcu să tresară.

Maigret îşi puse mâna pe umărul ei, cu o blîndețe surprinzătoare, oftând în acelaşi timp, ca un om care poate da în sfârşit curs confidențelor.

— Aşa!

Ea se întoarse brusc. Era calmă. Nici un rid nu întrerupea armonia severă a trăsăturilor sale.

Doar gâtul i se umfla puțin, lent, sub o misterioasă presiune interioară...

Acordurile pianului se auzeau clar şi distingeai toate silabele cântecului.

Fie ca Domnul, în marea lui bunătate,

Să te aibă în pază...

Doi ochi albaştri căutau ochii lui Maigret, în timp ce buzele, care fuseseră gata să lase să scape un suspin, căpătau aceeaşi rigiditate ca întreaga ei ființă.

Capitolul 10
Cântecul lui Solveig

— Ce faceți aici?

Lucru ciudat, tonul nu era agresiv. Anna se uita la Maigret cu tristețe, poate cu teamă, dar nu cu ură.

— Ai auzit ce-am spus adineauri. Plec în seara asta. Câteva zile am trăit destul de apropiați.

Şi se uită în jur la patul celor două surori, la blana de urs alb de pe podea, la tapetul cu flori mici şi roz, la şifonierul cu oglindă care deja nu mai reflecta decât umbrele nopții.

— N-am vrut să plec fără să avem o ultimă discuție.

Dreptunghiul ferestrei forma un fel de ecran pe care silueta Annei se contura tot mai vagă pe măsură ce minutele treceau. Şi Maigret observă un detaliu pe care nu-l remarcase. Cu o oră în urmă n-ar fi putut să spună cum era coafată. Acum ştia. Părul lung, strâns împletit, i se odihnea pe ceafă într-o coadă groasă.

— Anna! se auzi deodată vocea doamnei Peeters din coridorul de la parter.

Pianul tăcuse. Ceilalți observaseră dispariția lor.

— Da! Sunt aici!

— L-ai văzut pe domnul comisar?

— Da! Coborâm imediat.

Ca să răspundă mamei sale, se dusese până la uşă. Se întoarse la comisar, foarte gravă, cu privirea de o fixitate dramatică.

— Ce vreți să-mi spuneți ?

— Ştii foarte bine!

Ea nu întoarse capul. Continua să-l privească intens, cu mâinile împreunate pe pântece, într-o atitudine care era deja de femeie bătrână.

— Ce o să faceți?

— Ți-am spus: mă întorc la Paris.

— Şi eu? întrebă ea, cu o voce totuşi mai înăbuşită.

Era prima dată când descopereai la ea emoție, îşi dădea şi ea seama. Şi, poate ca să treacă peste această tulburare, se îndreptă spre comutatorul electric şi aprinse lumina.

Becul avea un abajur din mătase galbenă şi lumina doar un cerc cu un diametru de doi metri pe podea.

— Mai întâi, trebuie să-ți pun o întrebare! spuse Maigret. De unde sunt banii? Trebuia acționat repede, nu-i aşa, ca să fie adunați în câteva minute. Banca era închisă. Probabil că nu țineți sume mari în casă. Telefon nu aveți...

Totul decurgea lent. Tăcerea din jurul lor era de o rară intensitate.

Maigret continua să savureze acea atmosferă tihnită mic-burgheză. îți puteai imagina murmurul de voci de la parter, pe doctorul Van de Weert întinzându-şi picioarele scurte spre sobă, pe Joseph şi Marguerite privindu-se în tăcere, pe Machere care probabil că îşi pierdea răbdarea şi pe doamna Peeters apucându-se de cusut ceva sau umplând paharele cu rachiu de ienupăr.

Comisarul o privea în continuare pe Anna în ochi, iar aceasta spuse în cele din urmă...

— De la Marguerite...

— Avea bani în casă?

— Bani şi titluri. îşi administrează singură partea de avere rămasă de la mama ei.

Apoi Anna repetă întrebarea:

— Ce o să faceți?

în momentul în care rostea aceste cuvinte, ochii i se umeziră, dar totul dură atât de puțin, încât Maigret putu să creadă că se înşelase.

— Dar tu?

Faptul că această întrebare revenea dovedea că amândurora le era teamă să abordeze subiectul principal.

— Cum ai atras-o pe Germaine Piedboeuf în camera ta? Stai, nu răspunde imediat! A venit singură în seara aceea, ca să afle veşti despre Joseph şi să ceară pensia copilului. A primit-o mama ta. Ai intrat în prăvălie. Ştiai că o vei ucide ?

— Da!

Nici urmă de emoție sau de panică. Vocea era clară.

— De când?

— De aproape o lună.

Maigret se aşează pe marginea patului, patul celor două tinere, Anna şi Maria, şi îşi trecu mâna peste frunte, privind hârtia tapetului care servea drept fundal pentru adversara sa.

Ai fi spus acum că era mândră de gestul ei. Revendica întreaga responsabilitate. Proclama premeditarea.

— Îți iubeşti chiar atât de mult fratele? Maigret ştia. Nu era doar cazul Armei. Să fi

fost oare din cauză că bătrânul Peeters încetase de mult timp să mai conteze pentru anturajul lui? În orice caz, cele trei femei, mama şi surorile, aveau față de tânăr aceeaşi adorație care, la Anna, aproape că evoca idei echivoce.

Joseph nu era frumos. Era slab, avea trăsături neregulate. Silueta lui prelungă, nasul mare şi ochii cu pupile obosite emanau lehamite.

Dar asta nu-l împiedica să fie un zeu! Şi ca pe un zeu îl iubea şi Marguerite!

Totul semăna cu o sugestie colectivă şi ți le puteai imagina pe cele două surori, pe mamă şi pe verişoară petrecând după-amiezi întregi vorbind despre el.

— N-am vrut să se sinucidă!

Brusc, Maigret aproape că se supără. Se ridică de pe pat şi începu să se plimbe prin cameră.

— A spus el asta?

— Dacă ar fi trebuit să se însoare cu Germaine, s-ar fi sinucis în seara nunții.

Maigret nu râse, dar dădu violent din umeri, îşi amintea de confidențele lui Joseph, care nici măcar nu mai ştia pe cine iubea! Joseph, căruia îi era aproape la fel de frică de Marguerite ca şi de Germaine Piedboeuf!

Dar, ca să-şi măgulească surorile, ca să păstreze admirația lor, făcuse pe romanticul.

— Viața îi era distrusă.

Toate astea se potriveau foarte bine cu Cântecul lui Solveigl Zău aşa!

Dar te vei întoarce la mine, Frumosul meu ursit...

Şi toți căzuseră în capcana asta! Se dopaseră cu muzică, poezii şi confidențe. Ursitul era totuşi drăguț cu hainele lui prost croite şi ochii de miop!

— Ai spus cuiva de planul tău?

— Nimănui!

— Nici lui?

— Mai ales lui!

— Şi aveai ciocanul în cameră de o lună de zile ? O clipă! încep să înțeleg!

Începea şi să respire violent, pentru că se lăsase impresionat de ceea ce era tragic şi totodată meschin în această dramă.

Abia dacă mai îndrăznea să se uite la Anna, care stătea neclintită.

— Nu trebuia să fii prinsă, nu-i aşa ? Pentru că atunci Joseph n-ar fi îndrăznit să se căsătorească cu Marguerite! Te-ai gândit la toate armele posibile! Revolverul făcea prea mult zgomot! Cum Germaine nu lua niciodată masa aici,

nu puteai să foloseşti otrava... Dacă ai fi fost destul de puternică, probabil că ai fi sugrumat-o.

— M-am gândit şi la asta.

— Taci din gură, fir-ar să fie! Ai luat ciocanul de pe vreun şantier, pentru că nu eşti atât de proastă să iei o sculă din casă. Cum ai făcut-o pe Germaine să te urmeze?

Anna răspunse cu indiferenţă:

— Plânsese în magazin. Era o femeie care plângea întruna... Mama îi dăduse cincizeci de franci din pensie. Am ieşit cu ea şi i-am promis că-i voi da eu restul.

— Şi aţi dat amândouă ocol casei, în întunericul nopţii. Aţi intrat pe uşa din spate şi aţi urcat la etaj...

Maigret se uită la uşă şi bombăni cu o voce pe care o dorea fermă:

— Ai deschis uşa, ai poftit-o pe Germaine să treacă înainte... Ciocanul era pregătit...

— Nu!

— Ce nu?

— N-am lovit imediat. Poate că nici n-aş fi avut curajul s-o lovesc. Nu ştiu. Numai că a spus, privind patul: „Aici vine fratele meu să se culce cu tine? Tu ai noroc, ştii cum să nu rămâi grea!".

Totul era de o banalitate stupidă, dezgustătoare.

— Câte lovituri?

— Două. A căzut imediat. Am împins-o sub pat...

— Şi te-ai dus jos să dai ochii cu mama ta, cu sora ta Maria şi cu Marguerite, care tocmai sosise.

— Mama era în bucătărie cu tata, măcina cafeaua pentru a doua zi.

— Ce faci, Anna? se auzi din nou vocea doamnei Peeters. Domnul inspector vrea să plece.

Atunci Maigret se aplecă peste balustradă şi răspunse:

— Să aştepte! Apoi încuie uşa.

— Le-ai spus surorii şi verişoarei tale?

— Nu! Dar ştiam că trebuia să vină Joseph. Nu eram în stare să fac singură ce aveam de făcut. În plus, nu voiam ca fratele meu să fie văzut în casă. I-am spus Mariei să-l aştepte pe chei ca să nu fie văzut şi să-şi lase motocicleta cât mai departe cu putință.

— Maria nu s-a mirat?

— I-a fost teamă. Nu înțelegea. Dar şi-a dat seama că trebuia să facă ce-i ceream. Marguerite era la pian. I-am cerut să cânte şi din gură. Pentru că ştiam că vom face zgomot la etaj.

— Şi tot tu ai avut ideea cu rezervorul de pe acoperiş!

Maigret aprinse pipa, pe care şi-o umpluse maşinal.

— Joseph a venit în camera ta. Ce-a spus când a văzut?

— Nimic! Nu înțelegea! Mă privea cu spaimă. Abia dacă a fost în stare să mă ajute...

— Să urcați cadavrul prin lucarnă şi să-l târâți pe cornişă până la rezervorul galvanizat!

Broboane mari de sudoare se rostogoleau pe fruntea comisarului, care mormăi pentru sine:

— Formidabil!

Ea se prefăcu că nu aude.

— Dacă n-aş fi ucis-o pe femeia aceea, Joseph ar,fi murit.

— Când i-ai spus adevărul Mariei ?

— Nu i-am spus nimic! N-a îndrăznit să-mi pună întrebări. Când s-a aflat de dispariția lui Germaine, a bănuit ceva. De atunci e bolnavă...

— Şi Marguerite?

— Poate că bănuieşte, dar nu vrea să ştie. Înțelegeți?

Ce întrebare! Şi doamna Peeters îşi vedea liniştită de treaba ei de fiecare zi fără să bănuiască nimic, indignându-se de acuzațiile oamenilor din oraş!

Taica Peeters se mulțumea să-şi fumeze pipa în fotoliul lui de răchită, unde adormea de două-trei ori pe zi.

Joseph se arăta cât mai puțin posibil, se întorcea la Nancy şi o lăsa pe sora lui să se apere.

Iar Maria se chinuia, îşi petrecea zilele în mănăstirea ursulinelor, terorizată la gândul că seara, la întoarcerea acasă, va afla că totul fusese descoperit.

— De ce ai scos cadavrul din rezervor?

— Ar fi început să miroasă. Am aşteptat trei zile. Sâmbătă, când a venit Joseph, l-am transportat amândoi până la Meusa.

Avea şi ea picături de transpirație, dar nu pe frunte, ci deasupra buzei de sus, exact acolo unde pielea era acoperită cu un puf foarte fin.

— Când am văzut că inspectorul ne bănuia şi că îşi făcea ancheta cu îndârjire, mi-am spus că cel mai bun mijloc de a le închide gura oamenilor era să mă adresez eu însămi poliției. Dacă nu era găsit cadavrul...

— Cazul ar fi fost clasat ! bombăni Maigret. Şi adăugă, începând din nou să se plimbe prin încăpere :

— Numai că mai era marinarul, care văzuse când cadavrul a fost aruncat în apă şi recuperase ciocanul şi pardesiul.

Iar cinismul lui şi al lui nu fusese oare mai mare decât cel al bandiților profesionişti ? Nu spusese nimic poliției ! Sau, mai curând, minţise. Dăduse de înțeles că ştia mai mult decât voia să spună !

Îl convinsese pe Gérard Piedboeuf că declarația lui putea să ducă la condamnarea celor din familia Peeters şi, în schimbul mărturiei, primise două mii de franci.

Dar nu declarase nimic, ci se adresase Annei şi îi propusese şi ei un târg.

Dacă nu-i va da nimic, va vorbi. Dar, dacă îi va da suma aceea mare, atunci va pleca din ținut, lăsând astfel toate bănuielile să se îndrepte asupra lui, îndepărtându-le de casa flamanzilor.

Banii îi dăduse Marguerite. Totul trebuia făcut foarte repede. Maigret găsise deja ciocanul. Anna nu putea să părăsească băcănia fără să

atragă atenția. Îi dăduse marinarului un bilet pentru verişoara ei.

Iar aceasta venise în graba mare.

— Ce s-a întâmplat? De ce ai...?

— Sst! Joseph trebuie să sosească... Curând vă veți căsători...

Şi diafana Marguerite nu îndrăznise să mai pună şi alte întrebări.

Sâmbătă seara, în casă era o atmosferă destinsă. Pericolul fusese îndepărtat. Marinarul fugise ! De acum trebuia doar să nu se lase prins!

— Şi, pentru că te temeai de nervozitatea surorii tale, mormăi Maigret, ai sfătuit-o să rămână la Namur, să se dea bolnavă sau să-şi luxeze piciorul...

Maigret simțea că se sufocă. Pianul se auzea din nou, dar de data aceasta fusese ales Contele de Luxembourg.

* * *

Oare îşi dădea seama Anna de monstruozitatea faptei sale? Era cât se poate de calmă. Aştepta, cu privirea netulburată.

— Să nu-i îngrijorăm pe cei de jos! spuse ea.

— Adevărat. Să coborâm.

Dar tânăra nu se mişcă. Rămase dreaptă în mijlocul camerei, oprindu-l pe comisar cu un gest.

— Ce o să faceți?

— Ți-am spus de trei ori! răspunse Maigret, oftând agasat. În seara asta mă întorc la Paris.

— Dar...

— Restul nu mă interesează! Nu mă aflu aici în calitate oficială. Vorbeşte cu inspectorul Machère.

— Îi veți spune?

Maigret nu răspunse. Ieşise deja pe palier. Inspira mireasma plăcută şi dulce răspândită în toată casa şi izul de scorțişoară dominant îi stârnea vechi amintiri.

Sub uşa de la sufragerie se vedea lumină. Muzica se auzea acum mai clar.

Maigret deschise uşa şi se miră când văzu că Anna, pe care nu o auzise, intră în acelaşi timp cu el.

— Ce-ați complotat ? întrebă doctorul Van de Weert, care tocmai îşi aprinsese o țigară de foi enormă şi îi sugea capătul cum suge un copil tetina.

— Ne cerem scuze. Domnişoara Anna mi-a cerut informații legate de o călătorie pe care cred că o va face în zilele următoare.

Marguerite se oprise brusc din cântat.

— Nu-i aşa, Anna?

— O, nu imediat!

Iar doamna Peeters, care tricota, se uita la toți cu o umbră de nelinişte.

— V-am umplut paharul, domnule comisar. De acum vă cunosc gusturile...

Machère, cu un aer preocupat, se uita la colegul lui, încercând să ghicească ce se întâmplase.

Joseph era roşu la față, deoarece băuse câteva pahare de rachiu de ienupăr unul după altul. Ochii îi străluceau şi mâinile i se agitau.

— Vreți să-mi faceți o plăcere, domnişoară Marguerite ? Mai cântați-mi o dată Cântecul lui Solveig...

Apoi i se adresă lui Joseph:

— De ce nu-i întorci paginile?

Asta era perversitate, ca atunci când apeşi cu vârful limbii pe un dinte bolnav ca să provoci durerea.

Din locul unde se afla, cu un cot sprijinit de cămin şi paharul de rachiu în mână, Maigret domina întreg salonul. Doamna Peeters stătea aplecată peste masă şi era aureola-

tă de lumina becului, Van de Weert fuma, întinzându-şi picioarele scurte, Anna stătea în picioare lângă perete.

Iar la pian, Marguerite cânta, în timp ce Joseph îi întorcea paginile...

Pe instrument se aflau un tişlaifăr brodat şi multe fotografii: Joseph, Maria şi Anna copii, la toate vârstele.

...Fie ca Domnul...

Dar comisarul o studia mai ales pe Anna. încă nu se considera bătut. Spera ceva, fără să ştie exact ce.

În orice caz, o tulburare adevărată ! Poate o mişcare convulsivă a buzelor? Poate lacrimi? Poate chiar o plecare precipitată...

Primul cuplet se termină fără să se fi întâmplat nimic de genul acesta şi Machère murmură la urechea comisarului:

— Mai stăm mult ?

— Câteva minute.

În timpul acestui scurt dialog, Anna îi privi peste masă, vrând parcă să se convingă că nu o păştea nici un pericol.

...Şi nu vei mai pleca...

Şi, pe când ultimul acord încă mai răsuna, doamna Peeters murmură, cu capul aplecat în continuare peste lucrul de mână:

— N-am dorit niciodată rău nimănui, dar repet că Dumnezeu ştie ce are de făcut ! Oare n-ar fi fost păcat ca aceşti copii...

Nu-şi sfârşi fraza, pentru că era prea emoționată, îşi strivi o lacrimă pe obraz cu ciorapul pe care îl tricota.

Anna rămânea însă nepăsătoare, cu privirea țintă la comisar. Machère îşi pierduse răbdarea.

— Să mergem ! îmi cer scuze că vă părăsesc atât de brusc, dar am tren la şapte şi...

Toată lumea se ridică. Joseph nu ştia unde să se uite. Machère se bâlbâi, apoi găsi cuvintele pe care le căuta sau ceva pe aproape :

— Îmi pare rău că v-am bănuit. Trebuie să recunoaşteţi însă că aparenţele... Iar dacă acest marinar n-ar fi fugit...

— Îi conduci tu pe domnii, Anna?

— Da, mamă.

Astfel că traversară doar ei trei băcănia. Uşa fusese încuiată, pentru că era duminică. Dar o lampă stătea aprinsă, stârnind reflexe pe talerele de aramă ale balanţei.

Machère strânse cu amabilitate mâna Annei.

— Îmi cer din nou scuze...

Maigret şi Anna rămaseră un moment faţă în faţă şi Anna bâigui:

— Fiţi liniştit. N-am să rămân aici...

În întunericul de pe chei, Machere turuia ca o moară stricată, dar Maigret auzea doar frânturi din ce spunea.

— ...din moment ce numele vinovatului e cunoscut, mă voi întoarce mâine la Nancy...

„Ce a vrut Anna să spună ?", se întrebă comisarul. N-am să rămân aici... Oare chiar va avea curajul ?"

Se uită la Meusa, pe a cărei suprafaţă felinarele aliniau din cincizeci în cincizeci de metri reflexe deformate de valuri. O lumină mai puternică, de cealaltă parte a fluviului, se vedea în curtea uzinei, unde bătrânul Piedboeuf avea să aducă şi în noaptea aceea cartofi pe care avea să-i coacă în cenuşa fierbinte.

Trecură prin faţa străduţei. În casă nu se vedea lumină.

Capitolul 11
Sfârşitul Annei

— Ai reuşit să rezolvi cazul?

Doamna Maigret era mirată că îşi vedea soţul atât de prost dispus. Pipăi pardesiul pe care tocmai şi-l scosese cu ajutorul ei.

— Iar ai mers prin ploaie. într-o zi o să faci reumatism şi să vezi atunci! Ce-a fost ? O crimă ?

— O problemă de familie.

— Şi tânăra care a venit la tine ?

— O tânără ca toate tinerele! Dă-mi, te rog, papucii mei de casă!

—Bine, n-am să te mai întreb nimic! Cel puţin în privinţa asta. Măcar ai mâncat ca lumea la Givet?

— Nu ştiu...

Era adevărat. Abia dacă îşi amintea de asta.

— Ghici ce ţi-am preparat ?

— Quiche[1] !

Nu era greu de ghicit, fiindcă mirosea în toată casa.

— Ţi-e foame?

— Da, draga mea. în orice caz, o să-mi fie imediat foame. Povesteşte-mi ce s-a petrecut pe aici. Apropo, problema cu mobila s-a rezolvat.

---

[1] Tartă cu ou, smântână şi slănină (n.t.).

Oare de ce, privind sufrageria, fixa întruna acelaşi colţ, unde nu se afla nimic ? Nu-şi dădu nici el seama până când n-o auzi pe soţia lui spunând :

— Parcă ai căuta ceva! Atunci, Maigret exclamă:

— Exact! Pianul...

— Ce pian?

— Nimic ! Nu poţi să înţelegi. Tarta ta e grozavă.

— Degeaba aş mai fi alsaciană dacă n-aş şti să prepar quiche. Dar, dacă o să mănânci aşa, mie n-o să-mi mai rămână nimic. Apropo de pian, cei de la etajul patru...

* * *

Un an mai târziu, Maigret intra într-o întreprindere de export de pe strada Poissonnière, în legătură cu un caz de falsificare de bancnote.

Magaziile erau mari, înţesate cu mărfuri, dar birourile destul de mici.

— Am să cer să vi se aducă bancnota falsă pe care am descoperit-o într-un teanc, spuse patronul, apăsând butonul unei sonerii.

Maigret privea în altă parte. Zări vag o fustă cenuşie care se apropia şi două picioare. Apoi ridică încet capul şi rămase un moment nemişcat, privind faţa aplecată peste birou.

— Mulţumesc, domnişoară Anna.

Şi, văzând că Maigret o urmărea pe angajată cu privirea, patronul îi explică:

— Pare o harpie! Dar v-aş dori o secretară ca ea. Face cât doi angajaţi. Se ocupă de toată corespondenţa şi găseşte timp să se ocupe şi de contabilitate.

— Aţi angajat-o de mult timp?

— De vreo zece luni.

— E căsătorită?

— A, nu! Asta e cel mai mic cusur al ei: urăşte de moarte toţi bărbaţii! într-o zi, un

coleg care a venit pe la mine a încercat, râzând, s-o prindă de mijloc. Dacă ați fi văzut cum s-a uitat la el!... Vine dimineața la opt, uneori şi mai devreme. Seara, ea încuie uşile.

Probabil că e străină, pentru că are un uşor accent.

— Îmi dați voie să schimb cu ea câteva cuvinte?

— S-o chem.

— Nu! în biroul ei aş vrea să...

Şi Maigret deschise o uşă cu geam. Biroul dădea spre o curte plină de camioane. Şi întreaga clădire părea că suportă trepidația valului de autobuze şi de automobile care se revărsa pe strada Poissonnière.

Anna era calmă, aşa cum era puțin mai înainte, când se apropiase de patronul ei, cum o cunoscuse Maigret dintotdeauna. Probabil că acum avea douăzeci şi şapte de ani, dar arăta mai curând de treizeci, deoarece tenul său nu mai avea aceeaşi prospețime, chipul i se ofilise.

Peste doi-trei ani, avea să fie o femeie fără vârstă. Peste zece ani, o femeie bătrână!

— Ai veşti de la fratele tău?

Ea întoarse capul fără să răspundă, mânuind maşinal un tampon-sugativă.

— S-a căsătorit?

Anna se limită să dea afirmativ din cap.

— E fericit?

Atunci, lacrimile pe care Maigret le aştepta de atâta timp țîşniră, în timp ce gâtul i se umfla, şi ea îi spuse, ca şi cum l-ar fi făcut vinovat de tot ce se întâmplase:

— S-a apucat de băut. Marguerite aşteaptă un copil...

— Şi afacerile?

— Cabinetul lui nu aducea nici un ban. A fost nevoit să accepte la Reims o slujbă cu o mie de franci pe lună...

Se şterse cu batista la ochi, cu mişcări scurte, furioase.

— Maria?

— A murit, cu opt zile înainte de a se călugări...

Răsună soneria telefonului şi, trăgând un blocnotes spre ea, Anna răspunse cu o voce schimbată:

— Da, domnule Worms. Am înţeles. Mâine-seară. Trimit chiar acum o telegramă. Apropo de transportul de lână, vă trimit o scrisoare cu câteva observaţii. Nu, n-am timp! O s-o citiţi...

Şi închise. Patronul era în prag, uitându-se când la ea, când la Maigret.

Comisarul reveni în biroul vecin.

— Ce ziceţi? Şi nu v-am spus nimic despre onestitatea ei! Pot să zic că frizează prostia!

— Unde locuieşte?

— Nu ştiu. Adică nu-i cunosc adresa, dar ştiu că e vorba de o casă mobilată pentru femei singure, aparţinând unei asociaţii caritabile. Dar... Auziţi, începeţi să mă speriaţi! Sper că n-aţi cunoscut-o aflându-vă în exerciţiul funcţiunii? Pentru că ar fi cam îngrijorător...

— Nu, nu aflându-mă în exerciţiul funcţiunii! răspunse lent Maigret. Spuneaţi deci că aţi descoperit această bancnotă într-un teanc de...

Trase cu urechea la zgomotele din biroul vecin, unde o voce de femeie spunea la telefon:

— Nu, domnule, e ocupat! La telefon e domnişoara Anna. Cunosc...

Despre marinar nu s-a mai auzit niciodată nimic.

Les Roches Grises, Cap-d'Antibes (Alpes-Maritimes), ianuarie-februarie 1932

În seria Maigret au apărut:

Prima anchetă a lui Maigret
Inspectorul Cadavre
Maigret şi şcoala crimei
Cazul Louise Laboine
Maigret se teme
Maigret şi mortul
Nebunul din Bergerac
Dansatoarea de la Gai-Moulin
Asta-i Felicie!
Maigret la New York
Maigret se înşeală
Maigret la Picratt's
Maigret şi ucigaşul
Domnul Gallet a decedat
Spânzuratul de la Saint-Pholien
Cazul Saint-Fiacre
Cine a ucis-o pe Cecile ?
Maigret şi omul dublu
Maigret şi prietenul din copilărie
Memoriile lui Maigret
Prietena doamnei Maigret
Liberty Bar
Careul de aşi
Răspântia morţii
Maigret în Arizona
Maigret şi gangsterii
Capcana lui Maigret
Picpus
Maigret la Vichy
Maigret intră în ring
O crimă în Olanda
Maigret
Umbra chinezească
Maigret şi flamanzii

În pregătire:

Maigret se înfurie

Cuprins

Capitolul 1 Anna Peeters ..... - 2 -
Capitolul 2 Steaua Polară..... - 14 -
Capitolul 3 Moaşa ..... - 25 -
Capitolul 4 Fotografia ..... - 37 -
Capitolul 5 Seara lui Maigret..... - 46 -
Capitolul 6 Ciocanul ..... - 60 -
Capitolul 7 Un gol de trei ore ..... - 71 -
Capitolul 8 Vizita la Ursuline ..... - 82 -
Capitolul 9 În jurul unui fotoliu de răchită..... - 94 -
Capitolul 10 Cântecul lui Solveig ..... - 105 -
Capitolul 11 Sfârşitul Annei..... - 116 -

www.polirom.ro
Redactor: Giuliano Sfichi Coperta: Radu Răileanu
Foto: Florin Pînzariu Tehnoredactor: Cornelia Păduraru
Bun de tipar: septembrie 2008.
Apărut: 2008 Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4
P.O. Box 266 700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00;
(0232) 21.41.11; (0232) 21.74.40 (difuzare);
E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37
P.O. Box l-728, 030174 Tel.: (021) 313.89.78;
E-mail: office.bucuresti@polirom.ro
Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO S.R.L.
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, Sect. 2,
Bucureşti Tel/Fax: 211.32.60, 212.29.27,
E-mail: office@luminatipo.com
Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA

Al 34-lea volum din seria Maigret

Solicitat personal să ajute la evitarea unei erori judiciare, Maigret ajunge într-un orăşel de la graniţa cu Belgia, unde este pus în faţa unei poveşti de familie destul de încurcate. Deşi e logodit cu Marguerite Van de Weert, fiică de medic, Joseph Peeters, student la Drept, are un copil cu Germaine, o tînără din ţinut. Cînd aceasta dispare brusc, familia Peeters este acuzată că ar fi ucis-o sau sechestrat-o. Ostilitatea localnicilor faţă de comunitatea flamandă complică lucrurile. Iar faptul că Joseph vine dintr-o familie înstărită, în timp ce mama copilului său este o persoană de condiţie modestă – şi, se spune, de moravuri îndoielnice –, nu poate decît să îngreuneze şi mai mult misiunea lui Maigret…

În aceeaşi serie:

Maigret intră în ring
O crimă în Olanda
Maigret
Umbra chinezească

EDITURA POLIROM

www.polirom.ro

Pe copertă: ilustraţie de Florin Pînzariu